

КРИСТИН КАШОР

A movie poster for the film 'Dafobitcha'. The central figure is a young woman, Kristin Kashor, with dark hair in a high ponytail and a braid. She has striking blue and green eyes and is holding a handgun to her ear. She is wearing a fur-trimmed coat. The background is a misty, snowy mountain landscape with evergreen trees. The title 'Dafobitcha' is written in a large, ornate, golden script across the lower half of the image.

Даробича

С приковаващия си дебют,

Кашор поставя летвата изключително високо.

„Пъблишърс уикли“

ЕМАС

КРИСТИН КАШОР ДАРОВИТА

Превод: Емилия Ничева-Карастойчева

chitanka.info

„Даровита“ е дебютният роман на Кристин Кашор, който вече е преведен на над 30 езика. Книгата е сред най-добрите заглавия за 2008 г., номинирана и награждена с множество награди.

Катса живее в свят, в който хората, родени със свръхчовешки качества — Даровитите — предизвикват страх и са експлоатирани от владетелите си. А Дарбата на Катса всява ужас дори в собственото ѝ сърце. Тя е способна да убие човек с голи ръце още от 8-годишна. Съдбата ѝ се управлява от нейния чичо Ранда, крал на Мидлънс, и от Катса се очаква да изпълнява поръчките му — да наказва и измъчва тези, които са го предизвикали.

Когато среща принц По, Даровит боец, Катса дори не предполага как ще се преобърне животът ѝ. Не е предполагала, че ще разбере истината за Дарбата си, истината за себе си. Или ужасната тайна, скрита далеч — тайна, която може да погуби света им само с думи...

В този разказ, изпълнен с графично насилие и тиха скръб, нежна страст и варварска доброта, достоверен героизъм и мрачна красота, пораженията не са окончателни, но победите се заплащат скъпо. Даровит във всяко отношение.

*На мама,
Неда Превитера Кашор,
с природна Дарба да готви кюфтенца,
и на татко,
Дж. Майкъл Кашор,
с природна Дарба да си губи (и да си намира) очилата.*

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Дебютните романи винаги са съвместно усилие.

С цялото си сърце искам да благодаря на сестра си Катрин (и на момчетата), моята първа читателка (читатели); на ненадминатата си редакторка Кати Досън; на агента ми Фей Бендър, която е рок звезда; на Лайза Кечъм, която ме научи да мисля като писател; на Сюзън Блум, Кати Мърсиър, Кели Хагър, Джаки Хорп, Лиса Ан-Клоу и всички други от невероятния Център за изучаване на детска литература в Симънс Колидж, които промениха живота ми. Благодаря на сестра си Дак, на Дана Закари, Дебора Каплан, Джоан Ленард, на мама и на Ребека Рабиновиц — най-безстрашните ми читатели; на Даниъл Върбак, който ме подкрепяше безрезервно; на чичо ми доктор Уолтър Уилинганц, който отговаряше търпеливо на глупавите ми въпроси за медицината; на чичовците ми Алфио, Салваторе и Михаел Превитера, които отговаряха на още по-глупави въпроси за лъкове и стрели по време на Коледното празненство на семейство Превитера. Накрая, но далеч не на последно място, благодаря на родителите си за всичко.

ПЪРВА ЧАСТ

УБИЙЦАТА

ПЪРВА ГЛАВА

В подземията цареше непрогледен мрак, но Катса имаше мислена карта, а засега тя се оказваше вярна като повечето карти на Ол. Катса прокарваше ръка по студените стени и броеше вратите и коридорите, през които минаваше. Свиваше, когато трябваше да свие, и най-сетне спря на площадка, от която стълбище отвеждаше надолу. Сنيши се и опипа каменно стъпало, влажно и хлъзгаво от плесента, и още едно под него. Беше стигнала до стълбището на Ол. Надяваше се, когато с Гидън я последват с факлите си, да забележат лепкавия мъх и да стъпват внимателно, а не да събудят и мъртъвците, стоварвайки се надолу по стъпалата.

Катса заслиза бавно. Един ляв завой и два десни. Навлезе в коридор, където факла в ниша на стената багреше мрака в оранжево, и дочу гласове, факлата бележеше началото на друг коридор. Според Ол неколцина стражи — от двамина до десетима — пазеха килия в дъното на тунела.

Тези стражи бяха мисията на Катса. Заради тях бе тръгнала първа.

Тя пропълзя към светлината и смеха. Редно беше да спре, да се послуша и да прецени колцина са, но нямаше време. Спусна качулката ниско над челото си и свърна по коридора.

Едва не се препъна в първите си четири жертви: седяха на пода, облегли гърбове о стената, с изпружени крака, сред пелена от остра миризма от питието, което бяха донесли, за да убиват времето. Зарита и заудря слепоочия и вратове и четиримата се проснаха в несвяст на пода, преди дори в очите им да се изпише почуда.

Оставаше само още един страж, седнал пред решетките на килията в дъното на коридора. Той скочи на крака и измъкна сабята си от канията. Катса тръгна към него, сигурна, че факлата зад гърба ѝ скрива лицето и особено очите ѝ от погледа му. Прецени колко е едър, как се движи, колко стабилна е ръката, насочила сабята към нея.

— Спри! Знам какво си. — Гласът му не трепна. Беше смел. Сабята му изсвистя предупредително във въздуха. — Не ме е страх от

теб.

Спусна се към нея. Тя се приведе под острието му, извъртя се и вдигна крак. Ритна го по слепоочието и той падна на земята.

Катса го прескочи и се втурна към решетките. Присви очи и се втренчи в мрака на килията. Неясен силует седеше сгушен до стената в дъното, човек, прекадено изтощен или прекадено измръзнал, за да обърне внимание на схватката отвън. Ръцете му обвиваха краката, а главата му бе сведена между коленете. Трепереше; чуваше го как диша. Тя се премести и светлината озари превитата му фигура. Косата му беше бяла и късо подстригана. Различи сиянието на златото върху ухото му. Картите на Олим бяха послужили добре, защото този мъж беше Лиенид, Лиенидът, когото търсеха.

Тя дръпна вратата. Беше заключена. Е, не се изненада, а и ключалката не беше неин проблем. Извири веднъж, тихо, като сова. Обърна смелия страж по гръб и пусна едно хапче в устата му. Хукна по коридора, подреди четиримата клетници по гръб един до друг и пъкна хапчетата в устите им. Точно когато започна да се пита дали Ол и Гидън не са се изгубили в подземиято, те се появиха иззад ъгъла и се прокраднаха край нея.

— Четвърт час, не повече — предупреди ги.

— Четвърт час, милейди — избоботи Ол. — Пази се.

Тръгнаха към килията и факлите им съживиха стените.

Лиенидът простена и се сгуши по-плътно. Катса зърна разкъсаните му, лекъосани дрехи. Чу връзката ключове на Гидън да подрънква. Прииска й се да почака да види дали ще отворят вратата, но бързаше за другаде. Пъкна кутийката с хапчетата в ръкава си и затича.

Стражите пред килията докладваха на тъмничаря, а тъмничарят докладваше на стража на подземията. Стражът на подземията докладваше на стража на крепостта. Нощните стражи, кралските стражи, стражите пред стената и стражите в градината също докладваха на стража на крепостта. Щом някой забележеше нечие отсъствие, вдигаха тревога. Затова ако Катса и нейните хора не успееха да се отдалечат достатъчно, усилията им щяха да отидат на вятъра. Щяха да се спуснат след тях, щеше да се стигне до кръвопролитие; щяха да видят очите й и щяха да я познаят. Затова трябваше да ги

обезвреди до един. Ол предполагаше, че са двайсетима. Принц Рафин ѝ пригответи трийсет хапчета за всеки случай.

Повечето стражи не я затрудниха. Успееше ли да ги нападне изотзад, или бяха скупчени на малобройни групи, така и не разбираха какво ги сполита. Да се справи със стража на крепостта беше по-сложно, защото пред наблюдателницата му бдяха петима. Тя се завъртя като вихрушка между тях, ритайки и удряйки с колене и юмруци, и той изскочи от наблюдателницата и се включи в битката.

— Познавам Даровитите от пръв поглед. — Той замахна със сабята си и тя се изтърколи настрани. — Покажи ми очите си, момче. Ще ги извадя, да знаеш!

Халоса го по главата с дръжката на камата си и изпита известно задоволство. Сграбчи го за косата, събори го по гръб и пусна хапче върху езика му. След като се събудят, посрамени и с главоболие, всички щяха да обясняват, че нападателят е бил момче, само момче с воинска Дарба. Щяха да предположат, че е момче, защото в обикновените панталони и с качулката тя приличаше на момче и защото, когато ги нападнаха, на хората никога не им хрумваше, че нападателят може да е момиче. А тя се бе погрижила никой от тях да не зърне Ол или Гидън.

Никой нямаше да се сети за нея. Каквато и да беше лейди Катса, тя не се промъкваше предрешена в дворовете посред нощ като престъпник. Освен това се предполагаше, че тя пътува на изток. Чичо ѝ Ранда, крал на мидлънсите, я изпрати тази сутрин пред очите на целия град с капитан Ол и с лорд Гидън. Само цял ден езда в погрешна посока би я довела на юг в Двора на крал Мургон.

Катса се спусна тичешком през обора, заобикаляйки цветни лехи, фонтани и мраморни статуи на Мургон. Доста приятна градина всъщност за толкова неприятен крал. Миришеше на трева, на богата почва и на сладък нектар от росни цветя. Прекоси ябълковата градина на Мургон, оставяйки зад себе си диря от приспани стражи. Приспани, не мъртви — важна разлика. Ол и Гидън и повечето от тайния съвет настояваха да ги убие. Но на срещата, свикана да подготвят мисията, тя ги убеди, че няма да спечелят време, ако ги избие.

— Ами ако се събудят? — попита Гидън.

Принц Рафин се обиди.

— Съмняваш се в медицинската ми вещина? Няма да се събудят.

— По-бързо ще е да ги убием — упорстваше Гидън с пламнали кафяви очи.

Главите в тъмната стая закимаха.

— Ще се вместя в определеното време — обеща Катса и когато Гидън понечи да възрази, тя вдигна ръка: — Достатъчно! Няма да ги убия. Ако искаш да умрат, изпрати друг.

Ол се усмихна и потупа младия благородник по гърба.

— Помисли, лорд Гидън, така ще ни е по-забавно! Съвършеният обир под носа на Мургоновите стражи, без никой да пострада. Добра игра.

Смях огласи стаята, но Катса дори не се усмихна. Не искаше да убива, ако не се налага. Убийството е непоправимо, а тя бе убивала достатъчно. Главно за чичо си. Крал Ранда я смяташе за извънредно полезна. Когато разбойници по границата създават неприятности, защо да изпраща войска, след като може да изпрати един-единствен воин? Далеч по-икономично. Катса убиваше и за Съвета при необходимост. Този път нямаше такава.

В далечния край на градината се натъкна на страж — навярно на възрастта на лиенида. Стоеше сред горичка едногодишни фиданки, облегнат на сабята си с превит гръб и отпуснати рамене. Тя се прокрадна зад него и спря. Ръцете върху дръжката на сабята трепереха.

Не ѝ се нравеха крале, които не позволяват на стражите да си отдъхнат на старини, когато ръцете им вече не могат да стискат оръжията.

Но подмине ли го, той ще открие останалите и ще вдигне тревога. Удари го веднъж — силно — по тила и той залитна напред с въздишка. Тя го подхвана и го положи върху земята възможно най-внимателно. Пъхна хапче в устата му и опипа цицината, която вече се надигаше върху скалпа му. Надяваше се, че има твърда глава.

Веднъж уби по погрешка и споменът я преследваше упорито. Така се прояви Дарбата ѝ. Преди десет години. Беше дете, едва на осем. Мъж, някакъв далечен братовчед, гостуваше на краля. Не го харесваше — тежкия му парфюм, начина, по който оглежда похотливо прислужващите му момичета, как ги докосва, когато си мисли, че никой не го гледа... Обърнеше ли ѝ внимание, Катса настръхваше.

— Какво красиво момиченце! — каза ѝ веднъж той. — Очите на Даровитите понякога са толкова непривлекателни. Но твоите са

прелестни. Каква е Дарбата ти, сладка моя? Четеш мисли? Не... Танцуваш, нали?

Катса не знаеше каква е Дарбата ѝ. Някои Дарби се проявяват по-късно от други. Ала дори да знаеше, не би я обсъждала с този братовчед. Тя се намръщи и извърна лице. Но ръката му се плъзна към крака ѝ, а нейната ръка се стрелна напред и го удари по лицето. Толкова силно и толкова бързо, че костите на носа му потънаха в мозъка.

Придворните дами започнаха да пищят. Една припадна. Когато го вдигнаха от локвата кръв върху пода и се оказа, че е мъртъв. Дворът притихна. Всички отстъпиха назад. Уплашени очи — вече не само на дамите, а и на войниците и на лордовете с втъкнати в коланите саби — се впиха в нея. Приятно е да похапваш ястията на кралския готвач — Даровит кулинар — и да изпращаш конете си на кралския ветеринар, Дарен с умение да цери животни. Но момиче с Дарба да убива? Опасно нещо.

Друг крал би я прокудил или убил, въпреки че е дете на сестра му. Ранда обаче беше хитър. Разбра, че след време ще извлече полза от племенницата си. Изпрати я в покоите ѝ и я държа там седмици наред, за да я накаже, но нищо повече. Когато излезе, всички се разбягваха от пътя ѝ. И преди не я харесваха, защото никой не харесва Даровитите, но поне търпяха присъствието ѝ. Сега никой не се преструваше на дружелюбен.

— Внимавай с онази със синьото и зеленото око — шепнеха те на гостите. — Уби братовчед си с един удар. Защото похвали очите ѝ.

Дори Ранда странеше от нея. Кралете извличат изгода от свирепите кучета, но не им позволяват да спят в краката им.

Единствено принц Рафин не я отбягваше.

— Няма да го направиш пак, нали? Не допускам баща ми да ти разреши да убиваш, когато пожелаеш.

— Не исках да го убия — обеща тя.

— Какво стана?

Катса се напегна да си спомни ясно.

— Почувствах, че съм в опасност. И го ударих.

Принц Рафин поклати глава.

— Дарбата трябва да се държи под контрол — посъветва той. — Особено Дарба да убиваш. Не се ли научиш да се владееш, татко ще ни

забрани да се виждаме.

Това я уплаши.

— Не знам как.

Рафин се замисли.

— Питай Ол. Кралските шпиони знаят как да нараняват, без да убиват. Така събират информация.

Рафин беше на единайсет, три години по-голям от Катса, и според детинските ѝ критерии, изключително мъдър. Тя го послуша, като се обърна към Ол — посребрелия капитан на Ранда и главен кралски шпионин. Ол не беше глупав; знаеше, че трябва да се страхува от тихото момиче с едно синьо и едно зелено око. Но притежаваше и известно въображение. Запита се, както не бе хрумнало на никого друго да се запита, дали Катса не е била потресена от смъртта на братовчеда като всички останали. Колкото повече размишляваше, толкова повече талантът ѝ го заинтригуваше.

Започна обучението, поставяйки строги правила. Да не се изправя нито срещу него, нито срещу когото и да било от кралското войнство. Щеше да се упражнява с чучела, изработени от съшити чували, пълни с жито, или със затворници, които Ол щеше да ѝ води — мъже, осъдени на смърт.

Катса се упражняваше всеки ден. Опознаваше рефлексите и неудържимата си сила. Учеше каква е разликата между смъртоносните удари и осакатяващите удари, как да разоръжава противника, как да му счупи крака или да му извие ръката толкова жестоко, че да спре да се съпротивлява и да помоли за милост. Учеше как да се бие със сабя, с кама и с нож. Беше толкова бърза, съсредоточена и изобретателна, че успяваше да сломи мъж дори със завързани ръце. Такава беше Дарбата ѝ.

С течение на времето започна да се владее по-добре и да се упражнява срещу войниците на Ранда — по девет-десет наведнъж в пълно бойно снаряжение. Битките бяха истинско зрелище — едри здравеняци стенеха и размахваха тромаво оръжията си срещу невъоръжено дете. Катса се въртеше и се стрелкаше между тях, поваляйки ги с колене и с ръце, които войниците не забелязваха, докато не се озовяха на пода. Понякога придворните идваха да наблюдават обучението. Ала срещнеха ли погледа ѝ, свеждаха глави и се оттегляха припряно.

Крал Ранда не възрази Ол да ѝ отделя време. Напротив. Катса нямаше да е полезна, ако не се научеше да се владее.

И сега, пред замъка на крал Мургон, никой не би разкритикувал самообладанието ѝ. Тя се движеше по тревата край чакълениите алеи бързо и безшумно. Ол и Гидън сигурно бяха стигнали вече до градинската стена, където двама слуги на Мургон, приятели на Съвета, пазеха конете им. Самата тя се намираше съвсем близо дотам. Виждаше тъмната линия отпред, черна на фона на черното небе.

Мислите ѝ кръжаха вихрено, но не витаеха без посока. Сетивата ѝ бяха нащрек. Долавяше как падат листата в градината, как шумолят клоните. И затова се изуми, когато един мъж изплува от мрака и я сграбчи изотзад. Уви ръка около гърдите ѝ и притисна нож към гърлото ѝ. Отвори уста да проговори, но в миг тя прикова ръката му, изтръгна ножа и го захвърли на земята. Преметна мъжа напред през раменете си. Той се приземи прав.

Умът ѝ заработи трескаво. Този мъж притежаваше Дарба. Дарба да се сражава. Беше ясно. И освен ако ръката му, обгърнала я през гърдите, не беше безчувствена, знаеше, че е жена.

Той се обърна към нея. Изгледаха се предпазливо — две сенки, застанали една срещу друга. Той проговори.

— Чух за дама с такава Дарба.

Гласът му, дрезгав и дълбок, произнасяше напевно думите; акцентът ѝ беше непознат. Трябваше да разбере кой е, за да прецени как да постъпи с него.

— Недоумявам какво прави тази дама толкова далеч от родния дом? Защо тича из двора на крал Мургон посред нощ?

Премести се леко, заставайки между нея и стената. Беше по-висок от нея и се движеше гъвкаво като котка. Измамно спокоен, готов за скок. Факлата, осветяваща съседната пътека, озари златните халки в ушите му. Нямаше брада — като лиенидите.

Тя се прехвърли от крак на крак; тялото ѝ се подготвяше като неговото. Не разполагаше с много време за размисъл. Той знаеше коя е. Но ако беше лиенид, не искаше да го убива.

— Нищо ли няма да ми кажете, милейди? Защото няма да ви пусна да си тръгнете без обяснение.

Някаква шеговита нотка звънна в гласа му. Тя го наблюдаваше мълчаливо. Той разпери плавно ръце и златните му пръстени просияха.

Това ѝ стигаше. Халките в ушите му, пръстените, напевния говор ѝ казваха достатъчно.

— Ти си лиенид — отбеляза тя.

— Имаш добро зрение — отвърна той.

— Но не виждам цвета на очите ти.

Той се засмя.

— Аз мисля, че различавам твоите.

Благоразумието ѝ нашепваше да го убие.

— И твърдиш, че аз съм далеч от дома? — попита тя. — Какво търси лиенид в Двора на крал Мургон?

— Ще ти кажа защо съм тук, ако ти ми кажеш защо си тук.

— Нищо няма да ти кажа, а ти трябва да ме пуснеш.

— Трябва ли?

— Ако не ме пуснеш, ще се наложи да мина със сила.

— Ще успееш ли?

Тя се престори, че отскача надясно, но той я отбягна с лекота. Тя повтори опита по-бързо. Пак ѝ избяга. Беше много ловък. Но тя беше Катса.

— Ще успея — увери го тя.

— О! — възкликна шеговито той. — Ами ако ти отнеме часове?

Защо си играеше с нея? Защо не вдигаше тревога? Навярно и той се бе вмъкнал потайно тук. Значеше ли това, че ѝ е съюзник? След като е лиенид, щеше ли да остане доволен, че тя освобождава лиенидски пленник? Да, ако не е предател. Но ако няма представа кой лежи в тъмниците на Мургон? Мургон пазеше ревниво тайната.

Съветът би казал да го убие. Съветът би сметнал, че ще ги подложи на риск, ако остави жив мъж, който знае коя е. Но той не приличаше на нито един от противниците ѝ. Не изглеждаше жесток, глупав или заплашителен.

Не биваше да убива един лиенид, спасявайки друг.

Беше глупачка и сигурно щеше да съжалява, но не искаше да го убива.

— Вярвам ти — рече той неочаквано.

Отстъпи от пътя ѝ и ѝ махна да върви. Стори ѝ се много странен и много импулсивен, но усети, че вече не е нащрек, и реши да не прехосва възможността. Замахна рязко с крак и го ритна по челото. Очите му се ококориха от изненада и той се строполи на земята.

— Май не биваше да те нападам. — Тя изпъна натежалите му в съня крайници. — Но не знам какво да мисля за теб и рискувам достатъчно, оставяйки те жив.

Измъкна хапчетата от ръкава си и пусна едно в устата му. Обърна лицето му към пламъка на факлата. Беше по-млад, отколкото смяташе, не много по-голям от нея, на деветнайсет-двайсет години. От челото му бликна струйка кръв и се стече към ухото. Яката на ризата му беше разтворена и факлата очерта ключиците му.

Какъв особняк! Рафин сигурно знае кой е.

Тя се опомни. Ол и Гидън я чакаха.

Затича.

Яздиха бързо. Завързаха стареца за седлото, защото беше прекалено немощен да се държи. Спряха само веднъж да го увият в повече одеяла.

Катса ги препираше да продължават.

— Не усеща ли, че е посред лято?

— Измръзнал е, милейди — отвърна Ол. — Трепери. Болен е. Няма смисъл да го спасим, а после да го убием.

Обсъдиха дали да не спрат и да запалят огън, но времето ги притискаше. Бързаха да се върнат в столицата на Ранда преди зазоряване, за да не ги разкрият.

„Трябваше да го убия“, мислеше си тя, докато галопираха през тъмните гори. „Разбра коя съм“.

Но той не изглеждаше заплашителен или подозрителен. Беше по-скоро любопитен. Довери й се.

Ала не знаеше за приспаните стражи. И щом се събудеше с пукнато чело, вече нямаше да й вярва.

Разкажеше ли на крал Мургон за срещата им, а крал Мургон — на крал Ранда — положението на лейди Катса щеше сериозно да се усложни. Ранда нямаше никаква представа за лиенидския пленник, да не говорим пък за нощните спасителни подвизи на Катса.

Тя тръсна ядосано глава. Тези мисли не й помагаша. Стореното — сторено. Сега им предстоеше да отведат стареца на сигурно и топло място. При Рафин. Сниши се в седлото и пришпори коня си на север.

ВТОРА ГЛАВА

Седем кралства се простираха на тази земя. Седем кралства и седмина напълно непредсказуеми крале. Кому би хрумнало да отвлеча принц Тийлиф, бащата на краля на лиенидите? Той беше старец. Нямаше власт, нямаше амбиции, дори не беше здрав. Говореха, че по цели дни стоял и се греел пред огъня или на слънце и съзерцавал морето. Или си играел с правнуците и не създавал неприятности никому.

Лиенидите нямаха врагове. Те изпращаха корабите си със злато на всеки, който имаше с какво да го плати; отглеждаха плодове и зърно и развъждаха дивеч. Живееха уединено на острова си, отделен с цял океан от другите шест кралства. Бяха различни — смугли, тъмнокоси и с причудливи обичаи. Усамотението им харесваше. Крал Рор Лиенидски беше най-миролюбивият от седемте крале. Не сключваше съглашения с другите, но не воюваше и управляваше справедливо народа си.

Шпионите на Съвета бяха открили бащата на крал Рор в тъмниците на крал Мургон, ала това не обясняваше нищо. Мургон гледаше да не враждува с кралствата, но често се оказваше съучастник във враждите и простъпките, стига да му плащаха добре. Несъмнено някой му бе платил да похити стария лиенид. Въпросът беше кой?

Чичото на Катса — Ранда, крал на Мидлънс — не бе замесен в престъплението. Съветът беше сигурен, защото Ол беше главен шпионин на Ранда и негов довереник. Благодарение на Ол, Съветът знаеше всичко за Ранда.

Всъщност Ранда обикновено внимаваше да не съзаклятничи с другите кралства. Земите му се намираха между Естил и Уестър по едната ос и между Нандър и Съндър — по другата. Прекалено уязвима позиция за договори.

Кралете на Уестър, Нандър и Естил бяха главният източник на брожения. И тримата бяха замесени от еднакво тесто — избухливи, амбициозни и завистливи. И тримата бяха безразсъдни, коравосърдечни и непостоянни. Понякога крал Бирн Уестърски и крал

Драудън Нандърски се съюзяваха и нападаха естилската войска по северните граници, но Уестър и Нандър не съумяваха да работят дълго заедно. Някой нарушаваше споразумението и кралствата отново ставаха врагове, а Естил обединяваше сили с Нандър срещу Уестър.

Кралете не се отнасяха към поданиците си по-добре, отколкото един към друг. Катса помнеше как преди няколко седмици с Ол освободиха неколцина естилски селяни от краварник, превърнат в затвор. Естилските селяни не успели да платят десятъка на краля си Тигпен, защото армията му стъпкала нивите им, докогато подготвяла набег срещу нандърско село. Редно било Тигпен да възмезди селяните; дори Ранда би поразмислил, ако войската му е унищожила реколтата. Тигпен обаче решил да обеси селяните, задето не са платили десятъка. Да, Бирн, Драудън и Тигпен създаваха доста работа на Съвета.

Невинаги било така. Навремето Уестър, Нандър, Естил, Съндър и Мидлънс — петте вътрешни кралства — съжителствали мирно. Преди векове те принадлежали на едно семейство — управлявали ги трима братя и две сестри, които успявали да разрешат враждите си, без да прибегват до война. Ала тази кръвна връзка отдавна бе забравена. Народите на кралствата зависеха от прищевките на възкачилите се на престола. В този хазарт сегашното поколение не бе изтеглило печелившата карта.

Седмото кралство беше Монсий. Планините отделяха Монсий от другите, както океанът делеше Лиенид. Лек, кралят на Монсий, бе женен за Ашен, сестрата на крал Рор Лиенидски. И Лек, и Рор недолюбваха дрызгите между другите кралства. Но това не ги тласкаше да сключат съюз, защото Монсий и Лиенид бяха прекалено отдалечени, прекалено независими и прекалено незаинтересувани от делата на другите кралства.

Не се знаеше много за Монсийския кралски двор. Крал Лек се славеше като обичан от поданиците си владетел и милосърден. Закрилник на деца, животни и всякакви безпомощни създания. Кралицата на Монсий беше нежна жена. Носеха се слухове, че спряла да се храни, когато разбрала, че баща ѝ е изчезнал. Защото, естествено, бащата на краля на Лиенид беше и неин баща.

Навярно Уестър, Нандър или Естил бяха похитили лиенидския старец. Друга възможност се струваше немислима на Катса, освен ако самият Лиенид не беше замесен. Идеята би изглеждала абсурдна, ако

не беше лиенидът в крепостта на Мургон. Имаше пищни накити; сигурно беше някакъв благородник. А всеки гост на Мургон будеше подозрение.

Катса обаче не смяташе, че е замесен. Нямаше обяснение, но така ѝ подсказваше интуицията.

Защо бяха откраднали дядо Тийлиф? За чии интереси беше важен?

Стигнаха града на Ранда преди слънцето, но на косъм. Когато копитата на конете затрополиха по градските улици, забавиха ход. Някои вече бяха будни. Не биваше да вдигат шумотевица и да привличат внимание.

Конете ги понесоха край дървени колиби и къщи, каменни леярни и магазини със спуснати кепенци. Сградите бяха спретнати и повечето — прясно боядисани. В града на Ранда нямаше нищета. Ранда не я понасяше.

Улиците започнаха да се изкачват и Катса скочи от седлото. Подаде поводите на Гидън и пое юздите на коня на Тийлиф. Гидън и Ол свърнаха заедно с коня на Катса по улицата, отвеждаща на изток към гората. Така се бяха уговорили. Старец на кон и момче до него, изкачващи възвишението към замъка, биха привлекли по-малко любопитни погледи от четири коня и четирима ездачи. Ол и Гидън щяха да напуснат града и да я чакат сред дърветата. Катса щеше да предаде Тийлиф на принц Рафин през висока врата в занемарена част на крепостната стена, чието съществуване Ол криеше усърдно от Ранда.

Катса придърпа одеялата по-плътно около главата на стареца. Все още беше сравнително тъмно, но щом тя виждаше халките в ушите му, другите също щяха да ги забележат. Той лежеше отпуснат върху седлото — заспал или в несвяст. Ако беше в несвяст, Катса не знаеше как ще успеят да изминат последния етап от пътуването — да изкачат изронените стъпала в стената на Ранда, които конят не можеше да изкатери. Докосна лицето на стареца. Той се размърда и затрепери отново.

— Събудете се, благородни принце — прошепна му тя. — Не мога да ви пренеса по стъпалата към крепостта.

Сивкавата светлина се отрази в очите му, когато се отвориха, и гласът му потрепери от студа.

— Къде съм?

— В града на Ранда в Мидлънс — отвърна тя. — Почти в безопасност.

— Не мислех, че е характерно за Ранда да провежда спасителни мисии.

Не очакваше умът му да е толкова бистър.

— Не е.

— Хмм... Е, буден съм. Не се налага да ме носиш. Лейди Катса, нали?

— Да, благородни принце.

— Чувал съм, че едното ти око е зелено като тучната мидлънска трева, а другото — синьо като небето.

— Да, благородни принце.

— Чувал съм, че си способна да убиеш човек с нокътчето на кутрето си.

Тя се усмихна.

— Да, благородни принце.

— Улеснява ли те това?

Тя изгледа с присвити очи сгушения силует върху седлото.

— Не ви разбирам.

— Да имаш красиви очи. Облекчава ли бремето на Дарбата ти да знаеш, че имаш красиви очи?

Тя се засмя.

— Не, благородни принце. С радост ще се разделя и с двете.

— Дълга ти благодарност — каза той и замълча.

Прииска й се да го попита: „Защо? От какво те освободихме?“, но той явно бе заспал отново. Не искаше да го изморява. Този лиенидски старец й харесваше. Малцина бяха склонни да обсъждат Дарбата й.

Изкачваха се край тъмни покриви и порти. Започваше да усеща безсънната нощ, а още часове наред нямаше да подвие крак. Повтори си наум думите на стареца. Акцентът му беше като на лиенида в крепостта на Мургон.

В крайна сметка се наложи да го носи, защото когато стигнаха стълбите, не успя да го събуди. Подаде поводите на коня на дете,

приседнало до стената — момиче, чийто баща бе приятел на Съвета. Преметна стареца през рамо и се заклатушка по изронените стъпала. Последните бяха буквално отвесни. Само просветляващото небе я подтикваше да продължава — не предполагаше, че е възможно мъж, привидно изтъкан от прах, да е толкова тежък.

Не ѝ остана дъх да изсвири тихо, за да даде знак на Рафин, но нямаше нужда. Беше я чул.

— Сигурно целият град те е чул — прошепна ѝ той. — Честна дума, Катса, как можа да вдигнеш толкова шум?

Наведе се и пое товара ѝ. Намести го върху тънките си рамене, а тя се облегна на стената, за да си поеме дъх.

— Не съм даровита с великанска сила — напомни му. — Вие, недаровитите, не разбирате. Мислите, че щом имаме една Дарба, имаме всякакви.

— Опитвал съм кейковете ти и помня как бродираше. Несъмнено притежаваш няколко дарби. — Той се засмя в сивия светлик и тя му се усмихна в отговор. — Всичко ли мина по план?

Тя си представи лиенида в крепостта на Мургон.

— Да, до голяма степен.

— Сега върви — подкани я той. — Пази се. А аз ще се погрижа за този тук.

Обърна се и изпълзя навътре с живия вързоп. Тя се втурна надолу по разтрошените стъпала и свърна по алея на изток. Спусна ниско качулката си и се затича към розовеещото небе.

ТРЕТА ГЛАВА

Тичаше край къщи, работилници и гостилници. Градът се пробуждаше, улиците миришеха на прясно изпечен хляб. Профуча край млекаря, задрямал върху каруцата си, теглена от сънен кон.

Чувстваше се лека без товара, а и пътят се виеше надолу. Навлезе бързо и безшумно в източните поля и продължи да тича. Видя жена да носи кобилица с ведре в двора на съседното стопанство.

Там, където започнаха дърветата, Катса забави ход. Сега трябваше да се движи предпазливо, за да не чупи клони и да не оставя дири до мястото на срещата. Пътеката и без друго изглеждаше издайнически утъпкана. Ол и Гидън, а и другите от Съвета, никога не внимаваха колкото нея и, разбира се, конете винаги оставяха следи. Скоро щеше да се наложи да сменят мястото.

Когато навлезе в гъсталака, където се намираше укритието им, вече се бе съмнало. Конете пасяха. Гидън лежеше на земята. Ол се бе облегал върху купчина седла. И двамата спяха.

Катса спотаи раздразнението си и тръгна към конете. Поздрави животните и повдигна копитата им едно по едно да провери за цепнатини и камъчета. Конете се бяха справили добре и поне те разбираха, че не бива да заспиват в гората — толкова близо до града и толкова далеч от мястото, където Ранда смяташе, че се намират. Жребецът ѝ изпръхтя и Ол се раздвижи зад нея.

— Ами ако някой ви беше открил? — поинтересува се тя. — Заспали в гората, вместо да сте преполовили пътя до източната граница. — Говореше, опряла лице в седлото, и галеше хълбока на коня. — Как щяхте да се оправдаете?

— Заспал съм неволно, милейди — отвърна Ол.

— Това не ме успокоява.

— Не всички са неуморни като теб, милейди, особено побелелите. Хайде, нищо лошо не се е случило. — Той побутна Гидън, който откликна, закривайки очи с ръце. — Събуждай се, милорд. Трябва да тръгваме.

Катса не продума. Завърза торбите за седлото и зачака до конете. Ол донесе другите торби и ги окачи на седлата.

— Принц Тийлиф е в безопасност, нали, милейди?

— Да.

Гидън се надигна криво-ляво, чешейки кафявата си брада. Разви самун хляб и ѝ го подаде, но тя поклати глава.

— Ще ям по-късно.

Гидън си отчупи комат и даде самуна на Ол.

— Ядосана си, че не ни свари да правим гимнастически упражнения, или да подскачаме от клон на клон.

— Ами ако ви бяха хванали, Гидън? Ако ви бяха видели, къде щяхте да сте сега?

— Щяхме да измислим нещо — отвърна Гидън. — Ти щеше да ни спасиш, както спасяваш всички.

Той се усмихна. Топлите му очи озариха красивото му, спокойно лице, което обаче не умили Катса. Гидън беше по-млад дори от Рафин, силен и добър ездач. Нямаше извинение, че е заспал.

— Хайде, милорд — подкани го Ол. — Ще изядем хляба върху седлата. Иначе нашата дама ще тръгне без нас.

Разбира се, подкачаха я. Знаеше за колко придиричива я смятат. Но знаеше също, че не би си позволила да заспи, когато е рисковано.

Те обаче нямаше да оставят лиенида жив. Научеха ли, щяха да се разгневят, а тя нямаше как да ги успокои с разумно основание.

Поеха на изток по горска просека, успоредна на главния път. Спуснаха ниско качулките си и пришпориха конете. След няколко минути тропотът на конски копита успокои Катса и потуши гнева ѝ. Движението винаги разсейваше тревогите ѝ.

Горите в Южен Мидлънс се превърнаха във възвишения; ниските хълмове в началото ставаха все по-високи, колкото повече приближаваха Естил. Спряха само веднъж по пладне да сменят конете в отдалечена гостилница, предложила услугите си на Съвета.

С новите отпочинали коне напредваха добре и на смрачаване стигнаха до естилската граница. Ако тръгнаха рано сутринта, щяха да пристигнат в естилското имение — крайната им цел — преди обед, да изпълнят задачата, възложена им от Ранда, и да поемат по обратния път. Дори без да препускат с главоломна скорост, щяха да се върнат в столицата на Ранда преди залез-слънце на другия ден — точно когато

ги очакваха. Тогава Катса щеше да разбере дали принц Рафин е научил нещо от лиенидския старец.

Лагеруваха до огромен скален издатък в основата на източните хълмове. Нощта беше хладна, но решиха да не палят огън. Разбойници дебнеха по възвишенията край естилската граница и макар уменията на Катса и сабите на Ол и Гидън да ги предпазваха от опасностите, нямаше смисъл да си навличат неприятности. Вечеряха хляб, сирене и вода от меховете и после легнаха върху рогозките си.

— Тази нощ ще спя като къпан — прозя се Гидън. — Добре че онзи гостилничар е приятел на Съвета. Иначе щяхме да изтощим конете до смърт.

— Изненадан съм колко сподвижници привлече Съветът — изкоментира Ол.

Гидън се надигна и се подпря на лакът.

— Очакваше ли го, Катса? Предвиждаше ли, че Съветът ще се разрасне толкова?

Какви надежди възлагаше на Съвета? Представяше си как се прокрадва сама из улички и тъмни ъгли — невидима сила, изправена срещу безразсъдството на кралете.

— Не очаквах да има други, освен мен.

— А сега се сдобихме с приятели в почти всички кралства — отбеляза Гидън. — Чу ли как един лорд от Нандър приюти зад стените на крепостта си цяло село, когато Съветът му съобщи, че ще ги нападнат уестърски бандити? Унищожиха селото, но всички оцеляха. — Той се обърна настрана и пак се прозя. — Обнадеждаващо е. Съветът наистина върши добрини.

Катса лежеше по гръб, заслушана в равномерното дишане на мъжете. Конете също спяха. Не и тя — два дни тежка езда и безсънна нощ между тях, ала тя будуваше. Гледаше как облаците се носят по небето, закриват звездите и пак ги откриват. Нощният вятър шумолеше в тревите по хълмовете.

За пръв път Ранда я изпрати да накаже някого в гранично село недалеч от лагера им. Бяха уличили един от лордовете на Ранда, че шпионира за крал Тигпен от Естил. Благородникът — обвинен в предателство и осъден на смърт — бе побягнал към естилската граница.

Катса бе едва десетгодишна. Ранда дойде на тренировката ѝ. Наблюдаваше я с неприятна усмивка.

— Готова ли си да направиш нещо полезно с Дарбата си, момиче? — подвижна ѝ той.

Катса спря да рита и да се върти. Застина, изумена от идеята, че Дарбата ѝ се оказва потребна за някого.

— Хмм... — усмихна се презрително Ранда, развеселен от недоумението ѝ. — Сабята ти е единственото умно нещо у теб. Слушай ме внимателно, момиче. Ще те изпратя да убиеш предателя. Ще го направиш показно, с голи ръце, без оръжия. Ще убиеш само него, никого друго. Всички се надяваме, че си се научила да контролираш кръвожадността си.

Катса се отдръпна смутено, прекалено малка да отговори, дори да знае какво да каже. Разбра заповедта му. Не ѝ позволяваше да използва оръжия, защото не искаше мъжът да умре бързо. Ранда искаше кърваво, страховито зрелище и очакваше тя да му се подчини.

Катса тръгна с Ол и конвой войници. Войниците заловиха лорда и го довякоха на площада на най-близкото село пред шепа зяпнали от изумление и уплаха хора. Катса поиска войниците да накарат благородника да коленичи. С едно движение прекърши врата му. Нямаше кръв; нямаше нищо повече от мигновена болка. Повечето наблюдатели дори не разбраха какво се случи.

Ранда научи какво е направила и се разгневи, дотолкова, че я повика в тронната зала. Изгледа я отвисоко от трона си с леденостудени сини очи и безрадостна усмивка, оголила зъбите му.

— Какъв е смисълът от публичната екзекуция — рече той, — ако обществеността пропуска момента, когато престъпникът умира? Следващия път ще ти обясня по-подробно какво искам, за да компенсирам умствената ти немощ.

Оттогава насетне заповедите му включваха точни указания — кръв и болка за еди-колко си време. Нямаше начин да не изпълни желанието му. Колкото повече опит трупаше, толкова повече се усъвършенстваше. И Ранда постигна целта си, защото славата ѝ се разнесе като чума. Всички знаеха какво сполита онези, изпречили се на пътя на крал Ранда от Мидълнс. След известно време Катса загърби неподчинението. Беше безсилна да се съпротивлява.

Докато пътуваха да изпълняват нарежданията на Ранда, Ол ѝ разказваше какво научават шпионите на владетеля в другите кралства. Разказваше ѝ за млади девойки, изчезнали от естилско село и появили се след седмици в бордей в Уестър. За мъж, заключен в нандърска тъмница заради обир, извършен от брат му; братът умрял, но все някой трябвало да изкупи вината. За данък, с който кралят на Уестър решил да обложи естилските села. Уестърските войници го събирали, като избивали естилските селяни и изпразвали джобовите им.

Шпионите на Ранда уведомяваха надлежно краля си, но Ранда си правеше оглушки. Ала научеше ли за мидлънски лорд, укрил реколтата си, за да плати по-малък данък, наостряше слух. Този проблем го засягаше. И изпращаше Катса да раздроби главата на лорда.

Катса не знаеше откъде точно се появи идеята, но откакто я осени, не ѝ даваше мира. На какво е способна, ако действа по своя воля и извън пълномощията на Ранда? Тази мисъл я отвличаше, докато чупеше пръсти заради Ранда или извиваше ръцете на жертвите му. Колкото повече размишляваше, толкова по-упорит ставаше вътрешният ѝ глас. Накрая усещаше, че ще се пръсне, ако не го послуша.

Когато навърши шестнайсет, сподели идеята с Рафин.

— Възможно е да се получи — отвърна той. — Ще ти помогна, разбира се.

После се допита до Ол. Той беше скептичен, дори уплашен. Беше свикнал да съобщава сведенията на Ранда и Ранда да решава какво да предприеме. В крайна сметка обаче проумя гледната ѝ точка. Лека-полека възприе замисъла ѝ, щом разбра, че Катса ще го осъществи с него или без него и успя да убеди себе си, че няма да навреди на краля, ако не му разкрива всичките си ходове.

При първата си мисия Катса нападна малоброен отряд от среднощни грабители, които естилският крал бе изпратил срещу собствените си поданици. Главорезите се разбягаха по хълмовете. Това беше най-щастливият и най-вълнуващият момент в живота ѝ.

После Катса и Ол спасиха няколко момчета от Уестър, обречени на робски труд в нандърска желязна мина. След още един-два подвига слухът за мисиите им стигна до полезни кръгове. Няколко шпиони от обкръжението на Ол се присъединиха към каузата им. Последваха ги лордове като Гидън от Двора на Ранда, съпругата на Ол — Бертол — и

други жени от замъка. Организираха си редовни срещи в уединени стаи. На срещите витаеше приключенски дух и усещане за опасна свобода. Като игра, мислеше си Катса, прекалено хубава игра, за да е истина. Но беше истина. Не само обсъждаха тайни мисии, но ги планираха и ги осъществяваха.

С течение на времето неизбежно привлякоха съюзници извън двореца. Например добродетелните сред граничните лордове на Ранда, които не искаха да наблюдават безучастно как плячкосват околните села. Лордове от други кралства и техните шпиони. Накрая — малко по малко — се включи и простолюдието: гостилничари, ковачи, земеделци. На всички им бе дошло до гуша от безразсъдните крале. Всички изразяваха готовност да поемат някакъв дребен риск, за да намалят щетите от амбицията им, от безпорядъка и беззаконията.

Тази нощ в лагера на естилската граница Катса се взираше в небето и мислеше колко многоброен е станал Съветът, колко бързо се е разраснал — като бръшляна в горите на Ранда.

Вече изпускаше юздите. Без да се допитват до нея, от името на Съвета провеждаха мисии на места, които никога не бе зървала. Ставаше опасно. Една нехайна дума, изречена от детето на някой гостилничар, една злощастна среща в някой край на света между двамина, които дори не познава, и всичко щеше да рухне. Мисиите щяха да приключат, Ранда щеше да се погрижи да ги прекрати. И после, отново, тя щеше да се превърне в главорез на краля и нищо повече.

Не биваше да се доверява на странния лиенид.

Катса скръсти ръце и впи очи в звездите. Прииска ѝ се да събуди жребеца и да запрепуска в кръг около възвишенията. Така щеше да се успокои, да се измори. Но щеше да измори и коня. Не биваше, разбира се, да оставя Ол и Гидън сами, а и човек не прави такива неща. Не е нормално.

Тя изсумтя и се заслуша дали някой не се е събудил. Нормално... Тя не беше нормална. Момиче с Дарба да убива? Кралски главорез? Момиче, отхвърлящо предложените ѝ от Ранда съпрузи — разсъдливи мъже с прилична външност? Момиче, което се паникьосва при представата за бебе, притиснало се към пазвата ѝ или вкопчено в глезените ѝ?

Тя не беше нормална.

Разкриеха ли Съвета, щеше да избяга на място, където никой няма да я открие. В Лиенид или в Монсий. Ще живее в пещера или в гора. Ще убива всеки, който я намери или познае.

Нямаше да се откаже от отвоюваната, макар и нищожна, независимост.

Трябваше да заспи.

„Спи, Катса“, рече си тя. „Сънят запазва силите“.

Внезапно умората я завладя и тя заспа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На сутринта облякоха обичайните си дрехи. Гидън — пътен костюм, какъвто подобава на мидлънски лорд, а Ол — капитанската си униформа. Катса надяна синя туника, поръбена с оранжева коприна — цветовете на двореца на Ранда — и панталони в тон. Ранда позволяваше да изпълнява поръченията му в такова одеяние, защото Катса съсипваше роклите, като яздеше. Кралят не искаше даровитата му убийца да въздава наказания в скъсани и окаляни поли. Не изглеждаше достолепно.

Бяха изпратени да посетят естилски граничен лорд, пожелал да купи дървен материал от южните гори на Мидлънс. Платил договорената цена, но изсякъл повече дървета, отколкото предвиждало споразумението. Ранда искаше да му платят за допълнителния дървен материал и лордът да бъде наказан, задето е променил сделката без разрешение.

— Предупреждавам ви и двамата — каза Ол, когато раздигнаха лагера. — Този лорд има дъщеря с Дарба да чете мисли.

— Защо ни предупреждаваш? — попита Катса. — Нали тя е в Двора на Тигпен?

— Крал Тигпен я върнал у дома при баща ѝ.

Катса дръпна рязко ремъците, пристягащи торбата ѝ към седлото.

— Да събориш коня ли се опитваш, Катса? — попита Гидън. — Или да разкъсаш торбата?

Катса се намръщи.

— Никой не ме уведоми, че ще се срещнем с четец на мисли.

— Сега те уведомявам, милейди — рече Ол. — А и няма нищо обезпокоително. Тя е дете. Повечето ѝ прозрения са безсмислици.

— Какво ѝ има?

— Има ѝ това, че бръщолеви безполезни, несвързани безсмислици. Раздрънква всичко, което вижда. Не се владее. Изнервяла Тигпен и той я изпратил у дома. Наредил на баща ѝ да я върне в Двора, когато стане полезна.

В Естил, както и в повечето други кралства, Даровитите се предаваха по закон на краля. Децата, чиито очи се обагряха в различни цветове след седмици, месеци, а рядко и години след раждането, се изпращаха в Кралския двор, където ги отглеждаха дворцовите дойки. Ако Дарбата се окажеше полезна за краля, детето оставаше да му служи. Ако ли не, връщаха детето у дома. С извинение, разбира се, защото беше трудно за семействата да намерят приложение на Даровитите. Особено на тези с безполезни Дарби — катерене по дървета например или задържане на дъха за невъзможно дълго време, или говорене наопаки. Децата поминуваха добре в селски семейства, където работеха на полето, далеч от любопитни погледи. Но ако кралят върнеше даровитото дете в семейство на гостилничар или на бакалин в град с повече от една гостилница или бакалница, клиентелата задължително секваше. Нямаше значение каква е Дарбата на детето. Хората отбягваха мястото, където живее човек с две различни очи.

— Тигпен е глупак да върне четец на мисли — заяви Гидън, — само защото още не е полезен. Те са твърде опасни. Ами ако попадне под чуждо влияние?

Гидън имаше право, разбира се. Каквито и да бяха четците на мисли, те почти винаги се оказваха ценни оръжия за краля. Катса обаче не разбираше защо ги ценят. Главният готвач на Ранда беше роден с Дарба, както и конярят му, и винарят му и един от дворцовите му танцьори. Имаше жонгльор — жонглираше с колкото предмета поиска и никога не ги изпускаше. Имаше и няколко войници — не като Катса — с Дарба да се сражават със саби. Имаше мъж, който предсказваше каква ще бъде следващата реколта. Една жена пък боравеше блестящо с числа — единствената жена в седемте кралства, която работеше в кралската хазна.

А един мъж долавяше настроението на хората само като ги докосне. От Даровитите в Двора на Ранда само той отблъскваше Катса. Единственият в замъка, освен самия Ранда, когото Катса се стараеше да отбягва.

— Тигпен е склонен да проявява глупост, милорд — обясни Ол.

— Що за четец на мисли е момичето? — попита Катса.

— Не са сигурни, милейди. Дарбата ѝ не е развита. А и знаеш какви са четците на мисли, Дарбата им е неопределена и променлива.

Отшумява, преди да достигне разцвѣта си. Но тази вероятно долавя желания. Разбира какво искат другите.

— Значи ще усети, че ще я приспя, ако дръзне да ме погледне.

Катса изрече думите, притиснала устни към гривата на коня. Не бяха предназначени за ушите на спътниците ѝ. Не искаше да я вземат на подбив.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам за този лорд? — попита тя по-високо, стъпвайки в стремето. — Има сто телохранители с Дарба да се сражават? Или го пази обучена мечка? Да сте забравили да споменете още нещо?

— Язвителността не е необходима, милейди — отвърна Ол.

— Тази сутрин си по-сговорчива от всякога, Катса — додаде Гидън.

Тя пришпори коня си. Не искаше да вижда ухиленото лице на Гидън.

Имението на лорда се намираше зад сиви каменни стени на върха на възвишение, покрито с разлюлени треви. Портата им отвори мъж, пое конете им и съобщи, че господарят закусва. Без да чакат покана, Катса, Гидън и Ол влязоха в просторното преддверие.

Телохранителят на лорда им препречи пътя към трапезарията. После видя Катса. Прочисти гърло и отвори двукрилата врата.

— Пратеници от Двора на крал Ранда, милорд — обяви, шмугна се зад тях и изчезна, без да дочака отговора на господаря си.

Лордът седеше пред обилна закуска от свинско, яйца, хляб, плодове и сирене. До лакътя му стоеше прислужник. И двамата вдигнаха очи, и двамата замръзнаха. Лъжицата падна от ръката на лорда и изтрополи върху масата.

— Добро утро, милорд — поздрави Гидън. — Простете, че прекъсваме закуската ви. Знаете ли защо сме тук?

Лордът проговори с неимоверно усилие.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна, стискайки се за гърлото.

— Нима? Лейди Катса ще ви помогне да се досетите — осведоми го Гидън. — Милейди?

Катса пристъпи напред.

— Добре, де, добре...

Лордът стана. Краката му блъснаха масата и една чаша се прекатури. Висок и широкоплещест, по-едър дори от Гидън и Ол, сега изглеждаше тромав, с разтреперани ръце, а очите му блуждаеха из стаята, но отбягваха Катса. Върху брадата беше полепнало парче от яйце. Толкова глупав, толкова грамаден мъж, толкова уплашен. Катса го наблюдаваше безизразно, за да не разберат другите колко ѝ е неприятно да прави това.

— О, спомнихте си значи! — възкликна Гидън. — Нали? Стана ви ясно защо сме дошли?

— Дълга ви пари — отвърна лордът. — Дошли сте да си приберете дължимото.

— Браво! — Гидън говореше като на дете. — И защо ни дължите пари? За колко акра гора беше споразумението? Припомнете ми, капитане.

— Двайсет акра, милорд — осведоми го услужливо Ол.

— А колко акра е изсякъл лордът, капитане?

— Двайсет и три акра, милорд.

— Двайсет и три акра! — удиви се Гидън. — Сериозна разлика, нали?

— Ужасна грешка! — Лордът се опита да се усмихна, но лицето му се сгърчи в болезнена гримаса. — Не преценихме, че ще ни е нужен повече дървен материал. Ще ви платя незабавно, разбира се. Само кажете колко.

— Причинихте сериозно неудобство на крал Ранда — осведоми го Гидън. — Унищожихте три акра от гората му. Горите на краля не са неизчерпаеми.

— Разбира се, разбира се. Ужасна грешка...

— Наложих се да биеш път, за да уредим въпроса — продължи Гидън. — Отсъствието ни затруднява краля.

— Разбира се — повтори лордът. — Разбира се.

— Ако удвоите първоначалната сума, ще обезщетите краля за причинените неудобства.

Лордът облиза устни.

— Да удвоя заплащането... Да... Звучи разумно.

Гидън се усмихна.

— Добре. Прислужникът ви ще ни заведе ли в съкровищницата?

— Да, да, веднага. — Лордът махна на прислужника. — Бързо, човече! Бързо!

— Лейди Катса — каза Гидън, когато с Ол тръгнаха към вратата, — защо не останете тук? Да правите компания на негово сиятелство?

Прислужникът изведе Гидън и Ол от стаята. Тежките врати се затвориха зад тях. Катса и лордът останаха сами.

Тя впи очи в него. Лордът дишаше накъсано, лицето му бе преbledняло. Не я поглеждаше. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще припадне.

— Седни — обади се Катса.

Той се строполи върху стола с тихо стенание.

— Погледни ме — нареди тя.

Очите му се стрелнаха към лицето ѝ и после се плъзнаха към ръцете ѝ. Жертвите на Ранда винаги гледаха ръцете ѝ и отбягваха лицето ѝ. Не смееха да срещнат погледа ѝ. И очакваха да ги удари.

Катса въздъхна.

Той отвори уста да проговори, но успя само да изграчи.

— Не те чувам — каза Катса.

Той прочисти гърло.

— Имам семейство. Трябва да се грижа за децата си. Прави каквото искаш, но те умолявам да не ме убиваш.

— Заради семейството ти ли?

Една сълза се стече към брадата му.

— И заради мен. Не искам да умирам.

Не искаше да умира, разбира се, за три акра гора.

— Не убивам хора, откраднали три акра дървета от краля — увери го тя. — И заплатили прескъпо в злато. Такова престъпление се наказва със счупена ръка или отрязан пръст.

Тя пристъпи към него и измъкна камата си от канията. Той задиша тежко, вперил очи в яйцата и плодовете в чинията му. Катса се запита дали ще повърне, или ще се разхлипа. Той обаче само побутна чинията на една страна. После избута преобърнатата чаша и сребърните прибори. Разпери пръсти върху масата. Наведе глава и зачака.

Налегна я умора. Беше по-лесно да спазва заповедите на Ранда, когато плачеха или молеха за пощада, когато не запазваха и капчица достойнство. А и Ранда не бе загрижен за горите си; интересуваха го

само парите и властта. В гората винаги никнат дървета. А пръстите не порастват отново.

Тя прибра камата в ножницата. Реши да му счупи ръката, крака или ключицата — болезнено счупване. Ала ръцете ѝ тежаха като желязо, а краката ѝ отказваха да се раздвижат.

Лордът пое дълбоко дъх, но не помръдна и не продума. Беше лъжец, крадец и глупак.

Ала някак си ѝ беше все едно.

— Смел си — въздъхна тя шумно, — макар отначало да не изглеждаше така.

Скочи към масата и го удари по слепоочието както бе направила със стражите на Мургон. Той се сгърчи и падна от стола.

Тя излезе от стаята и зачака Гидън и Ол да се върнат с парите в просторното му каменно преддверие.

Лордът щеше да се събуди с главоболие, но нищо повече. Разбереше ли Ранда какво е направила, щеше да се разяри.

Ала навярно Ранда нямаше да узнае; а и нищо не ѝ пречеше да обвини лорда в лъжа, за да не бере срам.

В такъв случай Ранда щеше да изиска за в бъдеще да му носи доказателства. Сбирка от сбръчкани пръсти от крака и ръце. Как ли щеше да се отрази това на репутацията ѝ?

Все едно. Днес нямаше сили да измъчва човек, който не го заслужава.

Дребна фигурка дотича в преддверието. Катса разбра коя е, преди да види очите ѝ — едното жълто като тиквите, които растяха на север, а другото кафяво като кал. Не би се посвенила да нарани това момиче, само и само да опази мислите си от него.

Катса го погледна заплашително в очите. Момичето ахна и заотстъпва заднишком назад; после се обърна и побягна.

ПЕТА ГЛАВА

Напредваха бързо, макар Катса да недоволстваше, че са мудни.

— Според нея похабяваш коня, ако не препускаш с главоломна скорост — отбеляза Гидън.

— Искам да разбера дали Рафин е научил нещо от лиенидския старец.

— Не бой се, милейди — успокои я Ол. — Утре вечер ще сме в града, стига времето да не ни изненада.

Времето се задържа сухо през деня и през нощта, но преди зазоряване облаци закриха звездите над лагера. Щом се развидели, те бързо се приготвиха за път и препуснаха с известна боязън. Не се мина дълго и капки дъжд намокриха лицата и ръцете им. Тъкмо бяха стигнали гостилницата, където пазеха конете. Едва успяха да се доберат до конюшните и небето се разтвори и ливна порой. Буйни ручей потекоха между хълмовете около тях.

Счепкаха се.

— Може да яздим в дъжда — настоя Катса.

Стояха в конюшните. Гостилницата се намираше на десет крачки оттам, но оставаше невидима зад водната пелена.

— Ще погубим конете — възрази Гидън. — Ще пострада и някой от нас. Не изглупявай, Катса.

— Но това е нищо и никаква вода!

— Кажи го на удавника — тросна се Гидън.

Изгледа я гневно и тя също го изпепели с очи. Дъждовна капка от процеп в покрива падна върху носа ѝ и тя я избърса яростно.

— Милейди — обади се Ол. — Милорд...

Катса си пое дълбоко дъх, втрени се в търпеливото му лице и се подготви за неизбежното разочарование.

— Не знаем докога ще продължи бурята — подхвана Ол. — Ако е ден, най-добре да изчакаме да стихне. Няма причина да яздим в такава време. — Вдигна ръка, когато Катса отвори уста да проговори. — Няма причина, която да убеди краля, че не сме полудели. Възможно

е обаче дъждът да спре след час. В такъв случай ще сме изгубили само един час.

Катса скръсти ръце и се насили да диша.

— Не прилича на мимолетна буря.

— Тогава ще поискам гостилничарят да ни приготви храна — отвърна Ол — и стаи да пренощуваме.

Макар и сравнително далеч от мидлънските градове, през лятото гостилницата се радваше на многобройна клиентела. Търговци и пътници търсеха подслон в неугледната квадратна постройка с кухня и трапезария долу и два етажа стаи горе. Скромна, но спретната и с любезни стопани. Катса предпочиташе да не всяват суматоха, но в гостилницата, разбира се, не отсядаха благородници, и цялото семейство се засуети край тях, за да угоди на племенницата на краля, на лорда на краля и на капитана на краля. Въпреки протестите на Катса, преместиха един търговец от стаята му, за да ѝ предложат гледката от прозореца му, невидима сега, но иначе галеща окото със същите хълмове, на които се беше нагледала.

Катса пожела да се извини на търговеца за неудобството. По обед изпрати Ол до масата му. Щом Ол му посочи Катса, тя вдигна чашата си. Той също вдигна чаша и закима енергично с побледняло лице и ококорени очи.

— Когато изпращаш Ол да говори от твое име, изглеждаш ужасно високомерна, милейди — усмихна се Гидън с уста, пълна с яхния.

Катса не отговори. Гидън знаеше много добре защо е изпратила Ол. Ако мъжът беше като всички други, щеше да се стресне, щом тя го доближи.

Сервираще им дете, плахо до болка. Не продумваше, само кимаше и клатеше глава. За разлика от повечето хора, момиченцето сякаш не успяваше да откъсне очи от лицето на Катса. Дори когато красивият лорд Гидън я заговори, очите ѝ се плъзнаха към Катса.

— Това момиче мисли, че ще го изям — рече тя.

— Нищо подобно — възрази Ол. — Баща му е приятел на Съвета. В този дом навярно те споменават с добро, милейди.

— Но сигурно е чувала историите... — Катса не се доизказа.

— Вероятно — съгласи се Ол. — Но според мен ти се възхищава. Гидън се засмя.

— Ти наистина будиш възторзи, Катса!

Когато момичето дойде отново, той я попита как се казва.

— Лейни — прошепна тя и очите ѝ се стрелнаха отново към Катса.

— Виждаш ли нашата лейди, Лейни? — попита Гидън.

Момичето кимна.

— Страх ли те е от нея? — продължи той.

Момичето прехапа устни, но не отговори.

— Тя няма да ти причини нищо лошо — обясни Гидън. — Разбираш ли? Но ако някой друг те нарани, лейди Катса ще го накаже.

Катса остави вилицата си и погледна Гидън. Не очакваше да се застъпи за нея.

— Разбираш ли? — повтори Гидън.

Детето кимна и пак погледна Катса.

— Искаш ли да се ръкувате? — попита Гидън.

Момичето поразмисли. После протегна длан към Катса.

Нещо се надигна у нея, нещо, за което не намираше думи. Нещо като тъжна радост, че това крехко създание иска да я докосне. Протегна ръка и улови тънките пръсти на детето.

— Приятно ми е да се запознаем, Лейни.

Лейни се ококори, пусна ръката на Катса и хукна към кухнята. Ол и Гидън се засмяха.

— Никога не опровергаваш злоещата си слава, Катса — укори я Гидън. — Нищо чудно, че нямаш много приятели.

Колко характерно за него да превърне благородния жест в критика! Любимото му занимание бе да ѝ посочва недостатъците. И не я познава изобщо, ако смята, че копнее за приятели.

Катса нападна храната, глуха за разговора им.

Дъждът не спря. Гидън и Ол седяха доволно в трапезарията и бърбореха с търговците и гостилничаря. Катса обаче не понасяше бездействието. Идеше ѝ да се разкрещи. Излезе и отиде в конюшната, но там подплаши момче, не по-голямо от Лейни, което четкаше кон, качено върху трикрак дървен стол. Очите ѝ постепенно се приспособиха към сумрака и тя различи, че е нейният кон.

— Не исках да те стресна — извини се Катса. — Просто търся място да се поуспражнявам.

Момчето скочи от стола и побягна. Катса разпери ръце. Е, сега поне конюшната остана изцяло на нейно разположение. Размести балите със сено, седлата и греблата, за да освободи място, и започна да рита и да размахва юмруци във въздуха. Въртеше се и се премятеше, съсредоточена върху въздуха, пода, стените наоколо, конете и въображаемите противници. Постепенно съзнанието ѝ се успокои.

На вечеря Ол и Гидън ѝ съобщиха интересна новина.

— Крал Мургон е обявил, че в замъка му е извършена кражба. Преди три ноци.

— Нима? — Катса погледна първо Ол, а после и Гидън. И двамата приличаха на котки, приклепчили мишка в ъгъла. — И какво са му откраднали?

— Обяснил само, че откраднатото е изключително ценно — отвърна Ол.

— Велики небеса! — възкликна Катса. — И кого набеждават за кражбата?

— Според някои било момче с Дарба — обясни Ол. — Нещо като хипнотизатор, който приспал кралските стражи.

— Други споменават за мъж като великан — добави Гидън. — Притежавал воинска Дарба и сразил стражите един по един.

Гидън се разсмя гръмогласно, а Ол се подсмихна над чинията.

— Любопитни новини! — отбеляза Катса и попита с надеждата въпросът ѝ да прозвучи нехайно: — Разбрахте ли нещо друго?

— Забавили се доста — уточни Гидън, — защото отначало решили, че виновникът е в замъка. Някакъв гостенин с Дарба да се сражава. — Той сниши глас. — Представяш ли си? Какъв късмет!

— Какво им е казал този гостенин? — попита привидно невъзмутимо Катса.

— Очевидно нищо полезно — махна Гидън. — Твърдял, че не знае нищо.

— Какво са му сторили?

— Не знам — вдигна рамене Гидън. — Нали е боец? Едва ли са успели да му сторят нещо.

— Кой е той? Откъде е?

— Не знам. — Гидън я сръга с лакът. — Хайде, Катса! Пропускаш главното. Няма значение кой е. Изгубили са часове да го разпитват. Когато се сетили да търсят другаде крадците, било късно.

Катса разбираше — по-добре от Гидън и Ол — защо Мургон е прахосал толкова време да разпитва гостенина. И защо се е постарал да скрие откъде идва той. Мургон едва ли искаше да го заподозрат, че е похитил Тийлиф и го е затворил в тъмницата си.

Но защо лиенидът не беше казал нищо на Мургон? Защо я беше защитил?

Проклетият дъжд трябваше да спре, за да се върнат в града на Ранда и при Рафин.

Катса отпи глътка и остави чашата върху масата.

— Какъв късмет за крадците!

Гидън се ухили.

— И още как!

— Научихте ли още нещо?

— Сестрата на гостилничаря има бебе на три месеца — отвърна Ол. — Онази сутрин се уплашили. Сторило им се, че едното му око потъмнява, но се оказало само игра на светлосенки.

— Колко интересно! — Катса поля месото си със сос.

— Кралицата на Монсий тъгува ужасно за дядо Тийлиф — подметна Гидън. — Един монсийски търговец го спомена.

— Чух, че спряла да се храни — изсумтя Катса. Намираше го за глупав начин да скърбиш.

— И още нещо — продължи Гидън. — Затворила се с дъщеря си в покоите си. Позволявала само на прислужницата си да влиза. Не допускала дори съпруга си.

Това вече беше не само глупаво, но и необяснимо.

— Разрешава ли на дъщеря си да яде?

— Прислужницата им носи храна — обясни Гидън. — Но не излизат от покоите на кралицата. Кралят проявявал изключително търпение.

— Ще ѝ мине — отсъди Ол. — Скръбта въздейства странно на хората. Ще ѝ мине, когато открият баща ѝ.

Съветът взе решение да скрие стареца заради собствената му безопасност, докато научат защо са го отвлekli. Дали не трябваше да

изпратят съобщение на монсийската кралица, за да облекчат странната ѝ скръб? Катса реши да размисли и се допита до Ол и Гидън, когато останат насаме.

— Тя е лиенид — обади се Гидън. — Лиенидите са си чудаци.

— На мен ми се струва много странно — сподели Катса.

Не беше изпитвала скръб, а и да беше, не помнеше. Майка ѝ, сестрата на Ранда, се спомина от треска, преди очите на Катса да се оцветят. Същата треска отнесе в гроба майката на Рафин — кралицата на Ранда. Бащата на Катса — мидлънски лорд от северната граница, бе убит при набег на — уестърски бандити срещу нандърско село. Не му влизало в работата да се намесва, но той решил да защити съседите си и така го убили. Тя още не беше проговорила. Не го помнеше.

Мислеше, че няма да тъгува, ако чичо ѝ умре. Погледна Гидън. Не би желала да го изгуби, но май и за него нямаше да скърби. Ол беше друго нещо. За него щеше да ѝ бъде тъжно. И за прислужницата ѝ Хелда. И за Рафин. Загубеше ли Рафин, щеше да я боли повече, отколкото ако ѝ отрежат пръста, или ѝ счупят ръката, или ѝ забият нож в хълбока.

Но нямаше да се затвори в стаята си. Щеше да отиде да намери виновника и да му причини такава болка, каквато никой никога не е изпитвал.

Гидън ѝ говореше, но тя не го чуваше. Опомни се.

— Какво каза?

— Казах, мечтателке, че небето се прояснява. Може да тръгнем призори, ако искаш.

Щяха да стигнат града на Ранда преди залез-слънце. Катса дояде бързо храната и се втурна в стаята да си стегне багажа.

ШЕСТА ГЛАВА

Слънцето вече бе обиколило небосклона, когато конете им изтрополиха върху мраморния плочник пред замъка на Ранда. Високите стени от четирите им страни се белееха ярко на фона на зеления мрамор. По тях се виеха изсечени в камъка алеи с парапети, та когато се придвижват от една част на замъка до друга, придворните да съзерцават и да се възхищават на красивата градина на Ранда с асми и дървета с розови цветове. В центъра на градината се възправяше статуя на Ранда; водна струя бликаше от едната му протегната ръка, а другата държеше факла. Градината наистина беше приятна, ако не се заглеждаш много-много в статуята, но не беше място за спокойно усамотение, защото целият двор щъкаше над нея.

Това не беше единственият вътрешен двор в двореца, но беше най-големият и от тук влизаха изтъкнатите благородници и гости. В зеления мраморен плочник, блеснал от чистота, Катса виждаше отразени себе си и коня. Белите стени от искрящ камък се издигаха толкова нависоко, че трябваше да извие врат, за да погледне кулите над тях. Много внушително, много величествено. Точно по вкуса на Ранда.

Чули тропот на копита и викове, хората се стълпиха по балконите да видят кой пристига. Един прислужник излезе да ги посрещне. След миг Рафин се спусна тичешком към тях.

— Дойдохте най-сетне!

Катса му се усмихна. После присви очи и се изправи на пръсти, защото Рафин беше много висок. Сграбчи го за косата.

— Раф, какво си направил? Косата ти е синя!

— Пробвах ново лекарство против главобол — отговори той. — Втрива се в скалпа. Вчера усетих леки болки в главата и го опитах. Оказа се, че русата коса посинява от него.

Тя се усмихна.

— Излекува ли ти главоболието?

— Е, ако наистина ме е боляла главата, ме е излекувало, но не съм сигурен. Теб боли ли те главата? — попита обнадеждено той. — Твоята коса е тъмна, няма да посинее толкова.

— Не ме боли. Никога. Кралят как намира косата ти?

Рафин подсмръкна презрително.

— Не ми говори. Поведението ми било непоносимо. Каза, че не съм му син, докато косата ми не възвърне нормалния си цвят.

Ол и Гидън поздравиха Рафин и подадоха поводите на коняря. Последваха прислужника, който ги поведе към двореца, и оставиха Катса и Рафин сами в градината. Току до тях се плискаше фонтанът със статуята на Ранда. Катса сниши глас и се престори, че развързва ремъците на седлото си.

— Някакви новини?

— Не се събуди нито веднъж — прошепна Рафин.

Катса се разочарова. Попита тихо:

— Чувал ли си за лиенидски благородник с воинска Дарба?

— Видя го, нали? — зарадва се Рафин и тя го погледна изненадано. — Когато влезе в градината? Размотаваше се наоколо. Странни очи има. Син е на лиенидския крал.

Тук ли беше дошъл? Не го очакваше. Заопипва отново седлото.

— Наследникът на Рор ли?

— О, не! Има шестима по-големи братя. Не съм чувал по-глупаво име за седми наследник на трона. Принц Грийнинг Грандемалион. — Рафин се подсмихна. — Чувала ли си нещо подобно?

— Защо е тук?

— А... Интересно, нали? Твърди, че търси отвлечения си дядо.

Катса се втренчи в засмените му сини очи.

— Нали не си...

— Не, разбира се. Чаках те.

Едно момче дойде да отведе коня й и Рафин се впусна в монолог за гостите, които е пропуснала. После от един от входовете излезе прислужник.

— За теб е — отбеляза Рафин, — защото в момента не съм син на баща си и той не изпраща прислужници да ме съпровождат. — Засмя се и се отдалечи. — Радвам се, че се върна — подвикна й през рамо и изчезна през сводест портал.

Прислужникът беше сред най-префърцунените лакеи на Ранда.

— Лейди Катса... — поклони се той. — Добре дошла отново у дома! Кралят иска да разбере дали мисията ви на Изток е протекла

успешно.

— Кажи му, че е била успешна — отвърна Катса.

— Много добре, милейди. Кралят иска да се облечете за официална вечеря.

Катса присви очи.

— Искате ли и нещо друго?

— Не, милейди. Благодаря, милейди.

Мъжът се поклони отново и се отдалечи припряно.

Катса нарами торбите си и въздъхна. Заръчаше ли й кралят да се облече за вечеря, означаваше да надене рокля и да се яви с прическа и накити по ушите и шията. Означаваше, че кралят възнамерява да я настани до някой лорд, който иска съпруга, макар да няма предвид точно нея. Бързо щеше да разсее страховете му и най-вероятно да се извини с неразположение, за да си тръгне преди края на вечерята. Реши да се престори, че я боли глава. Прииска й се да изпробва лекарството на Рафин и косата й да посинее, за да си отдъхне от вечерите на Ранда.

Рафин се появи отново — един етаж над нея, надвесен от парапета пред лабораторията му.

— Кат! — извика й.

— Какво има?

— Изглеждаш объркана? Забрави ли къде са стаите ти?

— Отлагам удоволствието.

— Докога? Искам да ти покажа откритията си!

— Заръчаха ми да се наконтя за вечеря.

Той се ухили.

— Е, в такъв случай ще ти трябват векове.

Той се разсмя злорадо, а тя откъсна катарамата на едната си торба и го замери с нея. Той изпищя и се хвърли на пода, а катарамата улучи стената зад него. Надзърна над парапета и тя му се усмихна, скръстила ръце на хълбоците.

— Пропуснах нарочно!

— Фукла! Ела, ако ти остане време!

Помаха й и влезе в работилницата си.

В този момент й се мярна нечий силует.

Стоеше вляво, един етаж над нея. Наблюдаваше я облакът на парапета, с разкопчана на врата риза. Златни халки висяха от ушите му.

Ръцете му бяха накичени с пръстени. Косата му беше тъмна. Върху челото му личеше малък белег точно над окото.

Очите му... за пръв път виждаше такива очи. Едното сребърно, другото — златно. Сияеха върху смуглото му лице — причудливи, разнородни. Изненада се, че не просветнаха в тъмното при първата им среща. Не приличаха на човешки очи. Не можеше да откъсне поглед от тях.

Към него приближи дворецов прислужник и го заговори. Той се изправи, обърна се към мъжа и му отговори нещо. Когато прислужникът се оттегли, лиенидът отново насочи очи към Катса и се облакът на парапета.

Катса разбираше, че стои в центъра на градината и се взира в лиенида. Разбираше, че трябва да се раздвижи, но нямаше сили.

Той повдигна едва забележимо вежди и устните му се извиха в сянка на усмивка. Кимна й леко и я освободи от магията.

Предизвикателен, помисли си тя. Предизвикателен и самонадеян. Каквато и игра да играеше, щеше да остане разочарован, защото тя нямаше да се включи. Грийнинг Грандемалион наистина!

Отлепи поглед от него, праметна торбите си по-високо върху рамото и се насили да тръгне към двореца. През цялото време усещаше как странните очи прогарят гърба й.

СЕДМА ГЛАВА

Хелда бе дошла да работи като дойка в двореца на Ранда горедолу по същото време, когато Катса започна да изпълнява присъдите на Ранда. Незнайно защо, тя се страхуваше от Катса по-малко от другите. Навярно защото бе родила дете с Дарба. Не воин, само плувец — умение, което кралят бе сметнал за непотребно. Бяха върнали момчето у дома и Хелда виждаше как съседите го отбягват и му се присмиват само защото умее да се движи във водата като риба. Или защото едното му око е черно, а другото синьо. Сигурно Затова когато прислужниците я предупредиха да страни от племенницата на краля, Хелда премълча мнението си.

По онова време Катса, разбира се, бе твърде голяма да я отглежда дойка, а и децата от двореца не оставяха Хелда да стои със скръстени ръце. Но тя идваше понякога на тренировките ѝ. Сядаше и наблюдаваше как детето разкъсва с юмруци чучелата и житото бликва от разпорените чували и се разлива по пода като кръв. Никога не се заседяваше дълго, защото питомците ѝ я чакаха, но Катса все пак я забелязваше, както забелязваше всички, които не я отбягват. Не си правеше обаче труда да разпитва. Нямаше причини да се сближава с прислужница.

Един ден обаче Хелда дойде, когато Ол го нямаше и Катса тренираше сама в залата. Детето спря да нагласи ново чучело и Хелда го заговори:

— В двореца говорят, че сте опасна, милейди.

Катса огледа изпитателно възрастната жена — сивата коса, сивите очи и закръглените ѝ ръце, скръстени над закръгления корем. Жената задържа погледа ѝ както никой друг, освен Рафин, Ол и краля. Катса сви рамене, нарами чувал с жито и го окачи върху кука, забита в дървен стълб в средата на залата.

— Първият мъж, когото убихте, милейди... — продължи Хелда, — онзи братовчед. Наистина ли искахте да го убиеете?

Всъщност никой не ѝ бе задавал този въпрос. Момичето отново се втрени в лицето на жената и тя отново не отмести очи. Катса усети,

че не е редно прислужница да задава такъв въпрос. Но не беше свикнала да разговарят с нея и не знаеше как да отговори.

— Не — отвърна тя. — Просто не исках да ме докосва.

— Значи сте опасна за хора, които не харесват, милейди. Но приятелите ви няма от какво да се боят.

— Затова се упражнявам тук — обясни Катса.

— Усъвършенствате Дарбата си — съгласи се Хелда. — Да, всички Даровити трябва да шлифоват уменията си.

Тази жена знаеше нещо за Дарбите и не се страхуваше да произнася думата. Време беше Катса да поднови тренировката, но тя не помръдна с надежда жената да добави още нещо.

— Милейди — подхвана Хелда, — позволете да ви задам нетактичен въпрос.

Катса зачака. Не ѝ хрумваше по-нетактичен въпрос от този, който жената вече беше задала.

— Кой ви прислужва, милейди? — попита Хелда.

Катса се почуди дали жената не ѝ се подиграва. Изправи рамене и я погледна право в очите, предизвиквайки я да се засмее или да се усмихне.

— Нямам прислужници. Щом ми отредят прислужничка, тя обикновено предпочита да напусне двореца.

Хелда не се засмя и не се усмихна. Просто гледаше изпитателно Катса.

— Грижи ли се някоя жена за вас, милейди?

— Не.

— Обяснил ли ви е някой за женските кръвотечения, милейди, и какво се случва между мъжа и жената?

Катса недоумяваше и усети, че възрастната жена долови неведението ѝ. Ала отново не се засмя и не се усмихна. Огледа Катса от главата до петите.

— На колко години сте, милейди?

Катса вирна брадичка.

— На единайсет. Почти...

— И смятат да ви оставят да научите всичко това сама? — смая се Хелда. — И да подивеете от уплаха, защото не знаете какво ви е нападнало?

Катса вирна брадичка още по-нагоре.

— Винаги знам какво ме напада.

— Мило дете, милейди, позволете ми да ви служа от време на време, когато ви потрябвам и когато не съм необходима на малчуганите.

Катса си помисли колко ужасно трябва да е да работиш в забавачката, щом тази жена предпочита да ѝ прислужва.

— Нямам нужда от прислуга — отсече тя. — Но ще помоля да те преместят от забавачката, ако там се чувстваш нещастна.

Стори ѝ се, че долавя бегла усмивка.

— Щастлива съм в забавачката — каза Хелда. — Простете ми, задето ви противореча, милейди, но ви е нужна прислуга, по-точно прислужница. Защото нямате майка и сестри.

На Катса не ѝ трябваха нито майки, нито сестри. Не знаеше как се постъпва със заядливи прислужници. Предположи, че Ранда щеше да се разгневи, но тя самата се страхуваше от гнева си. Затаи дъх, сви юмруци и застина неподвижно като дървения стълб в средата на залата. Жената можеше да си говори каквото ще. Това бяха само думи.

Хелда стана и приглади роклята си.

— От време на време ще идвам при вас, милейди.

Катса придаде на лицето си каменно изражение.

— Ако ви омръзват тържествените вечери на чичо ви, заповядайте в моята стая.

Катса примигна. Мразеше вечерите на чичо си с подмолните погледи, с хората, които не искаха да седят до нея, и с гороломния глас на Ранда. Наистина ли е възможно да ги пропуска? Дали с тази жена ще се чувства по-добре?

— Трябва да се връщам при децата, милейди. Казвам се Хелда. Идвам от Западен Мидлънс. Очите ти се много красиви, скъпа. Довиждане.

Хелда излезе, преди Катса да си възвърне дар словото. Втренчи се във вратата, която се захлопна зад гърба на прислужницата.

— Благодаря — рече, макар да нямаше кой да я чуе, и се почуди защо гласът ѝ сякаш наистина мисли, че е признателна.

Катса седеше във ваната и дърпаше възлите, заплели се в гъстата ѝ коса. Чуваше как в съседната стая Хелда снове насам-натам, отваря

чекмеджета и шкафове и изважда обещите и огърлиците, захвърлени между фустите и ужасните корсети. Мърмореше недоволено, най-вероятно коленичила, за да потърси под леглото четката за коса и вечерните обувки на Катса.

— Каква рокля ще сложите днес, милейди? — подвижна ѝ прислужницата.

— Знаеш, че ми е все едно — отвърна Катса.

В отговор последва нова порция мърморене. След миг Хелда застана на прага, понесла рокля, яркочервена като домати, които Ранда внасяше от Лиенид; цели гроздове домати, по-вкусни и сладки от шоколадовия кейк на готвача му. Катса повдигна вежди.

— Няма да нося червена рокля — заяви тя.

— Това е цветът на залеза — обясни Хелда.

— И цветът на кръвта — напомни ѝ Катса.

Хелда въздъхна и отнесе роклята.

— Щяхте да изглеждаше ослепително, милейди — подвижна тя. — Подчертава тъмните ви коси и очите.

Катса дръпна силно един упорит възел, сплъстен в косата ѝ, и проговори на мехурчетата във водата:

— Ако пожелае да ослепя някого, ще му извадя очите.

Хелда се появи отново пред прага, този път със зелена копринена рокля.

— Достатъчно безлична ли е тази за вкуса ви, милейди?

— Нямам ли сиви или кафяви?

Хелда я изгледа строго.

— Държа да облечете нещо цветно, милейди.

Катса се намръщи.

— Държиш хората да ме забелязват. — Провеси заплетен кичур пред очите си и го заразчесва яростно. — Искам да я отрежа! Не си струва мъките!

Хелда остави роклята и седна на ръба на ваната. Насапуниса си пръстите и започна да разделя заплетените къдрици бавно, косъм по косъм.

— Ако я бяхте вчесвали веднъж дневно, милейди, това нямаше да ви сполети.

Катса изсумтя.

— Гидън щеше да се посмее добре, че се опитвам да се разкрася.

Хелда се залови да разплита друг възел.

— Не мислите ли, че Гидън ви харесва, милейди?

— Хелда — отвърна Катса, — колко време според теб губя в размисли кой джентълмен ме харесва и кой не?

— Недостатъчно — закима енергично Хелда.

В гърлото на Катса забълбука смях. Бедната Хелда. Виждаше каква е Катса и какво прави и не се опитваше да си затваря очите. Ала не можеше да си представи, че има жена, която не иска да е красива и не мечтае за легион обожатели. Вярваше, че у Катса живеят две жени, но как ги съвместява в ума си оставаше истинска загадка.

В голямата трапезария Ранда седеше на почетното място на маса с размерите на театрална сцена. Около нея три ниски маси бяха разположени така, че всички гости да виждат краля.

Ранда, висок мъж, по-висок дори от сина си, по-широкоплещест и с по-дебел врат, имаше руса коса и сини очи като Рафин, но те не бяха весели очи като Рафиновите. Очите на Ранда загатваха, че всеки е длъжен да изпълнява заповедите му, и заплашваха да ти причинят злочестини, ако му откажеш желаното. Не беше несправедлив, освен към онези, които престъпваха волята му, ала искаше винаги да става така, както той желае. В противен случай решаваше, че са престъпили волята му. Тогави виновникът имаше всички основания да се страхува от очите му.

На вечеря не изглеждаше страховит. На вечеря беше арогантен и шумен. Канеше този или онзи да седне до него на високата маса. Най-често Рафин, но никога не го слушаше какво говори и току го прекъсваше. Рядко канеше Катса. Ранда странеше от нея. Предпочиташе да я гледа отвисоко и да ѝ подвиква от разстояние, защото крясъците му привличаха вниманието на цялата зала към племенницата му, към безценното му оръжие. Боязън обземаше гостите и всичко се подреждаше по волята на Ранда.

Тази нощ Катса седеше на масата вдясно от Ранда — обичайното ѝ място. Носеше зелената копринена рокля и едва се удържаше да не скъса ръкавите, които се разширяваха над китките ѝ и се натапяха в чинията, ако не внимава. Тази рокля поне прикриваше гърдите ѝ до

голяма степен, за разлика от други. Хелда не вземаше предвид изискванията ѝ, когато ѝ поръчваше дрехи.

Гидън седеше вляво от нея. Лордът вдясно от нея — навярно поредният кандидат-жених — не беше възрастен, но изглеждаше по-възрастен от Гидън: дребен мъж с изпъкнали очи и широка уста — приличаше поразително на жаба. Името му беше Давит, пограничен лорд от Североизточен Мидълънс — район, граничещ и с Нандър, и с Естил.

Оказа се приличен събеседник; беше искрено загрижен за земята си, стопанствата и селата и Катса го обсипваше с въпроси, а той ѝ отговаряше охотно. Отначало седеше на тръни, свит върху далечния ръб на стола, и докато разговаряха, гледаше рамото, носа и ухото ѝ, но никога лицето ѝ. Постепенно се поуспокои, че Катса няма да го ухапе; отпусна се, настани се удобно и разговорът потръгна гладко. Катса го оцени като необичайно добър сътрапезник, този лорд Давит от Североизточен Мидълънс. Във всеки случай ѝ помагаше да устои на порива да изтръгне фуркетите за коса, които се забиваха в скалпа ѝ.

Противно на желанието ѝ лиенидският принц също я разсейваше. Седеше в отсрещния край на залата и постоянно се мержелееше пред очите ѝ, независимо от опитите ѝ да не го поглежда. Понякога усещаше как я наблюдава. Беше дързък и съвсем различен от другите гости, които както винаги старателно се преструваха, че я няма. Хрумна ѝ, че очите му я смуцават не само защото са странни, а и защото не се страхуват да срещнат нейните. Погледна го веднъж, когато сведе глава, но той вдигна очи и ги впи в нейните. Давиш зададе два пъти един и същи въпрос, докато Катса най-сетне го чу и извърна лице от лиенида, за да му отговори.

Скоро щеше да ѝ се наложи да застане срещу тези очи. Налагаше се да поговорят. Трябваше да реши какво да прави с него.

Лорд Давит би се успокоил съвсем, ако разбере, че Ранда няма да му предложи ръката ѝ, прецени тя и попита:

— Лорд Давит, имате ли съпруга?

Той поклати глава.

— Само това липсва в имението ми, милейди.

Катса се вторачи в телешкото с моркови в чинията ѝ.

— Чичо ми е много разочарован, защото не възнамерявам да се омъжвам.

Лорд Давит отвърна след кратко мълчание:

— Съмнявам се дали чичо ви е единственият разочарован.

Катса погледна замислено дребното му лице и се усмихна.

— Лорд Давит, вие сте истински джентълмен.

В отговор лордът се усмихна.

— Мислите, че не съм искрен, милейди, но грешите. — Той се приведе към нея и прошепна: — Искам да говоря със Съвета.

Оживена гълчава огласяше трапезарията, но Катса го чу. Впери поглед в масата и разбърка супата си.

— Облегнете се назад. Дръжте се, сякаш водим непринуден разговор. Не шепнете, за да не привличате внимание.

Лордът се отдръпна. Вдигна показалец към прислужницата да му донесе още вино. Изяде няколко хапки от телешкото и се обърна отново към Катса.

— Това лято времето беше много милостиво към възрастния ми баща, милейди. Горещините го измъчват, но на североизток беше прохладно.

— Радвам се да го чуя — кимна Катса. — Информация ли имате или молба?

Лордът отговори с пълна с моркови уста.

— Информация. — Отрязва нова хапка от телешкото. — Все трудно ми е да се грижа за него, милейди.

— Защо?

— Възрастните не понасят неудобствата. Наш дълг е да им създаваме удобства... и да ги пазим.

Катса кимна повторно.

— Правдиви думи.

Лицето ѝ изглеждаше безучастно, но сърцето ѝ затуптя развълнувано. Ако информацията касаше лиенидския старец, всички щяха да пожелаят да я чуят. Тя пхна ръка под тежката покривка и докосна Гидън по коляното. Той се приведе леко към нея, без да извърща поглед от дамата от другата му страна.

— Вие сте добре осведомен човек, лорд Давит — каза тя на лорда или по-скоро на чинията си, за да я чуе Гидън. — Надявам се да успеем да поговорим пак, докато сте в двореца.

— Благодаря, милейди — промърмори лорд Давит. — И аз се надявам.

Гидън щеше да съобщи на другите. Щяха да се срещнат през нощта в покоите ѝ, защото се намираха в уединен кът в двореца и защото само в нейните стаи не сновяха прислужници. Преди това щеше да се отбие при Рафин. Дори дядо Тийлиф да спеше, искаше да се увери със собствените си очи, че е добре.

Катса чу кралят да изрича нейното име и раменете ѝ се вкамениха. Не го погледна, за да не го насърчава да я заговори. Не разбра думите му; най-вероятно разказваше на някой гост на какво е способна. Смехът му се понесе над масите в просторната мраморна зала. Катса се постара да не сбърчва недоволно чело.

Лиенидският принц я наблюдаваше. Усещаше погледа му. Горещина плъзна по гърба ѝ и пропълзя към главата ѝ.

— Милейди — попита лорд Давит, — да не би да ви призля? Изглеждате зачервена?

Гидън се обърна към нея с угрижено лице. Докосна я по ръката.

— Добре ли си?

Тя се отдръпна рязко.

— Винаги съм добре — процеди през зъби и внезапно почувства необходимост да излезе от залата.

Да забрави гръмките гласове и смеха на чичо си, задушаващата загриженост на Гидън и жарките очи на лиенида. Да излезе навън, да намери Рафин или да остане сама. Иначе щеше да изгуби самообладание и да извърши нещо немислимо.

Изправи се. Гидън и лорд Давит скочиха на крака. Лиенидът също стана. Един по един мъжете забелязаха, че е права и станаха. Залата се смълча и всички се втренчиха в нея.

— Какво има, Катса? — попита Гидън и се пресегна отново към нея.

За не се посрами пред всички в залата, тя му позволи да я улови за ръката, макар да усещаше дланта му като нагорещено желязо, впито в кожата ѝ.

— Нищо — отвърна. — Съжалявам. — Обърна се към краля, единственият мъж в залата, който не беше станал. — Простете ми, кралю... Седнете, моля. — Махна с ръка към масите. — Седнете.

Джентълмените насядаха бавно и гласовете се надигнаха отново. Кралят се засмя — на нея, разбира се. Катса се обърна към лорд Давит.

— Моля да ме извините, милорд. — Обърна се към Гидън, който още я стискаше за ръката. — Пусни ме, Гидън. Искам да се поразходя навън.

— Ще дойда с теб — надигна се той, но предупреждението в очите ѝ го възпря. — Добре, Катса, прави каквото щеш.

В гласа му долови обида. Навярно се бе отнесла грубо с него, но какво толкова? Искаше само да излезе от тази зала и да отиде някъде, където няма да чува досадното бръцолевене на чичо си. Обърна се, стараяйки се да не поглежда към лиенида. Насили се да тръгне бавно и спокойно към вратата в дъното на залата. Щом прекрачи прага, побягна.

Втурна се по коридорите. Свиваше тичешком край ъглите и профучаваше край прислужници, които се притискаха разтреперани към стените. Най-сетне влетя в тъмната градина.

Прекося мраморния плочник, издърпвайки фуркетите от косата си. Въздъхна, когато къдриците се спуснаха свободно върху раменете ѝ. Тези фуркети, тази рокля, тази обувки — как само пристягаха краката ѝ, — и противните обеци, които я гъделичкаха по брата... Принуждаваха я да стои като истукана с изпружен гръб. Заради тях не успя да изтърпи нито миг повече изтънчената вечеря на чичо си. Свали обещите и ги хвърли във фонтана му. Да ги намира, който ще!

Не, не бива така, защото ще плъзнат слухове. Целият Двор ще започне да гадае защо е хвърлила обещите във фонтана на чичо си.

Катса събу обувките, повдигна полите на роклята и нагази във фонтана. Студената вода обви пръстите на краката и глезените ѝ и тя въздъхна доволно. Какво облекчение след тесните обувки! Зарече се тази нощ да не ги слага повече.

Заджапа към сиянията във водата и си взе обещите. Изсуши ги върху полата, пхна ги в корсета, за да не ги изгуби, и остана във фонтана, наслаждавайки се на хладината, обгръщаща стъпалата ѝ, на лекия ветреца в градината, на нощните звуци. Докато шумът отвътре не ѝ припомни колко ще я одумват, ако я сварят боса и разчорлена във фонтана на крал Ранда. Щяха да помислят, че полудява.

Полудяваше ли наистина?

В лабораторията на Рафин светна лампа, но в крайна сметка реши, че не иска да се вижда с него. Не искаше да седи и да разговаря. Искаше да се движи. Движението щеше да уталожи кипналия ѝ ум.

Катса излезе от фонтана и надяна каишките на обувките си на китките. Затича.

ОСМА ГЛАВА

Стрелбището беше пусто и тъмно. Една-единствена факла гореше пред стаята с лъковете. Катса запали факлите в дъното и когато се върна в предната част на залата, чучелата с човешка форма чернееха на фона на светлината зад тях. Грабна наслуки един лък и наръч от най-светло боядисаните стрели. Започна да забива стрела след стрела в коленете на мишените. После в бедрата, в лактите, в раменете, докато изпразни колчана. Можеше да разоръжи и да обезвреди всекиго с този лък посред нощ, това беше ясно. Взе друг. Издърпа стрелите от мишените. Започна отново.

На вечерята излезе от кожата си незнайно защо. Ранда не я заговори, дори не я погледна, само спомена името ѝ. Обичаше да се хвали с нея, сякаш способностите ѝ са негово творение. Сякаш тя е стрелата, а той — стрелецът, чиято точност я запраща право в целта. Не, не стрела... По-скоро куче. За Ранда тя беше свирепо куче, което той е усмирил и обучил. Насъскваше я срещу враговете си и я освобождаваше от клетката, за да ѝ позагладят косъма и той да я представи на гостите си, колкото да ги сплаши.

Катса не забелязваше колко бързо и съсредоточено, колко яростно издърпва стрелите от колчана, как опъва тетивата, преди първата стрела да се е забила в мишената. Едва когато долови нечие присъствие, тя се изтръгна от унеса и осъзна как изглежда.

Наистина беше свирепа. Бърза и точна дори с посредствен лък, извит лошо, опънат лошо. Нищо чудно защо Ранда се отнася така с нея.

Знаеше, че зад нея стои лиенидът. Не му обърна внимание, но забави темпото; преструваше се, че се прицелва дълго в коленете и в бедрата, преди да пусне стрелата. Усети пръстта под краката си и си спомни, че е боса, че косата ѝ се спуска върху раменете, а обувките ѝ са захвърлени някъде пред оръжейницата. Сигурно ги беше забелязал. Тези очи едва ли пропускаха нещо. Е, и той нямаше да изтърпи глупавите обувки и фуркетите за коса, ако главата му скимти от болка.

Или щеше да ги изтърпи? Накитите по ушите и по пръстите му сякаш не му пречеха. Лиенидите явно бяха суетни люде.

— Убиваш ли със стрели? Или само раняваш?

Спомни си дрезгавия му глас от замъка на Мургон. Вземаше я на подбив и сега, както и тогава. Не се обърна към него. Извади още две стрели от колчана, нагласи ги една до друга на тетивата, издърпа я и я пусна. Едната се заби в главата на чучелото, втората — в гърдите му. Забиха се с приятно приглушено тупкане и засияха бледо, озарени от трептящите пламъци на факлите.

— Никога не бих допуснал грешката да те предизвикам на двубой с лъкове.

В гласа му звънна смях. Катса остана с гръб към него и посегна за нова стрела.

— Не се отказа толкова лесно при предишната ни среща — напомни му тя.

— О, да, защото и аз притежавам Дарба да се бия. Но не ме бива толкова с лък и стрела.

Катса не устоя на изкушението. Заинтригува се. Погледна го. Сенките закриваха лицето му.

— Наистина ли?

— Дарбата ми помага при ръкопашен бой — обясни той. — Или когато се сражавам със сабя. Но не подобрява уменията ми с лъка.

Той се облегна на голямата каменна плоча, където стрелците си оставяха оръжията, и скръсти ръце. Беше започнала да свиква с вида му, с нехайния му вид, сякаш ще задреме всеки момент. Но не се заблуждаваше. Знаеше, че ако се спусне към него, той ще реагира светкавично.

— Значи имаш предимство, когато си близо до противника — отбеляза тя.

Той кимна.

— Навярно отбягвам стрелите по-бързо от човек без Дарба, но когато стрелям, всичко зависи от мен.

— Хмм...

Катса му повярва. Дарбите бяха странно нещо: проявяваха се различно у всеки.

— И с нож ли се прицелваш умело като с лък? — попита той.

— Да.

— Непобедима си, лейди Катса.

Отново долови смеха в гласа му. Изгледа го замислено и тръгна към мишените. Спря пред „убитото“ чучело и издърпа стрелите от бедрата, от гърдите и от главата му.

Той търсеше дядо си, а Катса знаеше къде е дядо му. Но не ѝ се струваше безопасно да му се довери.

Обиколи мишените и прибра всички стрели. Усещаше, че той я наблюдава и очите му, впити в гърба ѝ, я заставиха да тръгне към далечния край на стрелбището и да угаси факлите една по една. Когато угаси последната, тъмнината я обгърна и тя разбра, че е невидима.

Обърна се към него, за да го огледа скришом в сиянието на факлата пред оръжейницата. Той обаче се взираше право в нея, попрегърбен, скръстил ръце. Невъзможно беше да я вижда, но тя не издържа на втренчения му поглед, макар да знаеше, че очите му не я различават в мрака.

Прекося стрелбището и застана на светло. Той ѝ се усмихна леко. Пламъкът на факлата озари очите му едното златно, другото сребърно. Приличаха на очи на котка или на друго нощно създание.

— Дарбата помага ли ти да виждаш в тъмното? — попита Катса.

Той се засмя.

— Как не! Защо?

Тя не отговори. Гледаха се мълчаливо. Червенината се надигна отново по врата ѝ, съпроводена от раздразнение. Беше свикнала хората да отбягват очите ѝ, но не биваше да му позволява да я изкарва от кожата ѝ само с един поглед.

— Връщам се в двореца — заяви тя.

Той се отлепи от каменната плоча.

— Милейди... Искам да те питам нещо.

Е, тя знаеше, че този разговор е неизбежен, и предпочиташе да го проведат на тъмно, където очите му няма да я смуцават. Свали колчана и го остави върху камъка. Подреди лъка до него.

— Да?

Той се облегна отново върху камъка.

— Какво открадна от крал Мургон, милейди? — попита той. — Преди четири нощи.

— Нещо, което крал Мургон беше откраднал.

— А... Откраднал от теб?

— Да, от мен или от приятел.

— Нима? — Той скръсти ръце и повдигна вежди. — Чудя се дали този приятел ще се изненада, че го наричат така?

— Защо да се изненада? За враг ли се смята?

— Доколкото знам, мидлънсите нямат нито приятели, нито врагове. Мислех, че крал Ранда предпочита да не се замесва.

— Ами ако грешиш?

— Не греша. — Той се втренчи в нея и тя благодари на мрака, задето забулва странните му очи. — Имаш ли представа защо съм тук, милейди?

— Син си на лиенидския крал — отвърна тя. — Казаха ми, че търсиш изчезналия си дядо. Защо си дошъл в двореца на Ранда обаче, не знам. Съмнявам се Ранда да е похитил дядо ти.

Той я изгледа мълчаливо и по лицето му пробяга усмивка. Катса очевидно не успя да го заблуди. Но нямаше значение. Не възнамеряваше да потвърждава подозренията му.

— Крал Мургон беше сигурен, че съм замесен в кражбата — продължи той. — Беше сигурен, че знам какво е откраднато.

— Естествено — отвърна тя. — Стражите видяха боец с воинска Дарба, какъвто си ти.

— Не. Мургон ме смяташе за замесен не защото имам Дарба. Подозираше, че съм замесен, защото съм лиенид. Как си го обясняваш?

Нямаше да му отговори, разбира се, на този самодоволен лиенид. Забеляза, че сега ризата му е закопчана догоре.

— Очевидно си закопчаваш ризата, когато вечеряш с крале — изрече устата ѝ, макар да недоумяваше откъде се взе тази безсмислена забележка.

Устните му се извиха в усмивка и думите му, когато проговори, не скриха смеха му.

— Не допусках, че се интересуваш от ризата ми, милейди.

Лицето ѝ гореше. Смехът му я вбесяваше. Нямаше да търпи повече този абсурд!

— Прибирам се в двореца — рече и се обърна.

В миг той ѝ препречи пътя.

— Дядо ми е при теб.

Катса се опита да го заобиколи.

— Отивам си.

Той отново застана срещу нея. Този път вдигна предупредително ръка.

Е, сега поне общуваха по начин, понятен за нея. Тя вирна брадичка и го погледна в очите.

— Отивам си. Ако ми попречиш, ще те ударя.

— Няма да ти позволя да си тръгнеш — отсече той, — докато не ми кажеш къде е дядо.

Отново понечи да го заобиколи, той се изпречи пред нея и тя посегна към лицето му едва ли не с облекчение. Беше уловка и когато той се сниши, тя го ритна с коляно в корема. Младежът обаче отскочи и ударът ѝ не попадна в целта. Той заби юмрук в корема ѝ и тя пое удара, за да провери колко е силен. Веднага се разкая. Този не беше като войниците на Ранда, чиито удари почти не усещаше дори когато ѝ се нахвърляха по десетима наведнъж. Този не се шегуваше, умееше да се бие и щеше да си получи заслуженото.

Скочи и го ритна в гърдите. Той се строполи на земята и тя се хвърли върху него. Заналага го по лицето. Веднъж, два пъти, три пъти. Срита го и в ребрата, преди да успее да я отблъсне. Нападна го веднага като дива котка, но при опита ѝ да му впримчи ръцете, той я праметна през гръб и я притисна с цялата си тежест. Тя сви колене и го избута. Скочиха отново на крака и запристъпваха снишени. Тя го ритна в корема и в гърдите и двамата отново се озоваха на земята.

Затъркаляха се, вкопчени един в друг. Ненадейно Катса осъзна, че той се смее. Разбра радостта му, разбра я до дъно.

Никога не беше срещала такъв противник. Беше по-бърза от него, нападаше по-светкавично, но той беше по-силен и сякаш предвиждаше намеренията и предугаждаше движенията ѝ; не познаваше воин, който да се защитава толкова добре. Тя прилагаше тактики, каквито не бе използвала от дете, и удари, каквито не си представяше, че ще ѝ се отдаде възможност да използва. Играеха. Двамата играеха игра. Той изви ръцете ѝ зад гърба, сграбчи я за косата и притисна лицето ѝ в прахоляка. Тя усети, че също се разсмява.

— Предай се — каза ѝ.

— Никога!

Вдигна крака, отблъсна го и си освободи ръцете. Халоса с лакът лицето му и когато той отскочи да избегне удара, се хвърли към него и

го събори на земята. Изви ръцете му, както той бе извил нейните, и притисна лицето му в прахоляка. Заби коляно в гръбнака му.

— Предай се, защото си победен.

— Не съм победен. Докато не ми счупиш краката и ръцете, няма да ме победиш.

— Ще ги счупя — заплаши го тя, — ако не се признаеш за победен.

Гласът ѝ обаче прозвуча весело и той се засмя.

— Милейди, ще се предам, но при едно условие.

— Какво условие?

— Моля те. Кажи ми, моля те, какво се е случило с дядо?

Имаше нещо, примесено в смеха му, нещо, от което буца заседна в гърлото на Катса. Тя нямаше дядо. Ала навярно този дядо означаваше за лиенидския принц същото, каквото Ол или Хелда и Рафин означаваха за нея.

— Катса — изрече той в прахоляка, — умолявам те да ми се довериш, както аз ти се доверих.

Задържа го още миг долу и после пусна ръцете му. Плъзна се настрана и седна до него. Наклони глава и се втренчи замислено в лицето му.

— Защо ми се доверяваш? — попита. — Та аз те оставих в несвяст в замъка на Мургон!

Той се претърколи по гръб и седна, стенойки. Заразтрива рамото си.

— Защото се събудих. Можеше да ме убиеш, но не ме уби. — Докосна скулата си и потрепери. — Имаш кръв по лицето.

Протегна ръка към брадичката ѝ, но тя я отблъсна и се изправи.

— Както и да е... Ела с мен, принц Грийнинг.

Той се надигна.

— По.

— Какво?

— Казвам се По.

Катса го изгледа как извива рамене да си раздвижи ставите. Опипа хълбока си и изохка. Едното му око беше подуто. Стори ѝ се посиняло, макар в мрака да не личеше много. Беше покрит с прахоляк от главата до петите. Знаеше, че и тя изглежда като него — всъщност

по-зле с разчорлената коса и босите крака. Но това не я смути. Напротив, развесели я.

— Ела с мен, По — подкани го с усмивка. — Ще те заведа при дядо ти.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Влязоха в светлата лаборатория. Рафин бе свел синята си глава над бълбукаща стъкленица. Добави листа от растението в саксия до лакътя му. Докато листата се размекваха, той ги наблюдаваше съсредоточено и мърмореше под нос.

Катса прочисти гърло. Рафин ги погледна и примигна.

— Явно сте се опознавали — заключи той. — Сигурно е била приятелска схватка, щом идвате заедно.

— Сам ли си? — попита Катса.

— Да. Ако не броим Бан, разбира се.

— Казах на принца за дядо му.

Рафин погледна Катса, после — По, после пак Катса. Повдигна вежди.

— Няма да ни издаде — успокои го тя. — Съжалявам, че не се посъветвах с теб, Раф.

— Кат — рече Рафин, — щом му се доверяваш, след като ти е разкървавил лицето и... — Той погледна разкъсаната й дреха. — И те е овалял в кална локва, аз нямам думата.

Катса се усмихна.

— Ще ни заведеш ли да го видим?

— Да. И имам добри новини. Буден е.

* * *

В замъка на Ранда беше пълно с тайници; поколения наред бяха достроявали вътрешни коридори и ниши. Бяха толкова много, че дори Ранда не знаеше за съществуването на някои. Всъщност никой не знаеше, макар че като дете Рафин винаги си отбелязваше мислено кога две стаи се свързват по необичаен начин. Като малки Катса и Рафин често предприемаха изследователски експедиции; Катса стоеше на пост пред находките му и всички се разбягваха при вида на дребното, намръщено момиченце. Двамата избраха стаите си така, че да ги

свързва таен проход. Друг проход отвеждаше от стаите на Рафин до научната библиотека.

Някои коридори бяха тайни, а други — известни на всички в двореца. От лабораторията на Рафин тръгваше таен коридор. Започваше от склада и отвеждаше към тъмна ниша. От нишата се изкачваха стълби към стаичка между два етажа. Стаичката нямаше прозорци, беше тъмна и плесенясала, но бяха сигурни, че никой няма да я открие, а и Рафин и Бан бяха наблизко през повечето време.

Бан беше приятел на Рафин от много години. Като момче работел в библиотеката. Един ден Рафин се бе натъкнал на него и двете момчета се разговорили за билки и лекарства и какво се случва, когато смесиш счукан корен от едно растение със смлян цвят на друго. Катса се смая, че в Мидълънс повече от един човек смята за интересни подобни теми за разговор, и изпита облекчение, че братовчед й ще отегчава другиго. Рафин помоли Бан да му помогне за някакъв експеримент и оттогава буквално открадна Бан за лична употреба. Бан помагаше на Рафин за всичко.

Рафин взе факла и поведе Катса и По през вратата в дъното на склада. Тръгнаха по стълбите, отвеждащи до тайната стая.

— Каза ли нещо? — попита Катса.

— Нищо — отвърна Рафин. — Освен че му завързали очите, когато го отвлекли. Изтощен е. Не си спомня много.

— Знаете ли кой го е отвлякъл? — попита По. — Мургон ли стои зад похищението?

— Не мислим — отговори Катса. — Сигурни сме в едно: не е Ранда.

Стълбите свършваха пред врата. Рафин пхна ключа в ключалката.

— Ранда не знае, че е тук — отбеляза По. Думите му не прозвучаха като въпрос.

— Не знае — потвърди Катса. — И не бива да узнава.

Рафин отвори вратата и те се вмъкнаха в миниатюрната стая. Бан, седнал на стол до тясното легло, четеше на слабата светлина на лампата върху масичката до него. Принц Тийлиф лежеше по гръб със затворени очи и ръце, скръстени върху гърдите.

При влизането им Бан стана. Ни най-малко не се изненада, когато По се спусна напред; само отстъпи настрани и му предложи

стола. По седна и се приведе към дядо си. Вгледа се в спящото му лице. Наблюдаваше го, без да го докосва. След малко улови ръцете му и сведе чело към тях, издишвайки бавно.

Катса се почувства като натрапница в нещо съкровено. Сведе очи, докато По не се изправи.

— Лицето ти е мораво, принц Грийнинг — отбеляза Рафин. — А окото ти — синьо.

— По, наричай ме По.

— Ще ти донеса лед от зимника, По. Хайде, Бан, воините ни се нуждаят от помощ.

Рафин и Бан излязоха от стаята. Катса и По се обърнаха пак към Тийлиф. Очите на стареца бяха отворени.

— Дядо... — промълви По.

— По? — Гласът му звучеше пресипнало. — По... — Прочисти с мъка гърло и се отпусна изтощен върху леглото. — Велики морета, момче! Как се озова тук?

— Търсех те, дядо.

— Застани по-близо до лампата, момче — настоя Тийлиф. — Какво, в името на Лиенид, си направил с лицето си?

— Няма нищо, дядо. Бих се.

— С какво? С глутница вълци?

— С лейди Катса — По посочи Катса, застанала до леглото. — Не бой се, дядо. Беше приятелска схватка.

Тийлиф изсумтя.

— Приятелска схватка. Изглеждаш по-зле от нея, По.

По избухна в смях. Смееше се много този лиенидски принц.

— Намерих достоен противник, дядо.

— Повече от достоен — съгласи се Тийлиф. — Ела тук, дете — обърна се към Катса. — Застани до светлината.

Катса заобиколи леглото и коленичи от другата му страна. Тийлиф я погледна и тя внезапно се почувства неловко с прашното си, окървавено лице и чорлавата коса. Дали старецът щеше да се стъписа от неприятната гледка?

— Скъпа моя, ти ми спаси живота.

— Принце — отвърна Катса, — спаси го моят братовчед Рафин с церовете си.

— Да, Рафин е добро момче — старецът я потупа по ръката. — Но знам какво направи ти. Спаси ми живота, макар да не разбирам защо. Съмнявам се някой лиенид да ти е сторил добро.

— Никога не съм срещала лиенид — призна Катса. — Преди теб, принце. Но вие изглеждате добър човек.

Тийлиф затвори очи. Сякаш потъна във възглавниците. От гърдите му се изтръгна мъчителна въздишка.

— Така заспива — обясни Рафин от прага. — Силите му ще се възвърнат, когато си отпочине. — Носеше нещо, увито в кърпа. Подаде го на По. — Лед. Притисни го към окото си. Изглежда ти е сцепила и устната. Къде другаде те боли?

— Навсякъде — отговори По. — Чувствам се като стъпкан от конски табун.

— Катса! — скастри я Рафин. — Искаше да го убиеш ли?

— Ако исках да го убия, щеше да е мъртъв — каза Катса и По се засмя отново. — Нямаше да се смее — добави тя, — ако беше толкова зле.

Не беше толкова зле; Рафин установи, че няма счупени кости и рани, които ще заздравеят трудно. После се зае с Катса. Огледа драскотината върху брадичката ѝ и избърса калта и кръвта по лицето ѝ.

— Не е дълбока. Само драскотина — поясни той. — Други болезки?

— Не. Дори не усещам раната.

— Тази рокля ще се пенсионира — отсъди Рафин. — Хелда ще те нахока здравата.

— Да, много ми е мъчно за роклята, няма що!

Рафин се усмихна. Улови я за ръцете и я огледа от главата до петите. Засмя се.

— Смешна съм, а? — попита Катса. — Забрави ли, че си боядиса косата синя?

— За пръв път в живота си имаш вид на човек, който се е бил — прецени той.

Катса разполагаше с пет стаи. Спалня с тъмни завеси и гоблени, избрани от Хелда, защото Катса отказа да изрази мнение по въпроса. Спалня, облицована с бял мрамор — просторна и хладна, практична.

Трапезария с изглед към градината и масичка, където ядеше — понякога с Рафин или с Хелда, или с Гидън, стига да не я влудяваше. Дневна с меки столове и възглавнички, отново избрани от Хелда. Не използваше дневната.

Петата стая ѝ служеше за работно помещение, но не помнеше кога за последно бродира, плете или кърпи копринени чорапи. Честно казано не помнеше кога за последно е обувала копринени чорапи. Беше превърнала стаята в склад за оръжия — саби, ками, ножове, лъкове и тояги лежах струпани край стените. В средата на стаята имаше голяма стабилна маса и сега там провеждаха срещите на Съвета.

Катса се изкъпа втори път и върза косата си на тила. Хвърли роклята в камината в спалнята и с особено задоволство проследи димящата ѝ гибел. Пристигна момчето, което щеше да стои на пост, докато Съветът разисква. Тя влезе в работната стая и запали факлите, забучени по стените между ножовете и лъковете ѝ.

Рафин и По дойдоха първи. Косата на По беше влажна от банята. Посинялата кожа около окото му — златното око — му придаваше още по-дръзко изражение. Облегна се на масата с ръце в джобовете. Очите му обходиха бързо стаята и оръжейната сбирка. Носеше нова риза с разкопчана яка и с ръкави, навити до лактите. Ръцете му бяха опалени от слънцето като лицето. Катса се почуди защо забелязва всичко това. Намръщи се.

— Седнете, Ваши Сиятелства.

Дръпна стол изпод масата и се настани.

— В добро настроение си — констатира Рафин.

— Косата ти е синя — сръза го Катса.

Ол влезе. Зяпна при вида на изподрасканото лице на Катса. Обърна се към По и видя насиненото му око. Пак погледна Катса. Разкикоти се. Плесна с длан по масата и се разкикоти още по-гръмогласно.

— Де да бях видял тази битка! За нищо на света не бих я пропуснал!

По се усмихна.

— Милейди победи, което едва ли те изненадва.

Катса ги изглежда злостно.

— Оказахме се равностойни противници. Никой не победи.

— Аха! — Беше гласът на Гидън, който измерваше Катса и По с мрачен поглед. Улови дръжката на сабята си и пристъпи към По. — Как си се осмелил да нападнеш лейди Катса?

— Гидън — прекъсна го Катса. — Вразуми се!

Гидън се обърна към нея.

— Няма право да те напада.

— Аз нанесох първия удар, Гидън. Седни.

— Щом си го ударила, значи те е обидил.

Катса скочи на крака.

— Стига толкова, Гидън! Да не мислиш, че се нуждая от закрилата ти!

— Гост в този дворец, напълно непознат...

— Гидън...

— Лорд Гидън — По се изправи и гласът му заглуши нейният, — простете ми, ако съм накърнил достойнството на вашата дама. Рядко имам честта да се изправя срещу боец от нейната класа и не устоях на изкушението. Пострадах повече от нея, уверявам ви.

Гидън не свали ръка от дръжката на меча, но лицето му поомекна.

— Съжалявам, задето ядосах и вас — добави По. — Определено трябваше да внимавам повече с лицето й. Простете ми. Допуснах непростима грешка.

Той протегна ръка пред масата.

Гневът в очите на Гидън се стопи. Пресегна се и пое ръката на По.

— Разбирате загрижеността ми — рече Гидън.

— Естествено.

Катса изгледа и двамата, стиснали ръце, вникнали в тревогите си. Недоумяваше как така Гидън се е оказал обиден. Как изобщо се е вписал в картината? За кои се вземаха да й отнемат битката и да я превръщат в разбирателство? Трябвало да внимава повече с лицето й? Прииска й се да ги цапне по главите. Без последващи извинения.

В този момент По срещна погледа й и тя не се постара изобщо да смекчи мълчаливата ярост, която излъчваше през масата към него.

— Да седнем — предложи някой.

Докато сядаха, По не откъсна очи от нейните. В изражението му не се четеше нито искрица веселие, нито следа от безочие. Устните му

изписаха две думи — отчетливо, сякаш ги е произнесъл на глас: „Прости ми“.

Хмм...

Но Гидън си оставаше задник.

Шестнайсет членове на Съвета се явиха на срещата; Катса, Рафин, Гидън, Ол, съпругата на Ол Бертол, двама войници от отряда на Ол, двама шпиони, които работеха с него, трима лордове от обкръжението на Гидън и четирима прислужници — една жена от кухненския персонал, коняр, перачка и чиновник в съкровищницата на Ранда. И други в двореца помагаха на Съвета. Но най-често тези бяха представителите им. Понякога идваше и Бан, ако успееше.

Понеже свикаха срещата да изслушат лорд Давит, решиха да започват без предисловия.

— Съжалявам, но нямам представа кой е отвлякъл принц Тийлиф — подхвана Давит. — Знам, че предпочитате да получите такава информация. Но аз ще ви посоча кой не е замесен. Земите ми граничат с Естил и Нандър. Съседите ми са погранични лордове на крал Тигпен и крал Драудън. Тези лордове са съдействали на Съвета, а някои от тях другаруват с шпионите на Тигпен и Драудън. Принц Рафин, тези лордове са сигурни, че нито крал Тигпен, нито крал Драудън са замесени в отвличането на лиенида.

Рафин и Катса се спогледаха.

— Значи трябва да е крал Бирн Уестърски — заключи Рафин.

Оставаше само той, вярно, но Катса недоумяваше какви са подбудите му.

— Кажи ни кои са източниците на сведенията ти — настоя Ол. — И източниците на източниците ти, за да ги проверим. Ако информацията се окаже вярна, ще се доближим до истината.

Срещата не продължи дълго. В седемте кралства цареше затишие, затова Ол и другите шпиони щяха да се съсредоточат върху информацията на лорд Давит.

— Ще ни бъде от полза, принц Грийнинг — обясни Рафин, — ако ни позволите засега да запазим в тайна спасяването на принц Тийлиф. Не можем да гарантираме сигурността му, докато не знаем кой го е нападнал.

— Разбира се — съгласи се По.

— Но навярно е добре да загатнете с едно завоалирано съобщение — продължи Рафин — на семейството си, че той е невредим...

— Да, имаш право.

— Отлично — Рафин събра длани. — Нещо друго? Катса?

— Не — отвърна тя.

— Добре. — Рафин се изправи. — Това е засега, докато не научим нещо ново или докато спомените на дядо Тийлиф не се прояснят. Гидън, ще придружиш ли лорд Давит до покоите му? Ол, Хоран, Валер, Бертол, елате с мен. Ще минем по тайния коридор, Катса, ако не възразяваш, ще се изтеглим през спалнята ти.

— Вървете — отпрати ги Катса. — По-добре парад в спалнята ми, отколкото по дворцовите коридори.

— Принцът... — додаде Рафин. — Катса, ще отведеш ли принца...

— Да. Тръгвай!

Рафин застигна Ол и шпионите; войниците и прислужниците се сбогуваха и излязоха от стаята.

— Надявам се да си възвърнала силите си, Катса, след като на вечерята ти призля — отбеляза Гидън. — Изглежда си се възстановила, щом си се впуснала в битка.

Гласът му прозвуча насмешливо, но тя реши да се държи любезно с него пред По и лорд Давит.

— Да, благодаря, Гидън, лека нощ.

Гидън кимна и излезе с лорд Давиш. По и Катса останаха сами. По се облегна на масата.

— Няма доверие, че сам ще си намеря пътя до стаята?

— Искаше да те заведе по таен коридор — обясни Катса. — Ако те видят да се скиташ из двореца по това време, ще плъзнат слухове. И най-дребното нещо тук се превръща в сплетни.

— Ясно — каза той. — Така е навсякъде.

— Дълго ли ще останеш тук?

— Бих искал да остана, докато дядо се почувства по-добре.

— Тогава се налага да измислим причина за присъствието ти тук — изгледа го Катса. — Защото всички знаят, че търсиш дядо си, нали?

По кимна.

— Ако се съ согласиш да тренираш с мен — предложи По, — ще имам повод да остана.

Тя започна да изгася факлите.

— Накъде биеш?

— Хората няма да ме одумват, ако остана, за да тренирам с теб — обясни той. — Ще разберат каква безценна възможност се открива и за двама ни.

Тя спря пред последната факла и обмисли идеята му. Разбираше го напълно. Беше ѝ омръзнало да се бие с десетима противници и да смекчава ударите си. Щеше да е вълнуващо, истинско удоволствие да се изправи още веднъж срещу По. Да се бие редовно с него — сбъдната мечта.

— Ще решат ли, че си се отказал да търсиш дядо си?

— Вече бях в Уестър — напомни той. — И в Съндър. Ще посетя Нандър и Естил под предлог, че събирам информация, но ще използвам града на Ранда като база. Няма по-централна столица.

Звучеше разумно и никой не би се усъмнил. Тя угаси последната факла и тръгна към него. Половината му лице бе осветено от факлата в преддверието. Виждаше се златното му око, посинялото око. Тя вирна брадичка.

— Ще тренирам с теб — отсече тя. — Но не очаквай да щадя лицето ти повече от днес.

Той се разсмя, но се опомни бързо и се втренчи в пода.

— Прости ми, Катса. Искях да предположа лорд Гидън, а не да го превръщам във враг. Не виждах друг начин.

Катса поклати нетърпеливо глава.

— Гидън е глупак.

— Реагира нормално — възрази По. — Изпълни дълга си.

Пръстите му се стрелнаха неочаквано към брадичката ѝ. Тя застина, забравила въпроса, който се канеше да зададе — какъв дълг е изпълнил Гидън. По обърна лицето ѝ към светлината.

— Беше пръстенът ми.

Тя не го разбра.

— Пръстенът ми те нарани.

— Пръстенът ти...

— Така де, един от пръстените ми.

Пръстенът му я беше одраскал, а сега пръстите му докосваха лицето ѝ. Ръката му се отдръпна и се отпусна до тялото му. Той я погледна спокойно, сякаш това е нормално, сякаш е нормално приятелите — почти непознатите приятели — да я докосват по лицето. Сякаш изобщо имаше приятели. Всъщност нямаше критерий да отсъди кое е нормално между приятели и кое — не.

Тя не беше нормална.

Тръгна към вратата и грабна факлата от стената.

— Хайде — нареди тя.

Беше време да го отпрати. Да отпрати този странен човек, този лиенид с котешки очи, създаден като че ли да я застава да се чувства неловко. Зарече се да му извади очите следващия път, когато се бият. Да откъсне халките от ушите му и да му изтръгне пръстените.

Време беше да го отпрати, за да се върне в спалнята си и да възвърне самообладанието си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Той беше ненадминат противник. Не успяваше да го надвие. Не съумяваше да го удари така, както искаше, и толкова силно, колкото искаше. Отскачаше бързо или блокираше удара ѝ. Не ѝ се удаваше да го събори или да го впримчи, когато се вкопчваха върху пода.

Беше по-силен от нея и за пръв път в живота ѝ недостатъчната сила ѝ пречеше. Досега никой не се бе докопвал близо до нея, за да има значение.

Той се приспособяваше ловко към околната обстановка и към движенията ѝ; това също представляваше част от предизвикателството. Той предвиждаше някак си какво се кани да направи дори когато е зад него.

— Ще ти повярвам, че не виждаш нощем, ако признаеш, че имаш очи на гърба — рече му веднъж, когато влезе в залата за тренировки и той я поздрави, без да се обръща.

— Какво искаш да кажеш?

— Винаги знаеш какво се случва зад теб.

— Катса, никога ли не си забелязвала колко шумно влизаш в стаите? Никой не блъска вратите като теб.

— Сигурно Дарбата ти изостря възприятията — предположи тя.

Той поклати глава.

— Може би, но не повече от твоята.

Все пак той получаваше повече удари заради гъвкавостта и неизчерпаемата ѝ енергия и най-вече заради бързината ѝ. Не го удряше както иска, вярно, но все пак го удряше. Той понасяше по-трудно болката. Веднъж спря схватката, когато тя се опитваше да прикове ръцете, краката и гърба му към земята, а той я налагаше по ребрата със свободната си ръка.

— Не те ли боли? — попита я, смеейки се задъхано. — Нищо ли не усещаш? Ударих те поне десетина пъти, а ти дори не трепна.

Тя се изправи и опипа мястото под гърдите си.

— Боли, но не много.

— Костите ти са от камък. Разминаваш се без нито едно натъртване, а аз куцукам и по дял ден налагам с лед синините си.

Сваляше пръстените си, когато се бият. Още първия ден дойде без тях. Тя започна да недоволства — било излишна предпазна мярка — но той я изглежда невинно.

— Забрави ли, че обещах на Гидън? — попита и схватката започна. Катса замахна към лицето му, а По отскочи, смеейки се.

Не носеха и обувки, след като Катса неволно го нарани по челото. Той се строполи на четири крака и тя веднага разбра какво става.

— Извикай Раф! — изкрещя на Ол, който ги наблюдаваше отстрани.

Помогна на По да седне, скъса си ръкава и се опита да спре кръвта, струяща в замътнените му очи. Едва след няколко дни Рафин му разреши да поднови тренировките, а тя настоя да се бият боси. И, честно казано, оттогава щадеше повече лицето му.

Почти винаги имаха зрители. Войници или лордове. Ол неизменно се наслаждаваше от сърце на схватките им. Гидън обаче се наежваше и си тръгваше бързо. Дори Хелда идваше понякога — единствената жена сред публиката — и ги наблюдаваше с все по-ококорени очи.

За радост на Катса Ранда не се появяваше. Беше доволна, че страни от нея. Но с По през повечето дни се хранеха заедно след тренировката. Сами в трапезарията ѝ или с Рафин и Бан. От време на време обядваха в стаичката на Тийлиф. Дядото продължаваше да боледува, ала присъствието им очевидно го разведряваше и му вдъхваше сили.

По време на разговорите им очите на По продължаваха да я стъписват. Така и не свикна с тях; караха я да губи ума и дума. Не отместваше обаче поглед и се насилваше да диша и да говори невъзмутимо. Та това бяха просто очи, неговите очи, а тя не беше страхливка! А и не искаше да се държи с него, както всички в двореца се отнасяха с нея — отбягваха очите ѝ неловко, студено. Не искаше да постъпва така с приятел.

А той беше неин приятел; през последните летни седмици за пръв път в живота си Катса се почувства в свои води в двореца на Ранда. Почувства двореца като място, където работи усърдно,

обградена от приятели. Шпионите на Ол се трудеха неуморно, кръстосваха Нандър и Естил и научаваха всичко възможно. В кралствата — удивително — цареше мир. Зноят и влажният въздух сякаш усмириха и жестокостта на Ранда или го разсейваше потопа от търговци на храна и стоки, наводняващи града по това време на годината.

Катса обсипваше По с въпроси.

— Как получи името си? — попита го един ден, докато седяха в стаята на дядо му и разговаряха тихо, за да не го събудят.

По се опитваше да завърже кърпа с лед върху рамото си.

— Кое име? Имам много.

Протегна се през масата да му помогне да затегне възела.

— По. Всички ли те наричат така?

— Братята ми го измислиха, когато бях малък. В Лиенид има такова дърво. През есента листата на дървото стават сребърни и златни. Неизбежен прякор, предполагам.

Катса отчупи парче хляб. Почуди се дали прозвището е израз на привързаност, или е опит да го посочат с пръст. Дали братята му са искали да му лепнат завинаги клеймото на Даровитите? Наблюдаваше го с усмивка как трупа в чинията си хляб, месо, плодове и сирене и храната изчезва почти мигновено. И Катса не страдаше от липса на апетит, ала По беше ненаситен.

— Какво е да имаш шестима по-големи братя?

— При мен е различно, отколкото при другите. В Лиенид боготворят ръкопашния бой. Братята ми са ненадминати бойци, но аз, разбира се, не им отстъпвах, макар да бях малък. Накрая ги надвих всичките. Отнасях се с мен като с равен, като с повече от равен.

— Бяха ли ти приятели?

— О, да, особено по-младите.

Навярно беше по-лесно да притежаваш воинска Дарба, ако си момче, или живееш в кралство, където боготворят битките; или пък Дарбата на По не се бе проявила толкова драстично като нейната. Ако имаше шестима братя, сигурно и тя щеше да има шестима приятели.

Или просто в Лиенид всичко беше различно.

— В Лиенид, чувала съм, строели замъците върху толкова високи планински върхове, че се налагало да вдигат хората с въжета.

По се усмихна.

— Само в града на татко има въжета.

Сипа си още вода и се нахвърли отново върху храната.

— Е? — настоя Катса. — Няма ли да ми обясниш?

— Катса, не си ли даваш сметка колко огладнява човек, когато го пребият до смърт? Започвам да подозирам, че част от стратегията ти е да ме държиш гладен. Искаш да ме омаломощиш.

— За най-кален боец на Лиенид си доста претенциозен — отбеляза тя.

Той се засмя и остави вилницата.

— Добре, де, добре. Как да ти го опиша? — Взе отново вилницата и с нейна помощ започна да рисува картина във въздуха. — Градът на татко се намира на върха на огромна, висока като планина скала, надвиснала над равнината под нея. До града водят три пътя. Единият е изсечен в скалата и се вие бавно по нея. Вторият е стълбище, прокопано в скалата. То се накланя нагоре и надолу, докато стигне върха. Добър подстъп е, ако си силен и не яздиш, въпреки че повечето, които го избират, накрая се изтощават и умоляват някой на шосето да ги вземе в каруцата си. С братята ми понякога се състезаваме да изкачваме стълбите.

— Кой печели?

— Явно ми нямаш вяра, щом задаваш такива въпроси! Ти, разбира се, ще ни победиш всичките.

— Дарбата ми да се сражавам не оказва влияние върху способността ми да катеря стълби.

— Въпреки това не мога да си представя, че ще се оставиш да те победят.

Катса изсумтя.

— А третият подстъп?

— Третият начин да стигнеш града са въжетата.

— Как точно?

По се почеса по главата.

— Всъщност е много просто. Въжетата висят от голямо, обърнато настрани колело на върха на скалата. Краищата им са провесени надолу и завързани за платформи. Коне въртят колелото, колелото навива въжетата и платформата се издига.

— Звучи сложно.

— Почти всички използват шосето. Въжетата са само за тежки товари.

— И целият град се издига в небето?

По си отчупи ново парче хляб и кимна.

— Но защо са го построили на такова място?

По сви рамене.

— Защото е красиво, предполагам.

— Опиши ми го.

— Хмм... От града се вижда надалеч. Поля, планини, възвишения се простират като на длан под него. А от едната страна е морето.

— Морето... — въздъхна Катса.

Морето сложи край на въпросите ѝ за известно време. Беше виждала езерата в Нандър. Някои бяха толкова необятни, че едва различаваше отсрещния бряг. Но не беше виждала море. Не можеше да си представи толкова много вода. Не можеше да си представи и бушуваща вода, която се блъска в бреговете, както беше чувала, че прави морето. Втренчена в стените на стаичката на Тийлиф, се опитваше да нарисува мислено тази шир.

— От града се виждат замъците на двама от братята ми — продължи По. — В подножията на планините. Другите замъци са скрити отвъд планините.

— Колко замъци има?

— Седем. По един за седемте сина.

— Значи единият е твой.

— Най-малкият.

— Неприятно ли ти е, че твоят е най-малък?

По си избра ябълка от купата с плодове върху масата.

— Радвам се, че моят е най-малък, но братята ми не ми вярват.

Не ги винеше, задето не му вярват. Не беше чувала някой — дори братовчед ѝ — да не мечтае за внушително имение. Гидън винаги сравняваше имението си със съседните, а когато Рафин се оплакваше от Тигпен, неизменно споменаваха някаква несправедливост, свързана с източната граница на Мидълънс. Според нея мъжете бяха такива. Мислеше, че тя не е такава, защото не е мъж.

— Аз не съм амбициозен като братята си — поясни По. — Никога не съм мечтал за голям дом. Никога не съм копнял да стана

крал или високопоставен лорд.

— Нито пък аз — каза Катса. — Благодарила съм на хълмовете хиляди пъти, че Рафин се е родил син на Ранда, а аз съм само негова племенница, при това дъщеря на сестра му.

— Братята ми жадуват за власт. Обичат да участват в разискванията в двореца на татко. Направо се опияняват. Обичат да управляват замъците си и градовете си. Мен ако питаш, всички искат да бъдат крале.

Той се изтегна в стола и опипа разсеяно натъртеното си рамо.

— Моят замък няма град — продължи той. — Намира се близо до един град, но градът се управлява сам. Нямам и придворни. По-скоро е голяма къща, където живея, когато не пътувам.

Катса също си взе ябълка.

— Обичаш да пътуваш, нали?

— Не ме свърта на едно място. Но замъкът ми е красив. Най-красивото място, където да се връщаш у дома. Построен е върху скала над морето. До водата се спускат стъпала, изсечени в камъка. Балконите се надвесват над скалата. Струва ти се, че ще паднеш, ако се наведеш. Вечер слънцето се спуска над водата, тогава морето и небето се обагрят в червено и оранжево. Понякога над повърхността изплуват огромни пъстроцветни риби. Въртят се и подскачат. Виждат се ясно от балконите. През зимата вълните са високи, а вятърът направо те събаря. През Зимата е опасно да се излиза на балконите. — Той замълча за миг и каза неочаквано: — Дядо...

Надигна се и се обърна към леглото. Осведомен от очите на тила му, че старецът се е събудил, помисли си иронично Катса.

— Разказваш за замъка си, момчето ми — отрони Тийлиф.

— Как се чувстваш, дядо?

Катса задържа ябълката си, вслушана в разговора им. Представяше си всичко, което По й бе описал. Не знаеше, че на света има безброй красиви гледки, достойни да им се любуваш цяла вечност.

По се обърна към нея и очите му проблеснаха, уловили светлината на факлата върху стената. Тя си напомни да диша спокойно.

— Братята ми току натякват, че красивите пейзажи са ми слабост.

— Братята ти са глупци — намеси се Тийлиф, — задето не забелязват силата на красивите неща. Ела тук, дете — рече на Катса. — Искам да видя очите ти, докато ми връщат силите.

Добрината му извика усмивка на лицето ѝ, макар да не разбра думите му. Седна до дядо Тийлиф и двамата с По продължиха да ѝ разказват за замъка на По, за братята на По и за небесния град на Рор.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— На какво разстояние се намира имението на Гидън от града на Ранда? — попита я По една сутрин.

Седяха на пода в залата, пиеха бода и отдъхваха след пълноценната тренировка. Предния ден По се беше върнал от Нандър и според Катса раздялата им се бе отразила добре. Счепкаха се с подновена енергия.

— Близко е — отвърна Катса. — На запад. На един ден път.

— Виждала ли си го?

— Да. Голямо и е много величествено. Не ходи често там, но го поддържа изрядно.

— Сигурен съм.

Днес Гидън бе дошъл да ги гледа. Беше единственият посетител и не остана дълго. Катса недоумяваше защо идва, след като настроението му винаги помръкваше.

Катса се излегна върху пода и се втренчи в тавана. От огромните източни прозорци нахлуваше светлина. Дните бяха започнали да се скъсяват. Въздухът скоро щеше да захладнее и дворецът да замирише на дърва, горящи в камините. Листата щяха да шумолят под конските копита.

Тези няколко седмици бяха невероятно спокойни. Щеше ѝ се Съветът да ѝ възложи задача, да напусне града, да се поразтъпче. Запита се дали Ол е научил нещо за дядо Тийлиф. Дали да не замине за Уестър и да поразпита?

— Как ще отговориш на Гидън, когато ти поиска ръката? — попита По. — Ще приемеш ли?

Катса се изправи рязко и впи очи в него.

— Що за абсурден въпрос?

— Не е абсурден.

По лицето му не се разля обичайната усмивка. Очевидно не се шегуваше.

— Защо Гидън ще ми иска ръката?

Той присви очи.

— Катса? Сляпа ли си?

Тя го погледна объркано и сега по устните му затрептя усмивка.

— Не знаеш ли, че Гидън е влюбен в теб?

Катса тръсна глава.

— Не ставай глупав. Гидън живее, за да ме критикува.

По поклати глава и смехът заклокочи в гърлото му.

— Катса! Шегуваш ли се? Той е влюбен до ушите! Не разбираш ли колко ревнува? Не помниш ли как реагира, когато ти одрасках лицето?

Неприятна топка се събра в стомаха ѝ.

— А ти откъде знаеш? Не вярвам лорд Гидън да споделя съкровенията си желания с теб.

Той се засмя.

— Определено не ги споделя. Гидън ми вярва, колкото вярва на Мургон. Според него всеки мъж, който се бие с теб, както правя аз, е презрян използвач и главорез.

— Заблуждаваш се — възрази Катса. — Гидън не изпитва никакви чувства към мен.

— Не мога да ти отворя очите, Катса, ако предпочиташ да не виждаш. — По се изпъна по гръб и се прозя. — Въпреки това на твоето място бих помислил как да отговоря. В случай, че получа предложение за брак. — Той се засмя отново. — Рамото ми плаче за лед както обикновено. Днес пак ме победи, Катса.

Тя скочи на крака.

— Приключихме ли тук?

— Предполагам. Гладна ли си?

Тя му махна припряно и се спусна към вратата. Остави го да лежи по гръб, облян от светлината, струяща през прозорците, и изтича да намери Рафин.

Влетя в стаята на принца. Рафин и Бан седяха до масата, сгушили глави над разтворена книга.

— Сами ли сте? — попита тя.

Погледнаха я изненадано.

— Да...

— Гидън влюбен ли е в мен?

Рафин примигна, а Бан се ококори.

— Никога не е споделял с мен — отвърна Рафин. — Но, да, мисля, че е влюбен в теб.

Катса се плесна с длан по челото.

— Какъв глупак! Как е възможно!

Заснова между масата и вратата.

— Каза ли ти нещо? — попита я Рафин.

— Не. По ми каза. — Тя се извърна рязко към Рафин. — Защо не си ме предупредил?

— Кат... — той се облегна назад, — мислех, че си наясно. Недоумявам как не си разбрала. Той те придружава винаги, когато кралят те изпраща извън града. Винаги сяда до теб на вечерите.

— Ранда решава къде да седнем.

— Е, Ранда сигурно знае, че Гидън се надява да се ожени за теб — отвърна Рафин.

Катса тръгна пак към масата, скубейки коси.

— Какъв ужас! Какво ще правя?

— Ако ти поиска ръката, ще кажеш „не“. Ще кажеш, че няма нищо общо с него; просто си решила да не се омъжваш и не искаш деца. Измисли каквото и да е, важното е той да разбере, че не е заради него.

— Не бих се омъжила за Гидън, дори животът ми да зависи от това — разгореци се Катса. — Дори твоят живот да зависи от това.

— Хмм... — Очите на Рафин се смееха. — На твое място бих прескочил тази част.

Катса въздъхна и се втурна пак към вратата.

— Не си най-възприемчивият човек на света, Кат — констатира Рафин. — Способността ти да пропускаш очевидното е изумителна.

Тя разпери ръце. Обърна се да отвори вратата, но ненадейно го погледна отново, осенена от стъписваща мисъл.

— Ти не си влюбен в мен, нали?

Той се втренчи онемял в нея. После избухна в смях. Бан също се разсмя, макар да се опита кавалерски да закрие уста с длан. Катса изпита такова облекчение, че дори не се засегна.

— Добре, добре. Заслужих си го.

— Скъпа Катса — побърза да я успокои Рафин. — Гидън е такъв красавец! Сигурна ли си, че не искаш да размислиш?

Рафин и Бан се запревиваха от смях. Катса махна отчаяно с ръка. Бяха непоправими. Обърна се да си върви.

— Тази нощ има среща на Съвета — съобщи Рафин на гърба ѝ.

Тя вдигна ръка да му покаже, че е чула. Затвори вратата, за да заглуши поривистия им кикот.

— В седемте кралства не се случва нищо особено — обясни Ол. — Свикахме тази среща само защото получихме информация за принц Тийлиф, която не знаем как да тълкуваме. Надяваме се да ни помогнете.

Този път Бан присъстваше на срещата, защото лиенидският старец вече се чувстваше достатъчно добре да остава от време на време сам. Катса сложи Бан да седне между нея и Гидън. Така Гидън не я виждаше, но за всеки случай настани и Рафин между тях. Ол и По се разположиха срещу нея. По се бе облегнал небрежно назад, а очите му искряха в полезрението ѝ, независимо накъде гледаше.

— Информацията на лорд Давит се оказа вярна — продължи Ол. — Нандър и Естил не знаят нищо за отвличането. Не са замесени. Но сега сме почти сигурни, че и крал Бирн от Уестър също няма пръст в похищението.

— Значи е Мургон? — попита Гидън.

— Но защо? — обади се Катса.

— Няма мотив — рече Рафин. — Но кой друг има мотив? Непрекъснато се сблъскваме с този въпрос. Никой няма мотив да го извърши. Дори По... принц Грийнинг... не се досеща за причина.

По кимна.

— Дядо е ценен само за семейството си.

— А ако някой е искал да провокира лиенидското кралско семейство, нямаше ли да се разкрие? Иначе играта на власт се обезсмисля — изкоментира Ол.

— Тийлиф спомена ли нещо? — попита Гидън.

— Каза, че са му завързали очите — отвърна По. — И са го приспали. Дълго бил на кораб, а пътуването по суша било кратко в сравнение с плаването. Това означава, че похитителите са го отвели на изток от Лиенид с кораб, вероятно до някое от южните съндърски

пристанища. После са прекосили горите към града на Мургон. Каза, че долавял южняшки акцент, когато говорели.

— Това наистина ни насочва към Съндър и Мургон — съгласи се Гидън.

Но защо? Нито един от двамата крале нямаше основания, особено Мургон. Мургон работеше за други, а и го движеха единствено парите. Всички край масата го знаеха.

— По — обади се Катса, — дядо ти спречквал ли се е с баща ти или с някой от братята ти? Или с майка ти?

— Не — отговори той. — Сигурен съм.

— Защо си толкова сигурен? — усъмни се Гидън.

По го погледна.

— Налага се да се задоволите с думата ми, лорд Гидън. Нито баща ми, нито братята ми, нито майка ми, нито някой друг от лиенидския дворец е замесен в отвличането.

— Думата на По е достатъчна на Съвета — прецени Рафин. — И ако не са Бирн, Драудън, Тигпен, Ранда и Рор, значи остава Мургон.

По вдигна вежди.

— Ами краля на Монсий? Защо никой не го поставя под съмнение?

— Крал, известен с милосърдието си към наранени животни и изоставени деца — възкликна Гидън, — да похити дядото на съпругата си? Звучи невероятно.

— Разпитахме, но не открихме нищо — обади Ол. — Крал Лек обича мира. Или е Мургон, или някой от кралете пази тайната дори от собствените си шпиони.

— Възможно е да е Мургон — отсъди Катса. — Но дори да не е, той знае кой е виновникът. Щом Мургон знае, значи и приближените му знаят. Защо не заловим някой от хората му? Аз ще го заставя да проговори.

— Но той ще ви познае, милейди — възрази Ол.

— Ще го убие, след като го разпита — отсъди Гидън.

— Чакайте! — Катса вдигна ръка. — Не съм споменавала нищо за убийство.

— Не си струва, Катса — намеси се Рафин, — да изтръгнеш информация от някого, който ще разбере коя си и ще съобщи на Мургон.

— И без друго тази задача се пада на Грийнинг — каза Гидън и хладните очи на По отново се впиха в него. — Мургон няма да се усъмни в подбудите на лиенидския принц. Напротив, те са съвършено разбираеми. Всъщност се чудя защо принц Грийнинг не го е направил, след като изгаря от желание да разкрие виновника.

Катса се ядоса и забрави стратегическия си план да не поглежда Гидън. Наведе се напред и се обърна към лорда.

— Защото Мургон не бива да разбира, че По знае за съучастието му — отвърна тя. — По как ще обясни сведенията си, без да уличи нас?

— Но тъкмо затова и ти не бива да разпитваш хората на Мургон, Катса, щом отказваш да ги убиваш — Гидън удари с юмрук по масата и се втренчи гневно в нея.

— Добре, добре. Стига толкова! — прекъсна ги примирително Рафин. — Въртим се в кръг.

Катса се отдръпна ядосано назад.

— Катса — обърна се Рафин към нея, — информацията не си струва риска. Нито за теб, нито за Съвета. По моему не си струва и да използваме насилие.

Катса въздъхна тихо. Беше прав, разбира се.

— Навярно по-нататък ще се наложи да потърсим информация — продължи Рафин, — но засега дядо Тийлиф е в безопасност и нито Мургон, нито някой друг го заплашва. По, твое право е да решиш да предприемеш някакъв ход, но те моля първо да го обсъдиш със Съвета.

— Ще помисля — отвърна По.

— Тогава смятаме разискването по този въпрос за приключено, докато не научим нещо ново или По не вземе решение — заключи Рафин. — Ол? Има ли нещо друго?

Ол им разказа за уестърско село, което посрещнало нандърски грабителите с два катапулта, предоставени им от уестърски лорд, приятел на Съвета. Нандърците сметнали, че ги напада войска и побягнали. В стаята избухна смях и Ол подхвана втора история, но мислите на Катса се зареяха към Мургон и подземията му и към съндърските гори, навярно криещи тайната на отвличането. Усети, че По я наблюдава, и го погледна. Очите му бяха насочени към нея, ала сякаш не я виждаше. Умът му витаеше другаде. Понякога изглеждаше така след схватките им, когато сядаха да си отдъхнат.

Огледа лицето му. От раната върху челото му — тънка червена линия — щеше да му остане белег. Запита се дали белегът ще накърни лиенидската му суета, но веднага се присмя на себе си. Той не беше суетен. Не се затюхка, когато му насини окото. Не се опита да прикрие раната върху челото си. А и кой суетен човек ще се съгласи да се бие с нея ден след ден? Кой суетен човек би поверил тялото си на милостта на ръцете ѝ?

Ръкавите му отново бяха навити до лактите. Държеше се непринудено. Очите ѝ се насочиха към ямките над ключиците му, после се върнаха към лицето му. Имаше основания да е суетен. Беше красив като Гидън и като Рафин, с прав нос, с изписани устни и силни рамене. И със сияйни очи. Дори те бяха красиви.

В този момент замъгленият му поглед се проясни и той впи очи в нейните. В тях проблеснаха закачливи искрици и смях. Сякаш бе разчел мислите ѝ и разсъжденията ѝ за суетата му. Катса се намръщи и лицето ѝ се вкамени.

Срещата приключи; столове застъргаха по пода. Рафин я дръпна настрана да поговорят. Беше благодарна за повода да отмести очи. Не искаше да вижда По отново до следващия им двубой. Защото схватките им винаги възвръщаха самообладанието ѝ.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Ранда дойде да наблюдава тренировката им за пръв път. Застана прав отстрани и принуди всички в залата също да стоят прави и да гледат него, а не бойците, заради които бяха дошли. Катса се радваше, че се бие; радваше се, че има извинение да не го забелязва. Само дето нямаше как да не го забележи. Беше толкова висок и широкоплещест, а яркосинята му роба изпъкваше на фона на бялата стена. Ленивият му смях се носеше из всички кътчета на залата. Не можеше да се отърси от натрапчивото му присъствие, а и сигурно искаше нещо. Никога не доближаваше убийцата си, ако не иска нещо.

При пристигането на Ранда тя и По тренираха техника, която ѝ създаваше затруднения. Катса застава на колене, а По приклепваше ръцете ѝ зад гърба. Задачата ѝ беше да се освободи от хватката му, да го застави да коленичи и да го впримчи по същия начин, както той — нея. Винаги успяваше да се измъкне от По. Не в това се състоеше проблемът. Тормозеше я следващата част. Дори да го събореше на колене и да го уловеше за ръцете, не съумяваше да го обездвижи. Беше въпрос на сила. Опита се ли се По да се изправи на крака, тя нямаше достатъчно мощ да го спре. Оставаше ѝ само да го удари така, че да го просне в безсъзнание, или да го нарани сериозно, но това не беше целта на упражнението. Трябваше да намери хватка, която да му причинява достатъчно болка, ако реши да се съпротивлява.

Започнаха отначало. Тя коленичи и По склучи ръце около китките ѝ. Гласът на Ранда се извиси и замлъкна. Отговори му един от лакеите — раболепно, угоднически. Всички ласкаеха Ранда.

Този път Катса бе подготвена за По. Извъртя се, отскубна се от него и го нападна като дива котка. Наложил с юмруци корема му, заби коляно между краката му и го събори. Вкопчи се в ръцете му. Извидялната му ръка към дясното рамо — онова, което непрекъснато цереше с лед — и натисна с цялата си тежест, та ако понечи да се освободи, рамото да го заболи още повече.

— Предавам се — рече задъхано той.

Тя го пусна и По с мъка се изправи на крака. Започна да разтрива рамото си.

— Браво, Катса.

— Пак!

Повториха упражнението. После го направиха още веднъж. И двата пъти тя го впримчи с лекота.

— Усвои го! — похвали я По. — Какво следва? Да опитам отново аз ли?

В този момент името ѝ прокънтя в залата и кожата ѝ настръхна. Беше права. Ранда не бе дошъл само да гледа. Сега, пред погледите на всички, бе длъжна да любезничи и да се държи възпитано. С усилие на волята възпря веждите си да не се намръщят и се обърна към краля.

— Интересно е — даде оценката си Ранда — да те наблюдавам как се биеш с достоен противник, Катса.

— Радвам се, че се забавлявате, кралю.

— Принц Грийнинг, как намирате нашата убийца?

— Засега тя е по-добрият боец, кралю — отвърна По. — Ако не се владее, ще ми причини сериозни неприятности.

Ранда се засмя.

— Наистина! Забелязах, че на вечеря ти идваш насинен, а не тя.

Беше горд от трофея си. Катса се насили да отпусне юмруци. Насили се да диша и да гледа спокойно чичо си в очите, макар да ѝ се искаше да издраска с нокти самодоволната му усмивка.

— Катса, ела при мен днес. Ще ти възложи задача.

Вирнал глава, кралят обходи с поглед залата. После лакеите му се втурнаха да заемат местата си зад него и той излезе, размахал величествено диплите на синята мантия.

Катса се взираше в шествието, докато и последният прислужник не прекрачи прага. После продължи да се взира в затворената врата.

В залата лордовете и войниците насядаха бавно. Катса долавяше движението им. Усещаше смътно, че По я наблюдава мълчаливо.

— Какво ще правим сега, Катса?

Знаеше какво иска. Почувства го да руква по ръцете и пръстите ѝ, да потича по краката и стъпалата ѝ.

— Ръкопашен бой — определи тя. — С честни средства. Докато единият се предаде.

По присви очи. Огледа стиснатите ѝ юмруци и прехапаните ѝ устни.

— Ще се бием, но не днес. Ще се бием утре.

— Не. Ще се бием сега.

— Катса, стига толкова за днес.

Тя пристъпи към него, за не я чуе никой друг.

— Какво има, По? Достраша ли те от мен?

— Да, страх ме е от теб, защото си ядосана. Няма да се бия с теб, когато си ядосана. И ти не бива да се биеш с мен, когато съм ядосан. Не това е целта на тренировките.

Тя разбра колко верни са думите му, че е ядосана. И гневът ѝ мигом се превърна в отчаяние. Ранда щеше да я изпрати на поредната мисия. Щеше да ѝ нареди да нарани някой жалък дребен престъпник, някой глупак, който заслужава да задържи пръстите си, макар да е постъпил непочтено. Щеше да я изпрати и тя беше длъжна да му се подчини, защото той дърпаше юздите на властта.

Обядваха в нейната трапезария. Той говореше за братята си; колко биха се радвали да видят схватките им. Как някой ден трябва да дойде в Лиенид и да се бие с него пред семейството му. Щели да се удивят от уменията ѝ, да я отрупат с почести. А той щял да ѝ покаже най-красивите места в града на баща му.

Не го слушаше. Представяше си ръцете, които бе счупила заради вуйчо си. Ръцете, провиснали под странен ъгъл от лакътя, костите, стърчащи от плътта. Той спомена нещо за рамото си и тя се отърси от спомените и го погледна.

— Какво каза? За рамото? Извинявай, но не те чух.

Той сведе поглед и завъртя вилицата.

— Въздейства ти странно, твойт вуйчо — рече. — Не си на себе си, откакто влезе в залата за тренировки.

— Или съм дошла на себе си.

— Какво имаш предвид?

— Вуйчо ме смята за свирепа. Мисли ме за убийца. Не е ли прав? Не освирепях ли наистина, когато влезе в залата? И какво тренираме всеки ден?

Тя откъсна парче хляб и го хвърли в чинията си. Изглежда яростно храната.

— Аз не мисля, че си жестока — каза По.

Катса въздъхна шумно.

— Не си ме виждал как се отнасям с враговете на Ранда.

Той отпи от чашата си и я остави върху масата, без да откъсва поглед от нея.

— Какво ще поиска да направиш този път?

Преглътна горчилката, надигнала се в гърлото ѝ. Запита се какво ще стане, ако хвърли чинията на пода. На колко ли парчета ще се раздробят?

— Сигурно ще ме прати при някой лорд, който му дължи пари. Или е отказал да сключи някаква сделка, или го е погледнал накриво. Ще ми нареди да го нараня, за да не дръзва да позори отново вуйчо ми.

— И ти ще изпълниш заповедта?

— Кои са тези глупаци? Защо продължават да се опълчват на Ранда? Не са ли чували историите? Не знаят ли, че ще ме изпрати при тях?

— Нямах ли право да откажеш? — попита По. — Как ще те заставят да направиш нещо насила?

Огънят се надигна в гърлото и я задави.

— Той е крал. И ти си глупак, щом мислиш, че имам избор.

— Но ти имаш избор! Той не те принуждава да вършиш жестокости. Ти сама се принуждаваш, като се пречупваш пред волята му.

Тя скочи на крака и го удари с юмрук по брадичката. Намали силата на удара едва в последния момент, когато осъзна, че той не вдига ръка да се предпази. Кокалчетата ѝ се забиха в лицето му с противен пукот. Тя изгледа ужасено как столът му се прекатурва назад и главата му се блъска в пода. Беше го ударила силно. Усети, че го удря силно. А той не се защити.

Спусна се към него. По лежеше на една страна и стискаше брадичката си с длани. От окото му се процеди сълза, стече се по пръстите и падна върху пода. Той простена. Или изхлипа? Тя коленичи до него и го докосна по рамото.

— Счупих ли ти челюстта? Можеш ли да говориш?

Той се надигна и седна. Опипа лицето си, отвори и затвори уста. Раздвижи челюстта си наляво и надясно.

— Не мисля, че е счупена — прошепна той.

Катса протегна ръка към лицето му и опипа костите под кожата. Опипа и двете страни, за да ги сравни. Не усети разлика и си пое облекчено дъх.

— Не е счупена. А би трябвало...

— Опомних се — прекъсна го тя. — В последния момент. Когато разбрах, че няма да се защитиш.

Пресегна се към масата и натопи ръце в каната с вода. Извади шепа ледени кубчета и ги уви в кърпа. Притисна кърпата към челюстта му.

— Защо не се предпази?

Той простена.

— Дни наред ще ме боли.

— По...

Той я погледна и въздъхна.

— Колко пъти да ти повтарям, Катса? Не искам да се бия с теб, когато си ядосана. Не искам да разрешавам споровете ни с удари. — Той свали леда и опипа с пръсти брадичката си. Изстена и пак притисна кърпата към лицето си. — В залата тренираме, за да си помагаме, а не за да използваме наученото един срещу друг. Ние сме приятели, Катса.

Сълзи от срам набъбнаха в очите ѝ. Беше толкова просто, толкова очевидно. Приятелите не постъпват така, но тя го направи.

— Прекалено опасни сме един за друг, Катса. А дори да не бяхме, не е правилно.

— Никога повече няма да го направя — зарече се тя. — Кълна се. Той я погледна в очите.

— Знам, Катса. Не се тревожи. Очакваше да отвърна на удара. Иначе нямаше да ме нападнеш.

Въпреки това не биваше да му се нахвърля.

— Дори не бях ядосана на теб. Ядосах се на него!

По размисли и попита:

— Какво ще стане според теб, ако откажеш да изпълниш нареждането на Ранда?

Не знаеше. Наистина. Представяше си само как я хока, а в думите му кънти презрение.

— Ако не му се подчиня, ще се разгневи. Разгневи ли се той, и аз ще се ядосам. И ще поискам да го убия.

— Хмм... — Той раздвижи устни наляво и надясно. —
Страхуваш се от собствения си гняв.

Тя го погледна втренчено. Наистина се страхуваше от гнева си.

— Но Ранда не заслужава дори гнева ти — продължи По. — Той
е жалък грубиян.

Катса изсумтя.

— Грубиян, който реже пръстите на хората и им чупи ръцете.

— Не и ако спреш да изпълняваш заповедите му — възрази По.
— До голяма степен той дължи могъществото си на теб.

Страхува се от собствения си гняв. Повтори си го наум. Страхува
се от това, което би могла да причини на краля; и не без основание.
Доказваше го зачервеното лице на По, което бе започнало да се подува.
Беше се научила да владее силата си, но не и гнева си. А това
означаваше, че все още не умее да контролира Дарбата си.

— Да се върнем ли на масата? — попита той, защото още седяха
на пода.

— Раф трябва да те прегледа — настоя тя. — За да сме сигурни,
че нищо не е счупено. — Тя сведе очи. — Прости ми, По.

По се изправи. Протегна й ръка и я издърпа да стане.

— Прощавам ти, милейди.

Тя поклати глава, смаяна от добротата му.

— Вие, лиенидите, сте толкова странни. Никога не бих
постъпвала като вас. Прие толкова спокойно удара, който ти нанесох.
Сестрата на баща ти скърби толкова необичайно.

По присви очи.

— Какво имаш предвид?

— Нали кралицата на Монсий е сестра на баща ти?

— Какво е направила?

— Спряла да се храни, когато дядо ти изчезнал. Не знаеше ли?
После се заключила с детето си в покоите си. И не пускала никого,
дори краля.

— Не пускала дори краля — повтори объркано той.

— Само една прислужница, която им носела храна.

— Защо никой не ми е казал досега?

— Предполагах, че знаеш, По. Нямах представа колко е важно за
теб. Близки ли сте?

По се втренчи в масата, в топящия се лед и недоядения им обяд. Умът му беше другаде; веждите му се смръщиха.

— Какво има, По?

Той поклати глава.

— Ашен не се държи така... Но няма значение. Трябва да видя Рафин или Бан.

Тя го изгледа изпитателно.

— Криеш нещо.

Той сведе поглед.

— Кога ще се върнеш?

— След ден-два. Ранда не ме изпраща надалеч.

— Когато се върнеш, искам да говоря с теб.

— А защо не сега?

Той поклати глава:

— Трябва ми време да си събера мислите.

Защо изглеждаха толкова неспокойни очите му? Защо се взираше в масата и в пода и не я поглеждаше?

Безпокоеше се за сестрата на баща си. Тревожеше се за хората, които са му скъпи. Такъв беше този лиенид. Верен приятел.

Той я погледна. Бледа усмивка пробяга по лицето му, но не достигна очите му.

— Не ме превъзнасяй, Катса. Никой не е съвършен приятел.

При тези думи По тръгна да търси Рафин. Тя стана и се втренчи в мястото, където допреди миг беше седнал. И се опита да се отърси от зловещото усещане, че е отговорил на нещо, което си е помислила, а не на нещо, което е казала.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Не за пръв път оставаше с такова чувство. Имаше нещо особено у него. Долавяше мислите ѝ, преди тя да ги изрази. Поглеждаше я от другия край на масата и разбираше, че е ядосана и защо; или че го намира за красив.

Рафин ѝ беше казал, че е невъзприемчива. По беше възприемчив. И разговорлив. Сигурно затова се спогаждаха добре. Не се налагаше, да му обяснява подробно, а той разсейваше недоразуменията ѝ, без да се налага да го разпитва. С никой друг не общуваше толкова непринудено. Не беше свикнала да има приятели.

Размишляваше, докато конете ги отнасяха на запад. Възвишенията постепенно се слегнаха и се превърнаха в тревисти поляни; удоволствието да препуска по равните ливади я погълна. Гидън сияеше — това беше неговата земя. Щяха да посетят имението му, защото се бяха отправили към съседното. Щяха да пренощуват в крепостта му — първо на отиване, а после на връщане. Гидън яздеше нетърпеливо и бързо и макар Катса да се чувстваше неловко в компанията му, този път нямаше основания да се оплаква от скоростта им.

— Неприятно е, нали? — попита Ол, когато спряха да отдъхнат по пладне. — Че кралят те изпраща да накажеш съседа ти?

— Да — съгласи се Гидън. — Лорд Елис е добър съсед. Недоумявам как е дръзнал да си навлече гнева на Ранда.

— Защищава дъщерите си — уточни Ол. — Никой не може да го вини за това. Лош късмет е, че така предизвиква краля.

Ранда бе сключил сделка с нандърски лорд. Лордът не си намирал съпруга, защото имението му било в южните предели на Централен Нандър, точно на пътя на уестърските и естилските разбойнически шайки. Опасно място, особено за жена. Уединено и с малобройна прислуга, защото разбойниците постоянно избивали и отвлечали хората. От отчаяние лордът бил готов да се откаже от зестрата на съпругата си. Крал Ранда предложил да му намери невеста при условие, че получи зестрата ѝ.

Лорд Елис имал две пораснали дъщери. Две дъщери и две изкусителни зестри. Ранда наредил на Елис да прецени коя от двете да изпрати за съпруга на нандърския лорд. „Избери по-силната духом“, посъветвал го той, „защото бъдещият ѝ дом не е за малодушни“.

Лорд Елис отказал да избере. „И двете ми дъщери са силни духом“, написал на краля, „но няма да изпратя никоя в нандърската пустош. Кралят е могъщ, но мисля, че е склонен да уреди неподходящ брак заради собствена облага“.

Катса ахна, когато Рафин ѝ разкри какво гласи писмото на лорд Елис. Лордът беше храбър мъж, достоен противник на Ранда. Ранда искаше Гидън да поговори с него, а ако думите ударят на камък, Катса да го нарани в присъствието на дъщерите му, та някоя да се застъпи за баща си и да се съгласи да се омъжи за нандърския лорд. Ранда им нареди да се върнат в двореца с едната дъщеря и със зестрата ѝ.

— Тежка задача ни възлага — въздъхна Ол. — Дори Елис да не ти беше съсед, пак е тежка.

— Да — съгласи се Гидън, — но не виждам възможност да заобиколим волята му.

Седяха върху гладка скала и ядяха хляб и плодове. Катса наблюдаваше високата трева около тях. Вятърът връхлиташе върху нея и я привеждаше ту на една, ту на друга страна. Тя полягаше надолу и пак се надигаше. Течеше като вода.

— Така ли изглежда морето? — попита Катса и двамата я изгледаха изненадано. — Като тази трева ли се движи морето?

— Да, милейди, донякъде бушува така — отговори Ол. — Но бучи и е сиво и студено.

— Искам да видя морето — въздъхна тя.

Гидън я изгледа стъписано.

— Какво? Нещо странно ли казах?

— Странно е, че го казваш ти. — Той поклати глава. Събра хляба и плодовете и стана. — Лиенидският боец ти пълни главата с романтични небивалици — додаде и яхна коня си.

Тя се престори, че не го е чула, за да не се налага да мисли за романтичните му идеи и за ревността му. Препусна главоломно по поляните и си представи, че язди през море.

По-трудно ѝ се удаваше да се преструва, че не забелязва Гидън, когато стигнаха замъка му. Стените бяха високи, сиви и здрави. Прислужниците се стълпиха в слънчевия двор да посрещнат господаря си и да му се поклонят. Той ги поздравяваше по име и ги разпитваше за житото в хамбарите, за крепостта, за моста, който се нуждаел от поправка. Тук той беше крал и тя виждаше колко удобно се чувства в тази роля и колко радостно го посрещат прислужниците му.

Държаха се извънредно любезно с Катса винаги когато посещаваше в замъка му. Питаха я дали се нуждае от нещо, палеха ѝ камината и ѝ носеха вода да се изкъпе. Покланяха ѝ се, когато се разминаваха в коридорите. Никъде другаде не се отнасяха така с нея, дори в собствения ѝ дом. Сега се сети, че Гидън, разбира се, им е наредил изрично да я почитат като дама — да не се страхуват от нея, а ако се страхуват, да не го показват. Гидън го беше направил за нея. Осъзна, че прислужниците му сигурно я смятат за своя бъдеща господарка. Щом целият дворец бе наясно с чувствата на Гидън, слугите му несъмнено също се бяха досетили.

Сега обаче тя беше на тръни тук, защото знаеше какви са очакванията им. Вероятно щеше да им олекне, разберат ли, че няма да се омъжи за Гидън. Ще си отдъхнат, ще се усмихнат и ще се подготвят да приветстват приветливата мила дама, която господарят им ще си избере след нея. Но ако все пак таяха надежди желанието на лорда им да се сбъдне?

Увлечението на Гидън я объркваше. Недоумяваше как е възможно да се влюби толкова глупаво в нея и дълбоко в себе си продължаваше да се съмнява, че е вярно.

Ол ставаше все по-мрачен.

— Кралят ни принуждава да постъпим жестоко — разсъждаваше на глас той, докато тримата вечеряха в личната трапезария на Гидън, а край тях се въртяха двама слуги. — Не помня да ни е възлагал по-жестока задача.

— Възлагал ни е — възрази Гидън — и сме я изпълнявали. И никога не съм те чувал да се оплакваш.

— Просто... — Ол млъкна и се взря разсеяно в стените на трапезарията, покрити с пищни гоблени в червено и златисто. — Просто ми се струва, че Съветът не би одобрил тази задача. Би изпратил някого да защити дъщерите. Да ги защити от нас.

Гидън набоде картофи с вилицата си и задъвка. Обмисли думите на Ол.

— Няма как да работим за Съвета, ако не изпълняваме нарежданията на Ранда — напомни му той. — Няма да помогнем на никого, ако ни заключат в тъмницата.

— Да — съгласи се Ол, — но въпреки това ми изглежда неправилно.

В края на вечерята лицето на Гидън също заприлича на тъмен облак. Катса наблюдаваше сбръчканото чело на Ол и нещастните му очи. Гледаше как Гидън се храни, а ножът му отразява златистите и червените отблясъци от стените. Говореше тихо и въздишаше. И двамата въздишаха — Гидън и Ол — докато дъвчеха и разговаряха.

Не искаха да се подчинят на Ранда. Докато ги наблюдаваше и слушаше, умът на Катса лека-полека заблужда напосоки, търсейки начин да заобиколят заповедта на краля.

По й бе казал, че има право да откаже на Ранда. Да, вярно, Ранда не бе в състояние да я накаже така, както би могъл да накаже Гидън и Ол. Как всъщност би излял гнева си? Ще изпрати цялата си армия, да речем, да я залови и да я залости в тъмницата? Ще я убие? Не в битка, но с отрова например, на някоя вечеря. Сметнеше ли, че Катса го застрашава или не му е полезна, безспорно щеше да я хвърли в затвора или да я убие.

Ами ако гневът му, когато се върне в двореца без дъщерята на Елис, възпламени нейната ярост? Както ще стане, ако се изправи пред Ранда и усети гнева в пръстите си и не успее да го сдържи? Какво ще направи?

Нямаше значение. На другата сутрин се събуди в удобното легло в замъка на Гидън с ясната мисъл, че няма значение нито какво ще й стори Ранда, нито какво тя ще стори на Ранда. Ако днес нарани лорд Елис пряко волята си, но както иска кралят, яростта й ще избухне. Усещаше я как се надига. Яростта й, ако причини страдание на лорд Елис, щеше да е също тъй гибелна, както ако го пощади и Ранда реши да й отмъсти. Не биваше да измъчва мъж, който се опитва да защити децата си.

Не знаеше какво ще последва. Но знаеше, че днес няма да причинява болка на никого. Отметна завивките и се съсредоточи върху настоящето.

Гидън и Ол подготвяха унило торбите и конете.

— Възможно е да го придумаме — отрони колебливо Гидън.

— Хмм... — Ол не успя да измисли нищо повече в отговор.

Замъкът на Елис се намираше на няколко часа езда. Пристигнаха и икономът ги въведе в голяма библиотека, където Елис пишеше нещо зад бюрото. Пълните с книги рафтове се издигаха толкова нависоко, че за да ги стигат, бяха подпрели върху тях стълби от изящено тъмно дърво. При влизането им лорд Елис се изправи и ги погледна дръзко с вирната брадичка. Беше дребен мъж с четинеста черна коса; тънките му пръсти лежаха разперени върху плота на писалището.

— Знам защо си дошъл, Гидън — посрещна ги той.

Гидън прочисти смутено гърло.

— Искаме да говорим с теб, Елис, и с дъщерите ти.

— Компанията ви не е подходяща за дъщерите ми — отвърна Елис и стрелна с поглед Катса.

Не трепна, когато срещна очите ѝ, и тя го поздрави мислено.

Време беше да действа. Преброи трима прислужници. Стояха с изопнати гърбове до стената.

— Лорд Елис. Ако искате слугите ви да са в безопасност, отпратете ги навън — посъветва го тя.

Гидън се втренчи изненадано в нея, защото обикновено не постъпваха така.

— Катса...

— Не ми губете времето, лорд Елис — прекъсна го тя. — В противен случай ще ги отстраня аз.

Лорд Елис посочи вратата на хората си.

— Вървете — нареди им той. — Не позволявайте на никого да влиза. Заловете се със задачите си.

Най-вероятно задачата им се състоеше незабавно да отведат дъщерите далеч от имението, ако изобщо бяха тук. Лорд Елис изглеждаше предвидлив човек. Вратата се затвори и Катса вдигна ръка да смълчи Гидън. Той я изгледа ядно, но тя не му обърна внимание.

— Лорд Елис, кралят иска да ви убедим да изпратите една от дъщерите си в Нандър. Няма да успеем, предполагам.

Лордът я наблюдаваше с вкаменено лице, вперил очи в нейните.

— Правилно.

Катса кимна.

— Ясно. В случай, че думите ни отидат нахалост, Ранда ми нареди да ви подложа на мъчения, докато някоя от дъщерите ви не приеме да се омъжи за ландърския лорд.

Лицето на Елис не трепна.

— Предвиждах го.

— Какво правиш, Катса? — попита я шепнешком Гидън.

— Кралят... — продължи Катса и кръвта нахлу с такава сила в лицето ѝ, че се наложи да се подпре върху писалището, — понякога кралят е справедлив. В този случай обаче не е. Иска да пречупи волята ви. Но не го прави лично. Възлага задачата на мен. А аз... — внезапно Катса усети прилив на сили; отблъсна се от писалището и изправи гръб, — аз няма да изпълня заповедта му. Няма да принудя нито вас, нито дъщерите ви да му се подчините. Милорд, свободен сте да постъпите както желаете.

В стаята се възцари мълчание. Елис зяпна от удивление и се облегна тежко върху писалището, сякаш досега го е крепила опасността, а липсата ѝ го е омаломощила. Гидън, изгубил дар слово, бе затаил дъх. Ол, застанал встрани, я наблюдаваше с умилено, загрижено лице.

— Изненадан съм, милейди — продума най-сетне лорд Елис. — Благодаря би, милейди. Всъщност думите са безсилни да изразят признателността ми.

Катса не смяташе, че е редно да ѝ благодарят, задето не причинява болка. Да доставяш радост е похвално, да причиняваш болка — противно. Да не пораждаш нито едното, нито другото е нищо, а нищото не предизвиква благодарност.

— Не ми дължите признателност — отсече тя. — Опасявам се, че неприятностите ви с Ранда няма да приключат.

— Катса... — обади се Ол. — Сигурна ли си, че искаш да постъпиш така?

— Помисли ли какво ще ти стори Ранда? — додаде Гидън.

— Каквото и да направиш — увери я Ол, — ние ще те подкрепим.

— Не — възрази Катса. — Няма да ме подкрепяте. Сама ще понеса отговорността. Ранда трябва да остане с впечатлението, че с Гидън сте се опитали да ме принудите да изпълня заповедта му, но не сте успели.

Почуди се дали ще се наложи да ги нарани, за да изглежда поубедително.

— Но ние също не искахме да изпълним нареждането му — уточни Гидън. — Нашите думи те тласнаха да вземеш това решение. Нямаме право да наблюдаваме безучастно как...

— Разбере ли, че не сте се подчинили — подхвана назидателно Катса, — ще ви хвърли в затвора или ще ви убие. Мен не може да ме нарани. Дори всичките му стражи не са способни да ме заловят. А дори да ме заловят, на мен не разчита цяло домакинство, както на теб, Гидън, и нямам съпруга като теб, Ол.

Гидън я изглежда мрачно. Отвори уста да проговори, но Катса го прекъсна.

— Отидете ли в затвора, на никого няма да сте от полза. Рафин се нуждае от вас. Аз също ще се нуждаю от вас, където и да съм.

Гидън се опита да продума.

— Няма...

Налагаше се да го принуди да проумее. Да му отвори очите на всяка цена. Стовари юмрук върху писалището и документите отхвъркнаха на пода.

— Ще убия краля! — извика тя. — Ще убия краля, ако откажете да ме послушате. Това е мой и само мой бунт. Не се ли съгласите, кълна се в Дарбата си, ще убия краля.

Не знаеше дали ще го направи. Но знаеше, че се е развилняла достатъчно, за да ѝ повярват. Обърна се към Ол.

— Кажи, че си съгласен.

Ол прочисти гърло.

— Ще бъде както искаш, милейди.

Погледна Гидън.

— Това не ми харесва — промърмори той.

— Гидън...

— Както кажеш... — примири се той и впи очи в пода със зачервено, сърдито лице.

Катса се обърна отново към Елис.

— Лорд Елис, ако Ранда научи, че капитан Ол или лорд Гидън са се съгласили доброволно, ще разбере кой е издайникът. Ще те убия. Ще убия дъщерите ви. Разбирате ли?

— Разбирам, милейди — отвърна Елис. — И ви благодаря още веднъж.

Нещо заседна в гърлото ѝ при тази повторна благодарност, след като го бе заплашила толкова свирепост. Когато си чудовище, помисли си, те хвалят и ти благодарят, понеже не се държиш като чудовище. Копнееше да не постъпва жестоко, без да предизвиква възхищение.

— А сега, в тази стая, само ние четиримата ще обмислим подробно какво ще твърдим, че се е случило днес — заключи тя.

Вечеряха в трапезарията на Гидън, в замъка на Гидън, както предишната нощ. Гидън ѝ позволи да пореже врата му с нож, а Ол — да насини лицето му. Щеше да го направи и без позволение, защото знаеше, че няма да убедят Ранда без доказателства за схватка. Ол и Гидън обаче прозряха далновидността ѝ или се досетиха, че тя ще го направи със или без съгласието им. Оставиха се смело в ръцете ѝ. Не ѝ беше приятно, но се постара да им причини възможно най-малко болка.

Не разговаряха кой знае колко на масата. Катса чупеше хляб, дъвчеше и преглъщаше. Взираше се в ножа и вилницата. Взираше се в сребърния стакан.

— Естилският лорд... — отрони и мъжете отлепиха очи от чиниите си. — Лордът, който беше отсякъл повече дървета от гората на Ранда. Помните ли го?

Те кимнаха.

— Не го нараних — продължи тя. — Ударих го и изгуби съзнание, но е невредим. — Остави вилницата и ножа и погледна първо Гидън, а после — Ол. — Не събрах сили да го нараня. Той възмезди простъпката си със злато. Сърце не ми даде да го осакатя.

Известно време те я гледаха мълчаливо. Гидън сведе очи към чинията си. Ол прочисти гърло.

— Навярно работата за Съвета изважда наяве по-добрата ни природа — предположи той.

Катса взе вилницата и ножа и замислено отрязва парче от печеното овнешко. Познаваше природата си. Разпознаваше я тутакси, щом застанеше лице в лице с нея — чудовище със зелено и синьо око, с вълча, озъбена муцуна. Свиреп звяр, изливащ необуздания си гняв

върху приятелите си, убиец, служещ като отдушник на кралската ярост.

Странен беше този звяр обаче, защото под повърхността му дремеха страх и негодувание от собствената му жестокост. Кореше се, че причинява болка. А понякога сърцето му въставаше срещу жестокостта.

Чудовище, което понякога отказваше да се държи като чудовище. Ако чудовището спре да се държи като чудовище, престава ли да е чудовище? Превръща ли се в нещо друго?

Навярно изобщо не познаваше природата си.

На тази вечеря в замъка на Гидън я гнетяха твърде много въпроси, въпроси без отговори. Прииска й се да е с Рафин или с По, вместо с Ол и с Гидън; те щяха да й отговорят, да й обяснят.

Не биваше да използва Дарбата си, когато е разгневена. В това се състоеше същината на борбата, която водеше с природата си.

* * *

След вечерята Катса отиде на стрелбището. Надяваше се глухото тупкане на стрелите, забиващи се в мишените, да я успокои. Но той дойде при нея.

Копнееше да остане сама. Ала щом Гидън излезе от сенките, висок и притихнал, й се прииска да е в огромна, препълнена с хора зала. Прииска й се дори да е във вихъра на празненство, в рокля и с ужасни обувки. Да танцува на бал. Все едно къде, но не и сама с Гидън, където няма кой да ги прекъсне.

— Стреляш в тъмното — отбеляза Гидън.

Тя свали лъка. Реши, че отново я критикува.

— Да — отвърна, защото друг отговор не й хрумна.

— И в тъмното ли си точна както на светло?

— Да.

Той се усмихна, което я разтревожи. Досети се какво я чака, щом е решил да се държи мило. Предпочиташе да е арогантен, хаплив и троснат, когато са сами.

— За всичко те бива, Катса.

— Глупости!

Но той упорито отказваше да спори. Усмихна се отново и се подпря на дървения парапет, между нейната мишена и другите.

— Какво очакваш да стане утре в двореца на Ранда?

— Наистина не знам — призна Катса. — Ранда ще се ядоса много.

— Не ми харесва, че ме защитаваш от гнева му. Никак не ми харесва.

— Съжалявам, Гидън. Съжалявам и за раната на врата ти. Да се върнем ли в замъка?

Тя свали колчана през глава и го остави на земята. Той я наблюдаваше мълчаливо и в гърдите ѝ се надигна паника.

— Аз трябва да те защитавам — заяви той.

— Не си в състояние да ме защитиш от краля. Ще бъде гибелна и безполезна загуба на сили. Да се прибираме в замъка!

— Омъжи се за мен — предложи той — и бракът ни ще те пази.

Е, каза го, както предрече По, и думите я халосаха като юмручните удари на лиенида в корема ѝ. Не знаеше накъде да гледа; не я свърташе на едно място. Вдигна ръка към главата си, после улови парапета. Наложил си да се съсредоточи.

— Бракът ни няма да ме опази — възрази тя. — Ранда няма да ме помилва само защото съм се омъжила.

— Но ще бъде по-снизходителен — предположи Гидън. — Бракът ни ще му предостави изход от положението. За него ще е опасно да се опита да те накаже и той го разбира. Съобщим ли, че ще се женим, ще му дадем повод да ни изпрати далеч от двореца. Ще ни изпрати тук, където той няма да се мярка пред очите ти, а ти — пред неговите. И поне привидно няма да си развалите отношенията.

И тя щеше да е омъжена. Съпруга на Гидън, господарка на дома му. Щеше да развлича проклетите му гости. Да наема и освобождава прислужници в зависимост от уменията им да пекат кейкове и тем подобни глупости. Да му ражда деца, да си стои у дома и да ги обича. Ще ляга до него нощем — в леглото на Гидън, на мъж, който приема една драскотина върху лицето ѝ като лична обида. Мъж, който се смята за неин закрилник, въпреки че може да го надвие с клечка за зъби срещу неговата сабя.

Задиша дълбоко, за да прогони гнева. Той беше приятел и предан сподвижник на Съвета. Не биваше да изрича гласно мислите си.

Спомни си съвета на Рафин.

— Гидън, не си ли чувал, че не възнамерявам да се омъжвам?

— Но не би отблъснала подходящ кандидат, нали? Освен това ще разрешиш проблема си с краля.

— Гидън.

Стоеше пред нея със спокойно лице, с топли очи. Толкова самоуверен. Не си представяше, че е възможно да му откаже. И навярно имаше право. Навярно никоя друга жена не би му отказала.

— Гидън, трябва ти съпруга, която ще ти роди деца. Аз никога не съм искала деца. Избери си жена, която иска бебета.

— Ти не си протиеостествена жена, Катса. Другите жени не умеят да се бият като теб, но не са толкова различни. Ще поискаш бебета. Сигурен съм.

Катса не подозираше, че толкова скоро ще ѝ се открие възможност да упражни уменията си да се владее. Заслужавате да го ступа хубавичко, да избие самонадеяността от главата му и да я изравни със земята, където и е мястото.

— Не мога да се омъжа за теб, Гидън. Няма нищо общо с теб. Аз съм причината. Няма да се омъжвам. За никого. И няма да раждам деца на никого.

Той се сепна и изражението му се промени. Познаваше това изражение — язвителната усмивка и искриците в очите. Запояваше да я чува.

— Добре ли премисли, Катса? Не ми се вярва някога да получиш по-добро предложение.

— Няма нищо общо с теб, Гидън — повтори тя. — Аз съм причината.

— Да не би да си въобразяваш, че някой друг ще се заинтересува от убийца?

— Гидън...

— Надявам се лиенидът да ти поиска ръката. — Той я посочи с подигравателно изражение. — Предпочиташ него, защото е принц, а аз съм само лорд.

Катса разпери ръце.

— Гидън, що за безочливо...

— Няма да ти поиска ръката — продължи той. — А ако ти предложи да се омъжиш за него, ще бъдеш глупачка да приемеш. На

него може да се разчита кажи-речи колкото на Мургон...

— Гидън, уверявам те...

— Освен това е непочтен — добави Гидън. — Мъж, който се бие с теб като него, е презрян използвач и главорез.

Тя застина. Втрени се в Гидън, без да забелязва как размахва ръце във въздуха с присвити устни. Виждаше По, седнал върху пода надалата за тренировки и го чуваше да произнася същите думи. Преди Гидън да ги е изрекъл.

— Гидън. Казвал ли си това на По?

— Катса, никога не съм разговарял с него в твое отсъствие.

— А на друг? Казвал ли си го на друг?

— Не, разбира се. Да не мислиш, че си губя времето...

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Какво значение има? Ако ме попита, няма да се уплаша да му кажа какво мисля за него.

Тя се втрени в Гидън, изумена, беззащитна срещу прозрението, което капка по капка изпълваше ума ѝ. Притисна гърло с длан. Въздухът не и стигаше. Зададе въпроса, който усещаше, че трябва да зададе, и се присви, готова за отговора, който знаеше, че ще получи.

— Мислил ли си го преди? В негово присъствие?

— Че не му се доверявам и го смятам за използвач и главорез? Мисля си го всеки път, когато го погледна.

Гидън буквално съскаше, но Катса не забеляза. Коленичи и остави лъка на земята, бавно, съсредоточено. Изправи се и му обърна гръб. Тръгна полека, стъпка по стъпка. Вдишваше и издишваше и гледаше право напред.

— Страхуваш се да не го обидя — извика Гидън след нея. — Да не разсърдя безценния ти лиенидски принц. Навярно трябва да му кажа какво мисля. Така ще си замине по-бързо.

Тя не слушаше, не чуваше. Шумотевицата в главата ѝ заглушаваше всичко. Той бе прочел мислите на Гидън. И нейните. Знаеше ги. Когато се ядосваше, когато одобряваше. И не само тогава. Ала умът ѝ крещеше твърде гръмки и ѝ пречеше да си спомни.

Смяташе го за боец, само за боец. Наивно се дивеше на възприемчивостта му. Възхищаваше му се.

Тя да се възхищава на четец на мисли!

Довери му се. Довери му се, а не биваше. Той я беше заблудил,
представяйки превратно Дарбата си. Беше я излъгал.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Влетя в лабораторията на Рафин и принцът я погледна стреснато.

— Къде е? — попита тя и се закова на място, защото той беше там, срещу нея, приседнал на ръба на писалището с моравя брадичка и навити ръкави.

— Искам да ти кажа нещо, Катса — рече ѝ.

— Четеш мисли — каза тя. — Четеш мисли и ме излъга.

Рафин изруга тихо и скочи на крака. Втурна се към вратата и я затвори.

По се изчерви, но не отмести поглед.

— Не съм четец на мисли — отрече.

— А аз не съм глупачка — изкрещя тя. — Така че престани да лъжеш! Кажи ми какво научи? Какви мисли ми открадна?

— Не съм четец на мисли — повтори той. — Усещам хората.

— Това пък какво означава? Долавяш мислите на хората.

— Не, Катса. Слушай! Усещам хората. Представи си го като умение да виждам на тъмно или като очи на тила, както казваше. Усещам хората, когато са близо до мен, мислят, чувстват и се движат; усещам телата им, физическата им енергия. Само когато... — той преглътна, — само когато мислят за мен, долавям и мислите им.

— Но не го наричаш четене на мисли?

Тя изкрещя толкова силно, че той се олюля, но продължи да я гледа в очите.

— Добре, добре. Включва и четене на мисли. Но не е това, което подозираш.

— Доверих ти се — извика тя, — а ти ме излъга.

Тихият глас на Рафин надвика негодуванието ѝ.

— Остави го да обясни, Катса.

Тя се обърна смаяно към Рафин, поразена, че заема страната на лиенида, макар да е научил истината. После се извърна рязко към По, който отново срещна погледа ѝ, сякаш не е направил нищо лошо, сякаш е съвсем невинен.

— Моля те, Катса, изслушай ме. Не чувам всички мисли. Не знам какво мислиш за Рафин, какво мисли Рафин за Бан, дали Ол харесва вечерята си. Ако тичаш в кръг пред вратата и мислиш колко ненавиждаш Ранда, аз ще разбера само, че тичаш в кръг. Докато мислите ти не се насочат към мен. Едва тогава ще разбера какво чувстваш.

Ето какво било да те предаде приятел. Не. Да те предаде измамник, престорил се на приятел. Изглеждаше толкова чудесен приятел, толкова проникновен, толкова съпричастен. Естествено, след като винаги е долавял мислите и чувствата ѝ. Съвършено подражание на приятелство.

— Не — възрази той. — Не... Излъгах те, Катса, но приятелството ми не е измама. Винаги съм ти бил истински приятел.

Дори сега четеше мислите ѝ.

— Престани! — процеди заплашително тя. — Престани! Как смееш! Предател, мошеник...

Не намираше достатъчно силни думи. Ала той сведе очи и ги впи нещастно в пода и тя почувства, че е разбрал всичко. Със злорадо доволство отбеляза как Дарбата му е осветлила и това, което не съумява да изрази. Той отпусна рамене и лицето му се сгърчи тъжно. Проговори с глух глас:

— Само двама души знаят за Дарбата ми. Мама и дядо. А сега Рафин и ти. Баща ми не знае, нито братята ми. Мама и дядо ми забраниха да я разкривам.

Е, тя щеше да поправи грешката. Понеже Гидън излезе прав, макар и несъзнателно. По не заслужаваше доверие. Хората трябваше да разберат и тя щеше да им разкаже.

— Ако го направиш — каза По, — ще ми отнемеш свободата. Ще ми съсипееш живота.

Тя го погледна, но сълзите в очите ѝ замъглиха лицето му. Трябваше да си тръгне, да излезе от стаята, защото иначе щеше да наруши обещанието си и да го удари. Искаше да му причини болка, задето е заел място в сърцето ѝ, където нямаше да го допусне, ако знаеше истината.

— Излъга ме — за кой ли път повтори тя.

Обърна се и избяга навън.

Хелда веднага забеляза влажните ѝ очи и мълчанието ѝ.

— Надявам се никой да не е болен, милейди.

Седна на ръба на ваната и натърка със сапун обърканата коса на Катса.

— Никой не е болен.

— Тогава нещо ви е разтревожило — предположи Хелда. — Някой от младите мъже навярно.

Някой от младите мъже. Един от приятелите ѝ. И без друго оскъдният ѝ списък с приятели намаляваше.

— Не изпълних заповедта на краля — промърмори тя. — Ще се разгневи.

— Нима? — възкликна Хелда. — Но това не обяснява болката в очите ви. Виновникът сигурно е някой от младежите, които се въртят около вас.

Катса не отговори. Всички в този дворец четяха мисли. Всички я виждаха като на длан, а тя не виждаше нищо.

— Ако кралят ви е ядосан — продължи Хелда — и ако някой младеж ви създава главоболия, тази вечер ще ви облечем още по-красиво. Ще сложите червената рокля.

Логиката на Хелда а-ха да разсмее Катса, но смехът заседна в гърлото ѝ. Утре щеше да напусне двореца, защото вече не искаше да остава тук — при яростта на вуйчо си, при язвителната, нахърнена гордост на Гидън и най-вече — при предателя По.

По-късно, когато се облече, а Хелда разресваше мократа ѝ коса пред камината, някой почука на вратата. Сърцето на Катса подскочи. Навярно беше прислужник, изпратен да я извика при вуйчо ѝ, или лошо — По, дошъл да чете мислите ѝ и да я наскърбява с обясненията и извиненията си. Хелда обаче въведе Рафин.

— Не очаквах този — обяви тя, скръсти ръце и заръка с език.

Катса притисна с пръсти слепоочията си.

— Трябва да говоря насаме с него, Хелда.

Хелда излезе, а Рафин седна на леглото ѝ и кръстоса крака както правеше като дете. Както и двамата правеха като деца, когато седяха тук, бърбореха и се смееха. Сега той не говореше и не се смееше. Само я наблюдаваше с благо и състрадателно лице как се е присвила пред камината.

— Тази рокля ти отива, Кат — подхвърли най-сетне той. — Очите ти блестят.

— Според Хелда роклята ще ми разреши проблемите като с магическа пръчица — отвърна тя.

— Проблемите ти се умножиха, откакто замина. Говорих с Гидън.

— Гидън...

Дори името му я изпълваше с умора.

— Да. Разказа ми какво се е случило с лорд Елис. Положението е сериозно! Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Не съм решила.

— Но, Катса... Но положението е сериозно, Катса!

— Престани да повтаряш едно и също! Трябваше ли според теб да подложа на мъчения човека, задето не е сторил нищо лошо?

— Не, разбира се. Постъпила си правилно. Постъпила си добре, разбира се.

— Кралят вече няма да ме командва. Вече няма да съм му животно.

— Кат... — той се размърда и въздъхна. Погледна я втренчено. — Взела си решение, виждам. Знаеш, че съм готов на всичко да възпра ръката на Ранда. На твоя страна съм. Но... но...

Разбираше го. Ранда не вземаше под внимание мнението на своя син знахар. Рафин беше безсилен да промени каквото и да било, докато баща му е жив.

— Тревожа се за теб, Кат. Всички се тревожим. Гидън беше отчаян.

— Гидън... — въздъхна тя. — Гидън ми предложи да се омъжа за него.

— Велики хълмове! Преди или след като посетихте Елис?

— След. — Тя махна нетърпеливо с ръка. — Гидън смята, че бракът ще разреши проблемите ми.

— Хмм... И как беше?

Как беше? Напуши я смях, макар всъщност да нямаше нищо смешно.

— Зле и продължи още по-зле. Накрая разбрах, че По е четец на мисли. И лъжец.

Рафин я изглежда замислено. Отвори уста, но не продума. Очите му искряха нежно.

— Скъпа Катса — отрони той, — не ти е било лесно тези дни. Ранда, Гидън, По...

Ранда беше най-сериозната заплаха, ала по-тежко понасяше предателството на По. Раните зарастаха. Ранда не бе в състояние да я нарани, както По я беше наранил.

Поседяха мълчаливо. Дървата в камината пропукваха до нея. Огънят беше лукс; във въздуха не витаеше хлад, но Хелда искаше косата ѝ да изсъхне по-бързо и затова запали дебелите цепеници. Сега косата на Катса се спускаше на вълни по раменете ѝ. Отметна я зад ушите и я зави на кок.

— Пазили са в тайна Дарбата му от самото начало, Кат.

Така значи. Дойде ред на обясненията и вразумяването.

Тя сведе очи и се подготви.

— Майка му знаела, че ще го използват като инструмент, ако истината излезе наяве. Представи си колко е полезно дете, което усеща как откликват на думите му и какво правят хората от другата страна на стената. Представи си колко полезен е щял да бъде По на баща си — краля. Майката разбрала, че синът ѝ няма да е в състояние да се сближи с никого и да завърже приятелства, защото никой няма да му се доверява. Всички ще го отбягват. Помисли, Катса. Представи си го.

Тя го погледна. Рафин наблюдаваше огъня с разчувствано изражение.

— Какво казах само! Не е необходимо да си представяш, разбира се.

Да, за нея това беше действителност. Не познаваше щастието Дарбата ѝ да остане скрита.

— Не бива да го виним, задето не ни е разкрил истината по-рано — продължи Рафин. — Честно казано, трогнат съм, че изобщо ни я разкри. Разказа ми всичко, след като ти си тръгна. Има известна представа за отвличането, Кат.

Да, както и много други представи, които не му се полагат по право. Четците на мисли разполагат с изобилие от идеи.

— Каква представа?

— Защо не го изслушаш?

— Не съм петимна да разговарям с четци на мисли.

— Той заминава утре, Кат.

Тя го погледна изненадано.

— Как така заминава?

— Напуска завинаги двореца на Ранда — уточни Рафин. — Тръгва за Съндър, а после вероятно за Монсий. Още не знае със сигурност.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Някак си не съумяваше да възпре тази странна вода, напиреща в очите ѝ. Втренчи се в ръцете си и една сълза се отрони в дланта ѝ.

— Ще го изпратя да ти разкаже — предложи Рафин.

Слезе от леглото и застана до нея. Наведе се и я целуна по челото.

— Мила Катса... — прошепна той и излезе от стаята.

Тя се загледа в шахматния мраморен плочник, питайки се как е възможно да се чувства толкова отчаяна. Не помнеше да е плакала някога в живота си. Докато този глупав лиенид не дойде в двореца, излъга я, а после обяви, че заминава.

Той прекрачи прага и запристъпва несигурно от крак на крак. Чудеше се дали да приближи или да остане по-далеч. Тя също не беше наясно какво иска; знаеше само, че иска да запази спокойствие, да не го поглежда и да не мисли за нищо, за да не ѝ открадне мислите. Стана, влезе в трапезарията и погледна през прозореца. Градината пустееше, позлатена от лъчите на залязващото слънце. Усети, че той застава пред вратата.

— Прости ми, Катса. Умолявам те да ми простиш.

Е, отговорът бе от лесен по-лесен. Нямаше да му прости.

Короните на дърветата в градината на Ранда все още зеленееха, а в лехите имаше цъфнали цветя. Скоро обаче листата щяха да пожълтеят и да опадат. Градинарите щяха да извадят големите си гребла, да ги събират от мраморния плочник и да ги отнасят с ръчни

колички. Нямахте представа къде ги носят. В зеленчуковите градини навярно или в полето. Градинарите се трудеха неуморно.

Не каза, че му прощава.

Усети го как пристъпи една крачка напред.

— Как... как разбра? — попита я той. — Искаш ли да ми кажеш?

Тя облегна чело върху стъклото.

— Защо не използваш Дарбата си да узнаеш?

Той застина.

— Бих могъл, ако мислиш за това. Но не мога да се скитам из теб, докато намеря каквото търся. Както не мога да възпра Дарбата да ми показва неща, които не искам да виждам.

Тя не продума.

— Катса, сега долавям само, че си ядосана, разгневена от главата до петите, че съм те обидил и не ми прощаваш. Не ми вярваш. В момента усещам само толкова. И Дарбата ми просто потвърждава това, което виждат очите ми.

Тя въздъхна рязко и проговори в стъклото:

— Гидън ми каза, че не ти вярва. Използва същите думи, които те бях чувала да изричаш, съвсем същите думи. И... — тя махна с ръка. — И друго го загатваше. Ала думите на Гидън изясниха всичко.

Той стоеше още по-близо. Облегнат най-вероятно на масата, пъхнал ръце в джобовете и впил очи в гърба ѝ. Тя се съсредоточи върху гледката отвън. Две дами прекосиха градината, уловени за ръка. Къдриците им, събрани на тила, подскачаха нагоре-надолу.

— Не внимавах много, когато бяхме заедно — обади се той. — Не внимавах да се крия. Понякога бях дори нехаен. — Гласът му притихна, сякаш говори на обувките си. — Защото исках да разбереш.

Това не го оправдаваше. Беше вземал тайно мислите ѝ. Нямахте извинение, дори да му се е искало да ѝ признае.

— Не биваше да ти казвам, Катса, наистина — увери я той и тя се обърна светкавично към него.

— Престани! Спри да отговаряш на мислите ми.

— Вече не искам да го крия от теб, Катса! Няма да се крия!

Не беше облегнат на масата, пъхнал ръце в джобовете.

Стоеше по средата на стаята и се държеше за главата. Лицето му... не погледна лицето му. Обърна се отново към прозореца.

— Вече няма да те заблуждавам, Катса — повтори той. — Моля те. Позволи ми да ти обясня. Не е толкова лошо, колкото смяташ.

— Лесно ти е да го кажеш — възрази тя. — Твоите мисли са непокътнати.

— Почти всички твои мисли също са непокътнати — успокои я той. — Дарбата ми показва само как се съотнасяш с мен. Дали си наблизил, какво правиш, какво мислиш и изпитваш към мен. Предполагам... предполагам това е нещо като чувство за самосъхранение — довърши плахо той. — Както и да е... Затова мога да се бия с теб. Усещам как се движи тялото ти дори когато не го виждам. Долавям и намеренията ти. Разбирам как ще ме нападнеш.

Дъхът ѝ секна при това необичайно признание. Почуди се дали така се чувстват жертвите ѝ, когато ги рита по гърдите.

— Разбирам кога някой иска да ме нарани и как — продължи той. — Разбирам кой е дружелюбен към мен и кой ми се доверява. Разбирам кой не ме харесва. Усещам кога някой се опитва да ме измами.

— Ти ме измами — прекъсна го тя. — Скри, че си четец на мисли.

— Вярно е — продължи упорито той, — но за борбата ти с Ранда научих от твоята уста. Също и за Рафин, и за Гидън. Когато те срещнах в крепостта на Мургон... Помниш ли? Когато те срещнах, не знаех защо си дошла. Не можех да надникна в ума ти и да разбера, че спасяваш дядо от тъмниците на Мургон. Не бях сигурен дори дали дядо е там, защото не бях достатъчно близо да усетя физическото му присъствие. Още не бях разговарял с Мургон. Още не бях чул лъжите му. Не знаех, че си обезвредила всички стражи в двореца. Долових само учудването ти кой съм и дали да ми се довериш, но не искаше да ме убиеш, защото съм лиенид. Усетих как се колебаеш и заради някой друг лиенид, но не бях сигурен кой и каква е връзката. Не знам как да го обясня, но почувствах, че трябва да ти повярвам. Това е всичко, само това разбрах. И реших да ти се доверя.

— Удобно е, нали? — попита горчиво тя. — Да знаеш кому да се довериш? Едва ли щяхме да сме тук, ако аз притежавах такава способност.

— Съжалявам. Нямах представа колко съжалявам. Колко се мразех, задето не ти казвам. Измъчвам се всеки ден, откакто се

сприятелихме.

— Не сме приятели — прошепна тя в стъклото.

— Ако ти не си ми приятел, значи нямам никакви приятели.

— Приятелите не лъжат — подчерта тя.

— Приятелите се опитват да разберат — възрази той. — Как щях да ти стана приятел, ако не бях излъгал? Колко рискувах, когато разкрих истината пред теб и Рафин? Щеше ли да постъпиш различно, Катса, ако това беше твоята Дарба? Ако пазеше същата тайна? Щеше да се скриеш някъде и да не дръзваш да смуцаваш никого с жалкото си приятелство? Искам да имам приятели, Катса. Искам да имам живот, макар да нося това бреме.

Гласът му пресекна и заседна в гърлото. Катса отказваше да се подаде на отчаянието му, да изпита съчувствие. Усети как се е вкопчила в перваза на прозореца.

— Искаш ли да ме лишиш от приятели, Катса? — попита тихо той. — Искаш ли Дарбата да обсеби живота ми и да ме лиши от всяка искрица щастие?

Не биваше да слуша тези думи, думи, които я призоваваха да прояви съпричастие, разбиране. Нея, наранила десетки с Дарбата си, и ненавиждана заради тази Дарба. Та нали тя още се бореше да я усмири, да ѝ попречи да властва над нея, Защото — като него — не бе молила никога за могъществото, с което я дарява.

— Да, никога не съм искал да я притежавам. Бих я заменил, за да си върна теб.

Ядоса се, гневът я завладя, защото не можеше дори да изпита съчувствие към него, без той да разбере. Каква лудост! Непонятно, безумно положение! Как е общувала майка му с него? Как общува дядо му? Другите?

Пое дълбоко дъх и се постара да размишлява стъпка по стъпка.

— А умението ти да се биеш? — попита, без да отлепя очи от притъмнялата градина. — Очакваш да повярвам, че не притежаваш воинска Дарба?

— Притежавам природен талант — уточни той. — Всичките ми братя са изключителни бойци. В Лиенид кралското семейство се славят с уменията си да води ръкопашен бой. Дарбата ми обаче е огромно предимство при близка схватка, защото предвиждам всеки ход на противника. Съчетай го с инстинкта да долавям физическо присъствие,

инстинкт, който надхвърля зрението, и ще разбереш защо досега никой не е успял да ме надвие. Никой, освен теб.

Та размисли и установи, че не е за вярване.

— Прекалено добър си. Сигурно притежаваш и воинска Дарба. Иначе нямаше да се справяш с мен.

— Катса, помисли! Ти си пет пъти по-добра от мен. Когато се бием, ме щадиш. Не отричай, защото знам, че е така. А аз не те щадя ни най-малко, но не успявам да те затрудня...

— Боли ме, когато ме удряш...

— Заболява те само за миг, а и те удрям само когато ми позволиш, защото си прекалено заета да извиваш ръката ми и ти е все едно. Колко ще ти струва да ме убиеш или да ми счупиш костите, ако решиш?

Ако наистина реши да го направи?

Прав беше. Поискаше ли да го нарани, да му счупи ръката или врата, щеше да успее с лекота.

— Когато се бием — продължи той, — ти се стараеш да ме победиш, без да ме нараниш, фактът, че обикновено го постигаш, доказва необичайните ти умения. Аз не съм ти причинил истинска болка нито веднъж, а, повярвай ми, опитвах с всички сили.

— Заблуда е — каза тя. — Боят е само заблуда.

— Да. Мама се възползва от възможността веднага щом стана ясно, че притежавам ловкостта на братята ми и Дарбата ми помага да ги надмина.

— Защо не разбра, че ще те ударя? — попита тя. — В замъка на Мургон?

— Разбрах — отвърна той, — но в последния момент и не реагирах достатъчно бързо. Преди този първи удар не съзнавах колко светкавично действаш. Не бяха срещал боец като теб.

Хоросанът около перваза на прозореца беше напукан. Тя отчупи парченце и го завъртя между пръстите си.

— Греша ли Дарбата ти? Или никога не те подвежда?

Той въздъхна тежко; прозвуча почти като смях.

— Невинаги е права. И непрекъснато се променя. Все още я развивам. Усещането ми за физическо присъствие е достоверно, стига да не съм сред огромна тълпа. Разбирам къде са хората и какво правят. Но какво изпитват към мен... Винаги усещам кога ме лъжат. И кога ще

ме нападнат. Понякога обаче не съм сигурен. Чувствата често са толкова... сложни... неразбираеми.

Не беше й хрумвало, че дори четците на мисли се затрудняват с човешките чувства.

— Сега съм по-уверен отпреди — уточни той. — Като малък се обърквах. Огромните вълни от енергия, чувства и мисли ме заливаха и се давех в тях. Дълго се учех да различавам важните мисли от несъществените. Мимолетните мисли от мислите, които заслужават внимание. Вече се справям по-добре, но Дарбата все още ми осветлява неща, които нямам представа как да тълкувам.

Звучеше й нелепо, напълно нелепо. Колко роптаеше срещу прищевките на собствената си Дарба! Тя обаче бледнееше пред неговата.

— Понякога ми е трудно да я овладявам — призна той. — Дарбата ми...

Тя се поизвърна към него.

— Каза го, защото си го помислих?

— Не. Казах го, защото аз си го помислих.

Тя погледна пак през прозореца.

— И аз си го помислих — настоя тя. — Или поне нещо подобно.

— Е, тези чувства не са ти чужди.

Тя въздъхна отново. Разбираше го донякъде, колкото и да не й се искаше.

— Колко близо трябва да си до някого, за да го усети Дарбата ти?

— Зависи. И се променя с времето.

— Как така?

— Ако е някой, когото познавам добре — обясни той, — го долавям от по-голямо разстояние. До непознатите трябва да съм по-близо. Днес те усетих, когато наближи двореца. Усетих те как нахлу в градината и скочи от коня и долових кристално ясно гнева ти, когато влетя при Рафин. Теб те усещам... по-силно от другите.

Навън вече бе по-тъмно, отколкото в трапезарията й. Ненадейно съзря отражението му в прозореца. Беше подпрян на масата, както си го представяше по-рано. С унило лице, с отпуснати рамене и ръце. Всичко у него издаваше униние. Чувстваше се нещастен. Гледаше надолу, но вдигна очи и срещна нейните в стъклото. Тя усети сълзите

отново, неочаквано и затърси трескаво думи, с които да запълни мълчанието.

— Усещаш ли присъствието на животни и растения? Скали и пръст?

— Утре заминавам.

— Усещаш ли, когато наблизко минава животно?

— Ще се обърнеш ли, за да те виждам? — попита той.

— По-лесно ли четеш мислите ми, когато съм с лице към теб?

— Не. Просто искам да те гледам, Катса, нищо друго.

Гласът му беше тих и тъжен. Съжаляваше за всичко, съжаляваше за Дарбата си. Дарбата, за която не беше виновен и която щеше да я отблъсне, ако ѝ беше казал от самото начало.

Тя се обърна към него.

— Не усещах животни и растения. Не усещах природата. Напоследък обаче се променям. Понякога долавям смътно присъствие, което не е човешко. Ако нещо се движи, понякога го усещам. Но не всеки път.

Катса го погледна.

— Заминавам за Съндър — каза той.

Катса скръсти ръце и не продума.

— Когато Мургон ме разпитваше, след като ти спаси дядо, разбрах какво си направила. Разбрах също, че Мургон го е отвлякъл заради другото. Но не разбрах заради кого. Нямах как да задавам въпроси, без да се издам, че знам.

Тя го чуваше смътно. В момента се чувстваше изморена от твърде много неща, за да я вълнуват подробностите за отвличането.

— Започвам да мисля, че е свързано с Монсий — продължи той.

— Отхвърлихме Мидълънс, Уестър, Нандър, Естил и Съндър. Освен това, както си спомняш, посетих повечето кралства. Само в Съндър усетих, че ме лъжат. Лиенид няма нищо общо, сигурен съм.

Някъде, незнайно кога, докато разговаряха, гневът ѝ се бе стопил. Нямах и следа от него. Предпочиташе го обаче пред празнотата, заела мястото му. Съжаляваше за всичко, което се бе променило с По. Съжаляваше, че всичко си е отишло.

— Катса — настоя той, — трябва да ме изслушаш.

Тя примигна и насили съзнанието си да се съсредоточи върху думите му.

— Но нали крал Лек е добър човек? — попита тя. — А и няма причина.

— Възможно е да има — възрази той, — но не знам каква. Нещо не е наред, Катса. Отначало не обърнах внимание на някои впечатления от разговора с Мургон, но ми се струва, че съм сгрешил. А и сестрата на татко, кралица Ашен, не постъпва както ти ми каза. Издръжлива е, силна жена. Няма да изпадне в истерия, да се заключи с детето си и да не допуска съпруга си при нея. Ако я познаваше, кълна ти се...

Той млъкна, сбърчил чело. Ритна пода.

— Имам чувството, че Монсий е замесен. Не знам дали Дарбата ми го загатва или е инстинкт, но ще се върна в Съндър да поразпитам. Дядо е по-добре, предпочитам обаче да остане скрит, докато разкрия истината.

Ясно. Щеше да замине за Съндър, за да разкрие истината. И по-добре, че щеше да си тръгне. Не искаше да преследва мислите й.

Но не искаше и да заминава. Сигурно го е разбрал, щом си го помисли. А сега? Дали е разбрал, че тя знае, че е разбрал, понеже и това си помисли?

Какъв абсурд! Невероятно! Да бъде с него беше невъзможно.

Но не искаше да се разделят.

— Надявах се да дойдеш с мен — сподели той и тя го погледна, зяпнала. — Ще работим добре заедно. Дори не знам къде точно отивам. Но се надявах да ме придружиш. Ако все още си ми приятел.

Не знаеше какво да отговори.

— Не ти ли казва Дарбата ти дали съм ти приятел?

— А ти самата знаеш ли?

Опита се да мисли, но в ума й нямаше нищо. Усещаше само, че е вцепенена, тъжна и объркана.

— Няма как да разгадая чувствата ти, ако са загадка за самата теб.

Той погледна ненадейно към вратата и след миг някой почука. Един прислужник нахлу вътре, без да дочака отговор. При вида на бледото му, изопнато лице всичко й стана ясно. Ранда. Ранда искаше да я види и най-вероятно да я убие. Преди недоразумението с По беше престъпила заповедта на краля.

— Кралят нареди да се явите веднага пред него, милейди — съобщи прислужникът. — Простете ми, милейди. Каза, че ако не дойдете, ще изпрати всичките си стражи да ви доведат.

— Добре. Предай му, че идвам веднага.

— Благодаря, милейди.

Прислужникът се обърна и избяга от стаята.

Катса се намръщи.

— Всички стражи... Какво си въобразява, че ще ми направят? Трябваше да кажа на прислужника да ги изпрати. Ей така, за забавление. — Озърна се. — Дали да взема нож?

По я изгледа с присвити очи.

— Какво си сторила? Какво става?

— Не го послушах. Изпрати ме да измъчвам някакъв нещастен невинен лорд и аз реших да не изпълня заповедта му. Дали да взема нож?

Тръгна към оръжерийната си. Той я последва.

— За какво ти е? Какво ще стане на срещата според теб?

— Не знам, не знам. О, По, ако ме ядоса, ще ми се прииска да го убия. Ами ако ме заплаши и се окажа в безизходно положение?

Тя се строполи върху един стол и оброни глава върху масата за съвещания. Как ще се яви пред Ранда точно сега, когато в главата ѝ цари такава суматоха? Щеше да излезе от кожата си само като чуе гласа му. Щеше да направи нещо ужасно.

По седна до нея и я погледна.

— Катса. Слушай! Не съм срещал по-силен човек от теб. Можеш да направиш каквото пожелаеш! Можеш всичко! Никой не е в състояние да те принуди да му се подчиняваш. Вуйчо ти е безпомощен пред теб. Щом застанеш пред него, само твоята воля има значение. Достатъчно е да решиш и няма да го нараниш.

— Но как да постъпя?

— Ще прецениш — отвърна По. — Трябва само да разбереш какво няма да направиш. Няма да го нараниш и няма да му позволиш да те нарани. Останалото ще го измислиш в движение.

Тя въздъхна, без да вдига глава. Планът му не струваше.

— Няма друг план, Катса. Ще постъпиш, както решиш. Никой не може да те спре.

Тя се изправи и го погледна.

— Повтаряш го непрекъснато, но не е вярно — отсече тя. — Не съм всесилна. Не мога да ти забраня да четеш мислите ми.

Той повдигна вежди.

— Ами ако ме убиеш?

— Не мога — възрази тя. — Ще разбереш, че искам да те убия и ще избягаш. Ще стоиш далеч от мен до края на дните си.

— О, не!

— Напротив! Ако поискам да те убия...

— Няма да избягам.

При тази безсмислена забележка тя разпери безпомощно ръце.

— Стига толкова! Достатъчно!

Стана и излезе от стаята, за да се яви пред краля.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Влезе в тронната зала. Първо ѝ се прииска все пак да беше взела нож. После ѝ се прииска Дарбата на По да се бе простряла до тази зала и да я бе предупредил какво я очаква, та да не идва.

Дълъг син килим отвеждаше от вратата до трона на Ранда. Тронът бе поставен върху висока платформа от бял мрамор. Ранда — със сини очи и синя мантия — седеше върху трона. Лицето му — вкаменено, усмивката — замръзнала. От двете му страни стоеше по един стрелец с опънат лък. Стрелите им сочеха право към челото ѝ, към мястото точно между синьото и зеленото ѝ око. Още двама стрелци имаше в далечните ъгли на залата; също със заредени и насочени към нея лъкове.

Кралските стражи бяха строени от двете страни на килима — по трима един зад друг и с извадени саби. Обикновено Ранда свикваше десет пъти по-малко войници в залата, за нея обаче бе подготвил внушителен батальон. Докато оглеждаше залата обаче, на Катса ѝ хрумна, че Бирн, Драудън или Тигпен щяха да се представят по-добре. Личеше си, че Ранда не е войнствен крал и не го бива много да подбира войски. Беше объркал всичко. Прекалено малко стрелци, прекалено много тромави мъже в тежки ризници, които щяха да се запрепъват едни в други, ако я нападнеха. Високи, широкоплещести мъже, чиито тела щяха да я скрият от стрелите. И въоръжени — всичките — със саби и с ками, препасани в коланите; саби и ками изцяло на нейно разположение, защото лесно щеше да им ги измъкне. А самият крал, издигнат високо върху трона, се намираше в отсрещния край на дългия син килим, опнат сякаш да насочва полета на острието ѝ.

Разразеше ли се битка в тази зала, щеше да се превърне в кървава касапница.

Катса пристъпи напред, наострила слух и зрение да долови всяко движение на стрелците. Стрелците на Ранда бяха добри, но не притежаваха Дарба. Катса си позволи да съжали стражите зад гърба ѝ. Наложеше ли се да отбягва стрели, клетниците бяха обречени.

Измина половината път до трона и вуйчо ѝ извика:

— Спри! Не искам да доближаваш повече, Катса!

Името ѝ се процеди от устните му като съскаща пара.

— Върна се в двореца без жена — продължи той. — Без зестра. Вдигнала си ръка срещу моя лорд и моя капитан. Как ще го обясниш?

Щом цял батальон войници не я смущава, защо този глас я вбесява толкова? Насили се да срещне презрителния му поглед.

— Не одобрих заповедта ви, кралю.

— Правилно ли чух? Не одобряваш заповедта ми?

— Да, кралю.

Ранда се облегна назад с още по-застинала усмивка.

— Колко мило! — възкликна той. — Наистина очарователно. Кажете ми, Катса, как си въобрази, че си в състояние да оценяваш заповедите на краля? Да ги обмисляш? Да си съставяш мнение? Допитвал ли съм се някога до теб?

— Не, кралю.

— Насърчавал ли съм те да споделяш с мен мъдрите си съвети?

— Не, кралю.

— Мислиш ли, че блестящият ти ум и забележителната ти проникателност са причината, поради която служиш в този дворец?

За това го биваше Ранда. Така бе успял да я задържи толкова дълго в клетката. Знаеше как да я накара да се чувства глупава и свирепа и да я превърне в куче.

Е, ако се налага да бъде куче, поне няма да е в клетката на този крал. Щеше да живее сама, да притежава злобата си и да прави с нея каквото тя пожелае. Усети как краката и ръцете ѝ изтръпват в готовност. Присви очи. Не съумя да прикрие предизвикателството в гласа си.

— Защо си събрал тези мъже тук, вуйчо?

Ранда се усмихна невъзмутимо.

— Тези мъже ще те нападнат при най-малкото движение. А когато разговорът ни приключи, ще те придружат до тъмницата.

— Смяташ, че доброволно ще отида в тъмницата ти?

— Все ми е едно дали ще отидеш доброволно, или не.

— Мислиш ли, че тези мъже са способни да ме отведат там насила?

— Катса, оценявам, разбира се, уменията ти. Но дори ти нямаш шанс срещу двеста войници и най-добрите ми стрелци. Остават ти две възможности — килия или смърт.

Катса виждаше и чуваше всичко в залата. Кралят и стрелците му; изопнатите лъкове; войниците с извадени саби; ръцете ѝ в червени ръкави, краката ѝ под червени поли. Залата бе застинала, абсолютно неподвижна. Само дишането на мъжете и тръпките по тялото ѝ нарушаваха мъртвилото. Тя задържа ръцете си отпуснати край тялото, за да ги виждат всички. Пое дълбоко дъх през буцата, препречила гърлото ѝ. Буца, която разпозна като омраза. Мразеше този крал. Цялото ѝ тяло бе настръхнало от ненавист.

— Вуйчо — каза тя, — ще ти обясня какво ще се случи, ако мъжете ти понечат да ме нападнат. Да речем, например, че от някой лък излети стрела. Не си присъствал често на тренировките ми, вуйчо. Не си виждал как отбягвам стрелите, но твоите стрелци са ме виждали. Литне ли стрела към мен, ще се хвърля на пода. Стрелата несъмнено ще улучи един от войниците ти. Сабята и камата на този войник ще бъдат в ръцете ми, преди някой в залата да осъзнае какво става. Ще нападнат стражите, но само седем-осем от тях могат да ме обкръжат наведнъж, вуйчо, а седем-осем противници са нищо за мен. Щом убия войниците, ще им взема камите и ще започна да ги хвърлям. Ще се целя в сърцата на стрелците ти, които, разбира се, няма да ме виждат в мелето. Ще се измъкна жива от тук, вуйчо, но повечето от вас ще са мъртви. Това, разбира се, ще се случи само ако изчакам някой от твоите хора да направи първата стъпка. Нищо не ми пречи да нападна първа. Да се нахвърля върху някой войник, да му взема камата и да я метна към гърдите ти, преди да успееш да мигнеш.

Устните на Ранда останаха избити в озъбена усмивка, но под нея той затрепери. Смъртна заплаха — отправена и получена — Катса я усещаше как жужи във върховете на пръстите ѝ. Осъзна, че наистина е способна да го направи, способна е да го убие тутакси. Презрението в очите му ще изчезне, а озъбената му усмивка ще се стопи. Пръстите я сърбяха; да, можеше да го направи с едно замахване на камата.

А после какво? — обади се тъничък гласец и Катса затаи стъписано дъх. После какво? Навярно ще се измъкне невредима от кървавата баня. Рафин ще стане крал и първата му задача ще бъде да накаже убиеца на баща му. Няма как да загърби този дълг, ако иска да

управлява справедливо Мидлѐнс; дълг, който ще разбие сърцето му и ще я превърне във враг, в изгнаник.

По ще разбере какво се е случило. Ще разбере, че е изгубила самообладание и е убила вуйчо си, обрекла се е на заточение и е сломила духа на Рафин. Ще се върне в Лиенид и ще съзерцава от балкона си как слънцето потъва в морето, ще клати глава в оранжевата светлина и ще се чуди как е позволила да стане така, след като притежава такова могъщество.

Не вярваш ли в силите си? — прошепна гласът. Не е нужно да проливаш кръв. И Катса прозря какво прави тук, в тази тронна зала. Видя Ранда, пребледнял, вкопчил се в облегалките на трона здраво, аха да ги счупи. След миг щеше да даде знак на стрелците си — от страх, от ужас, да не би тя да нападне първа.

Сълзи напълниха очите ѝ. Милосърдието беше по-непосилно от убийството, беше по-тежко, защото Ранда не го заслужаваше. Искаше да послуша гласа, но се съмняваше, че смелостта ще ѝ стигне.

По те смята за храбра, разгневи се гласът. Престори се, че му вярваш. Повярвай му само за миг.

Престори се... Пръстите ѝ крещяха, но навярно щеше да успее да се престори, колкото да излезе от залата.

Катса погледна с пламнали очи краля. Гласът ѝ трепереше.

— Напускам двореца — обяви тя. — Не се опитвай да ме спреш. В противен случай ще съжаляваш. Забрави за мен, защото няма да се съглася да живея като преследвано животно. Вече няма да ти се подчинявам.

Очите му бяха окръглени, устата — отворена. Тя се обърна и хукна по дългия килим, наострила слух в безмълвието, готова да се извърне при първото трепване на тетива или сабя. Прекрачи прага на огромните врати и усети тежестта на стотици слисани очи върху гърба си; никой от тези, които я наблюдаваха, не подозираше, че само едно дихание, едно мигване я е деляло от другото решение.

ВТОРА ЧАСТ

КОВАРНИЯТ КРАЛ

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тръгнаха преди зазоряване. Рафин и Бан ги изпратиха. Двамата знахари бяха със сънени очи, Бан току се прозяваше. Утрото беше студено, а Катса — свежа като кукуряк и мълчалива. Чувстваше се неловко до спътника си, чувстваше се странно до Рафин, толкова странно, че ѝ се прииска да не е тук. Ако Рафин не бе дошъл да я изпрати, щеше да се престори, че не се разделят. Ала Рафин се появи и нямаше място за преструвки. Оказа се безсилна пред чудноватата болезнена вода, пълнеща очите и гърлото ѝ всеки път, щом го погледне.

Невъзможни бяха тези двамата; ако единият не я разплакваше, другият го заместваше. Какво ли щеше да си каже Хелда? Сбогуването с Хелда и Ол също не мина приятно. Не, тази сутрин нямаше поводи за щастие, освен че не напуска По. Той стоеше до коня си и вероятно попиваше всичките ѝ чувства. Изглежда го гневно за всеки случай, а той повдигна вежди, усмихна се и се прозя. Хмм... Ако язди като насън, щеше да диша прахоляка от копитата на коня ѝ. Не беше в настроение да се размотава.

Рафин сновеше между конете им, проверяваше седлата, опипваше ремъците на стремената.

— Щом ще яздите заедно, няма от какво да се боя, предполагам — рече той.

— Няма страшно. — Катса дръпна канапа на кожената торба, завързана за седлото ѝ. Подхвърли друга торба на По през гърба на коня.

— Прибра ли списъка със сподвижниците на Съвета в Съндър? — попита Рафин. А картите? Храната за днес? Парите?

Катса му се усмихна, защото ѝ заприлича на майка, която се разделя завинаги с детето си.

— По е принц на Лиенид — напомни му тя. — Защо, мислиш, язди такъв едър кон? За да носи торбите си със злато, разбира се!

Очите на Рафин ѝ се усмихнаха.

— Вземи това — подаде и малка кесийка. — Вътре има лекарства, в случай че ви потрѣбват. Надписал съм ги, за да знаете как се използват.

По дойде при тях и протегна ръка на Бан.

— Благодаря за всичко, което направихте. — Пое ръката на Рафин. — Ще се грижите за дядо, докато ме няма, нали?

— При нас е на сигурно място — увери го Рафин.

По се метна върху седлото, а Катса улови ръцете на Бан и ги стисна. После застана пред Рафин и го погледна в очите.

— Е... — рече той. — При сгоден случай ще ни пращате вест как сте, нали?

— Разбира се — обеща Катса.

Младежът сведе очи и прочисти гърло. Потърка врат и въздъхна. Отново ѝ се прииска да не беше идвал. Защото сълзите потекоха по страните ѝ и тя не успяваше да ги спре.

— Е... — повтори Рафин. — Някой ден ще те видя пак, обична моя.

Катса протегна ръце и го прегърна, а той я отлепи от земята и я притисна силно. Тя опря лице в яката му и застина. После краката ѝ отново стъпиха на земята. Обърна се и възседна коня.

— Тръгваме! — подвикна тя на По.

Конете им препуснаха и тя не се обърна назад.

Яздеха по неравни, криволичещи пътеки. Преследваха единаединствена цел: да следват посоката, която ще ги отведе до истината за отвличането. Първо се отправиха към гостилница на юг от града на Мургон и на три дни езда от града на Ранда — гостилница на пътя, по който предполагаха, че са минали похитителите. Шпионите на Мургон я посещаваха често, както и търговци и пътници от пристанищните градове на Съндър и дори чак от Монсий. Според По гостилницата представляваше добра отправна точка, а и не ги отдалечаваше от крайната им цел — Монсий.

Нямаше начин да останат незабелязани. Всички в седемте кралства, чували историите за нея, щяха да разпознаят очите на Катса. Лиенидското потекло на По личеше отдалеч; сребристо златистият му поглед се набиваше в очи, както и спътницата му. Мълвата колко бързо са напуснали двореца на Ранда щеше да се разнесе мълниеносно. Беше глупаво да се опитват да се предрешат; Катса дори не си направи труда

да смени синята туника и панталоните, разкривали принадлежността и към семейството на Ранда. Преследваха цел, по-ясна от бял ден. Всички знаеха, че лиенидът търси дядо си, а сега щяха да предположат, че дамата с воинска Дарба му помага. Слуховете бяха неизбежни. Хората щяха да обсъждат какви въпроси задават, кой маршрут следват, дори ястията, които си поръчват за вечеря.

И въпреки това никой нямаше да разкрие заблудата. Никой нямаше да се досети, че Катса и По не търсят дядото, а повода за похищението му. На никого не би хрумнало, че Катса и По знаят за съучастието на Мургон и подозират Лек, краля на Монсий. И никой нямаше представа колко много е способен да научи По, задавайки най-невинни въпроси.

Той яздеше добре и задоволително бързо. Дърветата на южната гора профучаваха край тях. Тропотът на копитата я успокои и притъпи усещането ѝ за разстоянието, ширнало между нея и хората, с които се раздели.

Радваше се, че е с По. Лиенидът беше добър спътник. Но когато спряха да се разтъпчат и да хапнат, тя отново се почувства неловко. Не знаеше какво да прави, какво да му каже.

— Ела до мен, Катса.

Той седна върху дебелия ствол на паднало дърво, а тя го изгледа мрачно иззад хълбока на коня.

— Катса... Скъпа Катса, аз не хапя. В момента не долавям мислите ти. Усещам само, че те смуцавам. Ела и говори с мен.

Тя дойде и седна до него, но не продума. Не го и погледна, Защото се страхуваше да не падне в капана на очите му.

— Катса — обади се той, след като няколко минути дъвкаха мълчаливо, — с времето ще свикнеш с мен. Ще намерим начин да общуваме. Как да ти помогна? Да ти казвам ли, когато усетя нещо с Дарбата си? За да знаеш?

Идеята не ѝ допадна особено. Предпочиташе да се преструва, че той не усеща нищо. Но По беше прав. Бяха заедно и колкото по-скоро приемеше истината, толкова по-добре.

— Да — отговори тя.

— Искаш ли да ме питаш нещо друго? Каквото и да е.

— Щом винаги долавяш какво чувствам към теб, най-добре винаги да ми казваш ти какво чувстваш към мен. Винаги.

— Хмм... — той я стрелна с очи. — Не съм очарован от това предложение.

— И аз не съм очарована, че разбираш какво мисля, но съм принудена да се примиря.

— Хмм... — Той се почеса по главата. — На теория звучи справедливо.

— Справедливо е.

— Добре... Да видим... Съчувствам ти, че се раздели с Рафин. Намирам, че прояви смелост, опълчвайки се на Ранда. На твоето място не знам дали щях да събера сили. Не познавам по-енергичен човек от теб, но смятам, че изтощаваш коня си. Питам се защо не пожела да се ожениш за Гидън. Дали защото искаш да се ожениш за Рафин и ако е така, дали раздялата ви не те прави още по-нещастна, отколкото предполагам? Много се радвам, че дойде с мен. Жадувам да те видя как се защитава истински, как побеждаваш някого, защото очаквам да бъде вълнуваща гледка. Мама, мисля, ще те хареса. Братята ми, разбира се, ще те издигнат на пиедестал. Не съм срещал по-свадлив човек от теб. И наистина се тревожа за коня ти.

Той млъкна, отчупи парче хляб, задъвка и преглътна. Тя го наблюдаваше с ококорени очи.

— Засега това е всичко — заключи По.

— Едва ли си мислил толкова неща едновременно — усъмни се тя.

Той се засмя и смехът му я успокои. Опита се да се пребори със златните и сребърни искри в очите му, но изгуби битката. Той подхвана с тих глас:

— Питам се как не разбираш, че твоите очи ме пленяват също както моите — теб. Не мога да го обясня, Катса, но не бива да се чувстваш неловко. Защото и двамата сме еднакво... заслепени.

Лицето ѝ порумения. Стана ѝ двойно по-неловко — и от очите, и от думите му. Изпита обаче и облекчение. Защото ако и той бе заслепен, нейното заслепление я смущаваше по-малко.

— Мислех, че го правиш нарочно — призна тя. — С очите си. Смятах го за част от Дарбата ти да ме омагьосваш с поглед и да шариш из ума ми.

— Не е. Нищо подобно!

— Повечето отбягват очите ми — сподели тя. — Страхуват се от тях.

— Да. Повечето хора отместват бързо поглед и от моите очи. Прекалено странни са.

Тя се взря в очите му, наведе се и наистина ги разгледа, за пръв път събрала смелост да го направи.

— Като светлини са. Не изглеждат много естествени.

Той се усмихна широко.

— Мама ми е разказвала как в деня, когато се обагрили, толкова се слисала, че едва не ме изпуснала.

— Какви са били преди това?

— Сиви като на повечето лиениди. А твоите?

— Не знам. Никой не ми е казвал, а и няма кого да попитам.

— Очите ти са красиви. — На нея изведнъж ѝ стана горещо, много горещо под слънчевите лъчи, процеждащи се през короните на дърветата като игриви светли петна.

Възседнаха отново конете и се върнаха на горската просека. Тя не се чувстваше съвсем спокойна с него, но поне не се страхуваше, че ако го погледне в лицето, ще разкрие душата си като на длан.

Пътят заобиколи покрайнините на града на Мургон; стана по-широк и по-многолюден. Забележеха ли ги, всички впираха очи в тях. В къщите и гостилниците край града скоро щеше да плъзне мълвата, че двамата Даровити бойци пътуват заедно на юг по шосето на Мургон.

— Сигурен ли си, че не искаш да се отбием при крал Мургон? — попита Катса. — Да го разпиташ. Така ще е по-бързо, нали?

— След кражбата той ми показва ясно, че не съм добре дошъл в двореца му. Подозира, че знам какво са му откраднали.

— Страхува се от теб.

— Да. И е склонен да постъпва глупаво. Ако пристигнем в замъка му, нищо чудно да организира нападение и ще се наложи да нараняваме хора. Предпочитам да го избегнем. Ако ще става напечено, по-добре да е в двореца на виновния крал, а не на съучастника.

— Тогава ще отседнем в гостилницата.

— Да. Ще отседнем в гостилницата.

Градът на Мургон остана зад гърбовете им, а пътят отесня отново и стихна. Спряха преди залез-слънце. Решиха да лагеруват на известно разстояние от пътя. Избраха покрита с мъх полянка, закътана под надвиснали дебели клони и огласяна от ручейче, което очевидно допадна на конете.

— Не се нуждая от нищо друго! — възкликна По. — Бих живял охолно тук! На теб как ти се струва, Катса?

— Яде ли ти се месо? Ще уловя нещо.

— Превъзходно! — отбеляза доволно той. — Но след няколко минути ще се стъмни. Не искам да се изгубиш в непрогледния мрак.

Катса се усмихна и прекрачи ручейчето.

— Няколко минути ще ми стигнат. И никога не се губя. Дори да е тъмно като в рог.

— Няма ли да вземеш лъка? Възнамеряваш да удушиш лос с голи ръце ли?

— В ботуша ми има нож — обясни тя и за миг се почуди дали наистина би успяла да удуши лос с голи ръце.

Не изглеждаше невъзможно. Но сега търсеше само заек или птица и ножът бе подходящо оръжие. Шмугна се между чепатите дървета и се гмурна във влажната тишина на гората. Достатъчно беше да наостри слух, да стъпва безшумно и да остане невидима.

След няколко минути се върна с едър, тлъст и одран заек. По вече бе запалил огъня. Пламъците хвърляха оранжеви отблясъци по конете и по него.

— Постарах се да помогна с нещичко — отбеляза суховато той. — О, виждам — заека си одрала! Започвам да мисля, че ще стоя със скръстени ръце, докато пътуваме заедно през гората.

— Притесняваш ли се? Ако искаш, нямам нищо против да ловуваш. Аз ще стоя край огъня, ще ти кърпя чорапите и ще пищя, когато чуя странен звук.

Той се усмихна.

— Така ли се отнасяш и с Гидън, когато пътувате заедно? Сигурно го намира за извънредно унижително.

— Клетият По! Ще се наложи да се задоволиш с разчитането на мислите ми! Как другояче ще докажеш превъзходството си?

Той се засмя.

— Е, добре, вземаш ме на подбив. Но аз не се обиждам лесно. Свободна си да ми ловиш вечерята, да ме побеждаваш всеки път, когато се бием, и ако пожелаеш да ме защитаваш, когато ни нападат. Аз ще ти благодаря.

— Не е необходимо да те защитавам, ако ни нападнат. И не ми се виждаш неспособен да си уловиш вечеря.

— Имаш право. Но ти си по-добра от мен, Катса. — Той хвърли съчки в огъня. — Това обаче не ме унижава. Смирява ме, но не се срамувам.

Тя седна. В спускащата се нощ наблюдаваше мълчаливо как кръвта капе от парчето месо, което държеше, набодено на пръчка, над огъня. Слушаше как съска, докато пламъците я поглъщат. Опита се да направи разлика между срама и смирението и разбра какво иска да каже По. Сама не би се сетила. Неговите мисли бяха толкова ясни, а нейните — непрекъсната буря, непонятна и необуздана. Почувства, внезапно и остро, че По е по-умен от нея, безкрайно по-умен, а тя е недодялана варварка в сравнение с него. Невежа и безчувствена варварка.

— Катса...

Тя го погледна. Пламъците танцуваха в златото и среброто на очите му и разискряха халките в ушите му. Цялото му лице бе обляно в светлина.

— Чия идея бе Съветът? — попита той.

— Моя.

— Кой решаваше какви мисии да изпълнява?

— Аз.

— Кой обмисляше мисиите?

— Аз. Заедно с Рафин, Ол и другите.

Той се вгледа в къса месо, който се печеше над огъня. Обърна го и го тръсна разсеяно. Сокът се стече, съскайки, в жаравата. Погледна я отново.

— Не разбирам как е възможно да ни сравняваш? И защо се смяташ за глупава, невежа и безчувствена? Откакто се помня, разгадавам чувствата на другите и своите чувства. Понякога разсъждавам по-ясно от теб просто защото съм се упражнявал по-дълго. Това е единствената разлика помежду ни.

Той се съсредоточи пак върху месото. Тя го наблюдаваше мълчаливо.

— Спомни си Съвета... — продължи той. — Спомни си, че когато се срещнахме, ти спасяваше дядо ми само защото бе решила, че не заслужава да гние в тъмница.

Той се пресегна и добави още дърва в огъня. Замълчаха, обгърнати от светлината на пламъците, заобиколени от тъмнината.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Сутринта тя се събуди преди него. Тръгна покрай ручея, докато намери място, където се образуваше нещо по-голямо от локва, но по-малко от езерце. Изкъпа се, доколкото успя. Трепереше, ала студеният въздух и студената вода ѝ бяха приятни; разбудиха я и я разсъниха. Опита се да разплете възлите в косата си и я обзе обичайното отчаяние. Скубеше и дърпаше, но пръстите ѝ не намираха път през сплъстените кичури. Завърза ги на тила си, изсуши се и се облече. Върна се на полянката. Той се бе събудил и събираше торбите.

— Ще ми подстрижеш ли косата?

Той повдигна вежди.

— Да се дегизираш ли си решила?

— Не, просто косата ме подлудява и никога не съм я искала. По-удобно ще ми е без нея.

— Хмм... — той разгледа кълбото, събрано над врата ѝ. — Изглежда като добре увито птиче гнездо — засмя се, забелязал гневния ѝ поглед. — Ако наистина искаш, ще я отрежа, но едва ли ще останеш доволна от резултата. Защо не почакаш, докато стигнем гостилницата? Ще помолим жената на гостилничаря или някоя друга жена от града, а?

Катса въздъхна.

— Добре. Ще я изтърпя още един ден.

По се отдалечи по пътеката, откъдето току-що се бе върнала. Тя си нави одеялото и започна да товари вещите им на конете.

На юг пътят ставаше все по-тесен, а гората — по-гъста и потъмня. По водеше въпреки възраженията на Катса. Упрекна я, че когато тя е отпред, поемат с разумно темпо, но постепенно скоростта се увеличава и накрая неизменно препускат главоломно. Намираше за необходимо все някой да закриля коня ѝ от ездачката му.

— Уж си загрижен за коня — подразни го Катса, когато спряха да напоят конете до потока близо пътя. — Според мен обаче просто не успяваш да ме догонваш.

Той се разсмя.

— Опитваш се да ме подлъжеш, но няма да стане.

— Между другото — продължи тя, — сетих се, че не сме тренирали откакто разкрих измамата ти, а ти обеща да не ме заблуждаваш повече.

— Да, откакто ме удари по брадичката, защото беше ядосана на Ранда.

Тя не успя да прикрие усмивката, която се разля по лицето ѝ.

— Добре де... Ти ще водиш. Но не искаш ли да продължим да се упражняваме?

— Искам, разбира се. Тази вечер, да речем, ако спрем по светло.

Яздеха мълчаливо. Умът на Катса блуждаеше напосоки; улавяше се, че когато се замисли за По, се сепва и внимава да не мисли за нищо съществено. Беше се зарекла да не му позволява да разбере нищичко, опита ли се да се вмъкне неканен в главата ѝ, докато яздят по тихата горска просека.

Хрумна ѝ, че сигурно му е трудно да не се поддава на връхлитащите го усещания. Ами ако обмисля сложен въпрос, съсредоточен до немай-къде, и в този момент го обкръжи цяла тълпа? Или дори само един човек, който го наблюдава и смята очите му за странни, или се възхищава на пръстените му, или иска да купи коня му? Дали се разсейва, когато другите се прокраднат в ума му? Навярно е много тягостно!

После се запита дали ще успее да привлече вниманието му, без да изрича нито дума. Ако поиска да ѝ помогне или да спрат, може ли да го повика мислено? Вероятно; той сигурно разбира, когато някой край него понечи да му каже нещо.

Погледна го как язди пред нея — с изправен гръб, стиснал уверено поводите и, както винаги, ръкавите на бялата му риза бяха набити до лакътя. После погледна дърветата, ушите на коня и земята отпред. Прочисти съзнанието си от всички мисли за По. За вечеря ще уловя гъска, рече си. Листата на дърветата започват да си сменят цвета. Времето е чудесно и прохладно.

Сетне, с всички сили, се съсредоточи върху тила на По и изкрещя мислено името му. Той дръпна юздата толкова рязко, че конят му изцвили, подхлъзна се и почти седна. Нейният кон едва не се блъсна в него. По изглеждаше уплашен до смърт и ядосан. Тя не успя да се сдържи и избухна в смях.

— Какво, в името на Лиенид, ти става? Да ме побъркаш от страх ли искаш? Не ти ли стига, че съсипваш коня си, та реши да унищожиш и моя?

Виждаше, че наистина е ядосан, но не можеше да спре да се смее.

— Прости ми, По. Опитвах се само да привлека вниманието ти.

— Никога ли не ти хрумва да започнеш по-полека? Ако ти кажа да наместиш керемидите по покрива ми, сигурно ще събориш къщата.

— О, По, не ми се сърди! — Тя заглуши смеха, напирал в гърлото ѝ. — Наистина, По, нямах представа, че ще те стресна толкова. Всъщност не предполагах, че ще те стресна. Дарбата ти не те ли предпазва?

Тя се разкашля и си придаде разкаяно изражение, което не би заблудило дори най-неумелия четец на мисли. Но наистина не го направи нарочно и той сигурно разбираше. Най-сетне присвитите му устни се отпуснаха и бегла усмивка заигра по лицето му.

— Погледни ме — помоли я той ненужно, защото усмивката му вече я бе уловила в капан. — Кажи мислено името ми, сякаш искаш да привлечеш вниманието ми. Но го кажи тихо! Все едно шепнеш.

Тя почака малко и после си помисли... По.

Той кимна.

— Това е достатъчно.

— Е, беше лесно.

— И, както забелязваш, не подплаши коня.

— Много смешно. Ще се упражняваме ли, докато яздим?

До края на деня тя го викаше мислено от време на време.

Всеки път той вдигаше ръка да ѝ покаже, че е чул. Дори когато шепнеше. Реши да спре да го вика, защото явно се получава, а и за да го остави на мира. Той се обърна назад и ѝ кимна. Беше разбрал. Яздеше зад него с ококорени очи, смаяна, че са провели цял разговор — донякъде — без да произнесат нито дума.

Лагеруваха край езеро, заобиколено от огромни съндърски дървета. Докато сваляха торбите от конете, Катса зърна гъска през тръстиките. Клатушката се поотсрещния бряг. По присви очи.

— Май наистина е гъска — кимна той. — Нямам нищо против да хапна бутче за вечеря.

Катса тръгна безшумно към птицата. Тя не я забелязваше. Реши да се промъкне току до нея и да ѝ прекърши врата, както правеха готвачките в дворцовата кухня. Ала гъската я чу, закръка и се спусна към водата. Катса хукна след нея, но тя разпери силните си криле и политна. Катса подскочи и я улови. Свали я долу, право в езерото, удивена от размера ѝ. Сборичка се във водата с огромната гъска, която пляскаше с криле, тракаше с клюн, мятеше се и риташе. Но само за миг. Защото ръцете ѝ се склучиха около шията ѝ и вратът ѝ се прекърши, преди острият клюн да я клъвне.

Катса се обърна към брега и с изненада забеляза, че По я наблюдава зяпнал. От косата и от дрехите ѝ се стичаше вода, но тя вдигна огромната птица да му я покаже.

— Пипнах я!

Той продължи да се взира в нея. Гърдите му се повдигаха и спускаха — очевидно бе дотичал набързо да ѝ помогне в подводната битка. Потърка слепоочия.

— Катса! Какво правиш?

— Улових гъска!

— Защо не използва ножа? Посред езерото си. Подгизнала си.

— Нищо и никаква вода, какво толкова! И без друго беше време да си изпера дрехите.

— Катса...

— Искях да проверя дали мога — обясни тя. — Ами ако съм на път без оръжия и се наложи да си набавя храна?

— Нищо не ти пречеше да я застреляш с лък от лагера ни. Виждал съм колко си точна.

— Но сега знам, че мога и по този начин — отвърна протичко тя.

Той поклати глава и протегна ръка.

— Излизай от там, преди да настинеш. И ми дай гъската. Ще я оскубя, докато се преоблечеш.

— Никога не настивам — осведоми го тя, шляпайки към брега.

Той се засмя.

— О, Катса... Сигурен съм, че не настиваш. — Взе гъската. — Останаха ли ти сили за една битка? Да потренираме ли, докато вечерята ни се пече?

Сега схватката беше различна, защото знаеше истинските му преимущества. Осъзна, че подвеждащите движения са загуба на енергия. Бързата мисъл нямаше да ѝ помогне; с хитрост нямаше да го победи. Единствените ѝ предимства бяха скоростта и ожесточението. И след като беше наясно, лесно промени стратегията си. Не губеше време за изобретателни ходове. Просто го обсипваше с порой от силни удари. Той предусещаше къде се цели, вярно, но не издържаше на темпото ѝ и не успяваше да я отблъсне достатъчно бързо. Боричкаха се, докато светлината изтляваше и падаше мрак. Той се предаваше и се изправяше, олюлявайки се. Смееше се и стенеше.

— Добра тренировка е за мен — прецени той, — но не виждам каква е ползата за теб. Освен задоволството, че ме смилаш на каша.

— Трябва да измислим нови упражнения — съгласи се тя. — Нещо, което поставя на изпитание Дарбите и на двама ни.

— Да продължим да се бием и след като се стъмни. Тогава ще сме по-равностойни.

Вярно беше. Нощното небе го обви — черно небе без луна и без звезди. Накрая Катса не виждаше нищо; различаваше смътно само очертанията на фигурата му. Удряше напосоки. Той разбра, че действа на сляпо и се постара да я обърка с движенията си. Защиатаваше се поумело. И ударите му станаха по-опасни.

Тя го спря.

— Толкова ли точно усещаш ръцете и краката ми?

— Ръце, крака и пръсти — отвърна той. — Ти бликаш от физическа енергия, Катса. Усещам я непрекъснато. Дори чувствата ти понякога изглеждат веществени.

Тя присви замислено вежди в мрака.

— Можеш ли да се биеш със завързани очи?

— Не съм опитвал, за да не събудя подозрения. Но, да, бих могъл. По-лесно ще ми бъде на гладка земя. Усещането ми за горската повърхност е прекалено мъгляво.

Тя се втренчи в него — черен силует на фона на още по-черно небе.

— Чудесно! Превъзходно! Завиждам ти. Трябва да се бием по-често нощем.

Той се засмя.

— Не е зле от време на време да съм в по-изгодно положение.

Счепкаха се отново, но и двамата се препънаха на паднал клон и По се приземи по гръб, наполовина потопен в езерото. Изправи се и изджапа на брега:

— Достатъчно се борихме в тъмницата. Да проверим ли дали се е изпекла гъската?

Гъската цвърчеше над огъня. Катса я бодна с ножа и месото се отдели от костите.

— Готова е — констатира тя. — Ще ти отрежа бутчето.

Погледна го. Той си събличаше мократа риза през главата. Катса се насили да изтрие всичко от ума си. Съзнанието ѝ да заприлича на неизписан лист хартия, на беззвездно небе. Той приклепна пред огъня. Изтри водата от голите си ръце и изтръска капките по пръстите си в пламъците. Тя се взираше в гъската и режеше старателно бутчето. Представяше си най-безизразното изражение на най-безизразното лице на света. Нощта беше хладна; помисли си за това. Гъската щеше да е вкусна; добре би било да изядат възможно най-много, за да не я похабят; замисли се и за това.

— Дано си гладен. Не искам гъската да отиде на вятъра.

— Гладен съм като вълк.

Явно смяташе да вечеря без риза, докато огънят го изсуши. Забеляза някакъв знак върху ръката му, пое си дъх и си представи празна книга с чисто бели страници. Ала същият знак върху другата му ръка привлече вниманието ѝ и любопитството ѝ надделя. Огледа ръцете му с присвити очи. Какво толкова? Нормално беше да се заинтригува от изображенията върху ръцете му. Тъмни, дебели обръчи като панделки над лактите му, на мястото, където свършват мускулите на рамото му и започват мускулите на ръката. Кръговете представляваха сложни плетеници, навярно разноцветни. Трудно беше да се каже на светлината на огъня.

— Лиенидско украшение — обясни той. — Като халките в ушите ми.

— Но какво е? — попита тя. — Боя ли е?

— Нещо такова.

— И не се отмива?

— Отмива се след много години.

Той бръкна в торбата си и извади суха риза. Надяна я през главата и Катса си представи обширно заснежено поле. Въздъхна облекчено и му подаде бутчето.

— Лиенидите обичат украшенията — добави той.

— Жените рисуват ли си знаци?

— Не, само мъжете.

— Дори обикновените мъже?

— Велики морета! Не! Как ти хрумна, Катса? Не мислиш ли, че щях да я спомена?

Той се разсмя с пълно гърло, а тя изсумтя.

— Не знам какво разкриваш за себе си и какво криеш, По.

— Украшението е предназначено за бъдещата ми съпруга.

— За кого ще се ожениш?

Той сви рамене.

— Досега не съм си представял, че е възможно да се оженя.

Тя заобиколи огъня, застана до него и си отрязва второто бутче. Върна се от другата страна на огъня и седна.

— Ами замъкът и земите ти? Не трябва ли да оставиш наследник?

Той отново сви рамене.

— Замъкът и земите ми не са достатъчна причина да се обвързва с човек, с когото не искам да се обвързвам. Добре ми е и сам.

Катса се изненада.

— Очаквах да си по... по-общителен, когато си на родна земя.

— В Лиенид се старая да не страня от светския живот, но това е само преструвка, Катса. Винаги е преструвка. Мъчително е да крия Дарбата си, особено от семейството си. Когато съм в града на татко, част от мен брои дните, докато отново тръгна на път. Или докато се завърна в замъка ми, където ме оставят на спокойствие.

Разбираше го прекрасно.

— Сигурно трябва да си избереш съпруга, за която да си сигурен, че можеш да довериш истината за Дарбата си.

Той се изсмя рязко.

— Да. Съпругата ми трябва да отговаря на куп невъзможни изисквания. — Хвърли кокала от бутчето в огъня и си отрязва ново парче от гъската. Започна да духа горещото месо. — А ти, Катса? Разби сърцето на Гидън, нали?

Само при споменаването на името му я обзе раздразнение.

— Гидън! Наистина ли не разбираш защо не искам да се омъжа за него?

— Готов съм да изредя хиляди причини, но не знам какво мислиш ти.

— Дори да исках да се омъжа, нямаше да е за Гидън — отсече Катса. — Аз обаче няма да се омъжа. За никого. Интересно как така не си чул слуховете. Доста се застоя в двореца на Ранда.

— О, чух ги. Но чух и друго — че си безмозъчен главорез, когото Ранда върти на малкия си пръст, а това се оказа далеч от истината.

Тя се усмихна и хвърли оглозгания кокал в огъня. Един от конете изпръхтя. Някакво дребно създание цопна във водата. Катса неочаквано се почувства стоплена, доволна и сита.

— Веднъж с Рафин обсъждахме дали да не се оженим — подхвана тя. — Понеже той не изгаря от желание да вземе някоя благородничка, която мисли само за короната и за богатството. А той, разбира се, трябва да се ожени, няма избор. Да му стана съпруга, изглежда лесно разрешение на проблема. Спогаждаме се, аз няма да му преча да се занимава с експериментите си, той няма да ме спира да работя за Съвета.

Представи си Рафин, приведен над книгите и стъклениците си. Навярно дори сега с Бан разискваха поредния експеримент. Докато се върне в двореца, сигурно щеше да е женен за някоя дама. Той щеше да е женен, а нея да я няма, за да си поговорят, да сподели с него мислите си, ако той пожелае, както винаги, да ги чуе.

— Накрая — продължи тя — се отказахме. Посмяхме се добре, защото аз така и не успях да приема въпроса на сериозно. Не желая да съм кралица. Освен това не искам деца, а Рафин трябва да остави наследник. Не искам и да се обвързвам с другиго. Дори с Рафин. — Тя се взря с присвити очи в огъня. Замислена за братовчед си, натоварен с толкова тежка отговорност. — Надявам се да се влюби в някоя жена, която ще пожелае да стане кралица и майка. Така ще е най-добре за него. Някоя жена, която иска цял рояк дечица.

По наклони глава.

— Не харесваш ли децата?

— Харесвам децата. Просто не искам да имам мои. Не искам да съм майка. Не мога да го обясня.

Спомни си как Гидън я уверяваше, че това ще се промени. Сякаш познава сърцето ѝ, сякаш разбира поне мъничко сърцето ѝ. Захвърли още един кокал в огъня и си отряда ново парче месо от гъската. Усети, че По я гледа и му се намръщи.

— Какво има? — попита я той. — Доколкото знам, не съм те ядосал.

Тя се усмихна.

— Помислих си колко непоносима съпруга щях да съм за Гидън. Питам се дали щеше да ме разбере, ако засадя леха с морско биле в градината му. Или щеше да ме сметне за очарователна домошарка?

— Какво е морско биле? — учуди се По.

— Сигурно в Лиенид го наричат другояче. Дребно лилаво цвете. Когато ядат листата му, жените не забременяват.

Увixa се в одеялата и се сгушиха до гаснещия огън. По се прозява блажено, но Катса не се чувстваше изморена. Сети се нещо, ала не искаше да го разбужда, ако заспива.

— Какво има, Катса? Буден съм.

Запита се дали някога ще свикне с това.

— Питах се дали мога да те събудя — отвърна тя, — като те повикам мислено.

— Не знам. Дарбата ми не действа, докато спя, но ако съм в опасност или някой приближава, винаги се събудям. Опитай — прозя се отново той, — щом се налага.

— Някоя друга нощ, когато не си толкова уморен.

— Никога ли не се изморяваш, Катса?

— Сигурно се изморявам — тя не се сети за конкретен пример.

— Знаеш ли историята на крал Лек от Монсий?

— Не знаех, че има история.

— Има. Датира от много години и трябва да я знаеш, щом пътуваш към кралството му. Ще ти я разкажа, за да те приспя.

Той се обърна по гръб. Тя легна на една страна и се взря в профила му, очертан в светлината на гаснещия огън.

— Кралят и кралицата на Монсий били много благодрушни хора. Не се славели като велики държавници, но имали мъдри съветници и управлявали поданиците си по-милосърдно, отколкото днес някой е способен да си представи. Само че били бездетни. Това не ги радвало, Катса, както би радвало теб. Отчаяно се надявали да им се роди дете,

за да оставят наследник, а и просто защото искали дете както повечето хора, предполагам. Веднъж едно дете дошло в двореца. Красиво момче на тринайсетина години, с будно лице и превръзка върху едното око. Изгубило го преди години. Не обяснило откъде идва, кои са родителите му и какво се е случило с окото му. Просто дошло в двореца, просело и разказвало истории срещу храна и пари. Прислужниците го приютили, защото разказвало чудни истории — вълшебни притчи за място отвъд седемте кралства, където във въздуха и морето се носели чудовища, и цели армии изскачали от планинските пещери, а хората не приличали на нас. Кралят и кралицата чули за него. Завели го при тях да им разкаже историите си. Момчето ги очаровало от пръв поглед. Съжалили го, защото било бедно, самотно и осакатено. Започнали да го канят на трапезата си или в стаите си вечер; търсели го, когато се прибирали след дълго пътешествие. Отнасяли се с него като с благородник; образovali го, научили го да язди и да се сражава. Грижели се за момчето като за собствено дете. Когато момчето навършило шестнайсет, а кралят и кралицата все още нямали свое дете, кралят направил нещо необичайно. Посочил момчето за свой наследник.

— Макар да не знаели нищо за миналото му?

— Макар да не знаели нищо за миналото му. Тук историята става още по-интересна, Катса. Седмица след като кралят обявил момчето за свой наследник, кралят и кралицата заболели и се споминали. Дватамата им най-доверени съветници се хвърлили от отчаяние в реката. Или поне така гласи историята. Не знам дали някой ги е видял.

Катса се подпря на лакът и го погледна втренчено.

— Странно ли ти се струва? — попита той. — На мен винаги ми е изглеждало странно. Но народът на Монсий никога не се усъмнил, а всички от семейството ми, които са срещали Лек, ме намират за мнителен. Лек бил изключително обаятелен, дори превръзката на окото му отивала. Казват, че тъгувал искрено за краля и кралицата и нямало начин да има нещо общо със смъртта им.

— Не бях чувала тази история — каза Катса. — Дори не знаех, че Лек е едноок. Виждал ли си го?

— Не. Но имам чувството, че няма да го харесам. Въпреки славата му на закрилник на беззащитните и безпомощните. — По се прозя и легна настрани. — Е, ако нещата се развият, както очаквам,

скоро ще разберем дали ще го харесаме. Лека нощ, Катса. Утре ще стигнем гостилницата.

Катса затвори очи и се вслуша в равномерното му дишане. Трудно ѝ беше да съвмести тази история с безупречната слава на крал Лек. Ала навярно беше невинен. Сигурно имаше някакво правдоподобно обяснение.

Зачуди се как ли ще ги посрещнат в гостилницата и дали ще извадят късмет да се натъкнат на човек, от когото да научат каквото ги интересува. Вслуша се в плискането на езерото и в шумоленето на вятъра в тревите.

Когато реши, че По е заспал, произнесе името му тихо, на глас. Той не помръдна. Изрече името му на ум, като шепот. Той отново не помръдна и продължи да диша равномерно.

Беше заспал.

Катса въздъхна.

Беше най-голямата глупачка в седемте кралства.

Защо, след като се биеше с него почти всеки ден и познаваше всяка част от тялото му; защо, след като бе лежала върху него, беше се търкала с него по земята и навярно би разпознала допира на ръката му по-добре, отколкото някоя жена би разпознала прегръдката на съпруга си, голите му ръце и рамене я смущаваха толкова? Беше виждала хиляди мъже без ризи — в залата за тренировки и когато пътуваха с Гидън и Ол. Рафин буквално се разсъбличаше пред нея, дотолкова бяха свикнали един с друг. Беше същото като с очите му. Когато не се биеха, тялото на По ѝ въздействаше като очите му.

Дишането му се промени и мислите ѝ застинаха. След миг той задиша спокойно.

Нямаше да е лесно с По. Нищо с него не беше лесно. Но той ѝ беше приятел и щеше да пътешества с него. Щеше да му помогне да разкрие похитителя на дядо Тийлиф. И на всяка цена щеше да внимава повече да не го събаря в езера.

Сега беше време да заспи. Обърна се с гръб към него и с усилие на волята застави съзнанието си да затвори очи.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Гостилницата се помещаваше във внушителна висока сграда от дебели греди. Колкото по на юг навлизаха в Съндър, толкова по-дебели и здрави ставаха стволите на дърветата и стените на къщите и странноприемниците. Катса не се бе застоявала дълго в Централен Съндър; вуйчо ѝ я изпрати там само веднъж-дваж, ала девствените гори и скромните градчета със здрави къщи, далеч от границите и прищевките на кралете, винаги я бяха очаровали. Стените на гостилницата приличаха на бойници, но по-тъмни и по-топли.

Седнаха до една маса в стая, пълна с мъже, разположили се край тежки, тъмни маси, изработени от същото дърво като стените. По това време на денонощието мъжете от града и пътниците се стичаха в просторната трапезария на гостилницата, за да побъбрят, да се посмеят и да пийнат нещо силно. Когато По и Катса прекрачиха прага, в помещението се възцари затишие. Сега обаче мъжете разговаряха и се смееха гръмогласно и дори да надничаха над чашите и над облегалките на столовете към кралските височества, всяко със своя Дарба, поне не ги зяпаха безочливо.

По седеше, небрежно изтегнат в стола, а очите му блуждаеха лениво. Отпиваше ябълково вино, докато показалецът му забърсваше мокрия кръг, оставен от чашата върху дървото. Облакът се върху масата, после подпря глава с длан и се прозя. Изглежда, сякаш след една приспивна песен главата му ще клюмне, помисли си Катса. Добре се прикриваше.

Очите му я стрелнаха насмешливо.

— Едва ли ще останем дълго в тази гостилница — прошепна ѝ той. — Тук има мъже, които се интересуват от нас.

По се бе договорил с гостилничаря да плати за всякакви сведения относно отвличането на дядо Тийлиф. Мъжете — особено съндърците, ако приличаха на краля си — бяха готови на всичко, за да припечелят нещо. Отмятаха се от споразумения; разкриваха истини, които бяха обещали да пазят в тайна, съчиняваха истории, естествено. Но какво от това? По умееше да извлича полза и от лъжите.

Катса отпи от чашата си и огледа морето от мъже. Изисканите дрехи на търговците изпъкваха на фона на кафяво-оранжевите облекла на местните. Катса беше единствената жена в трапезарията, освен изнуреното момиче — дъщерята на гостилничаря — което тичаше между масите с поднос чаши и халби. Беше дребничка, смугла и миловидна и се усмихваше плахо само на възрастните клиенти от градчето, които можеха да ѝ бъдат бащи. Бе донесла питиетата на По и Катса мълчаливо, с един-единствен свенлив поглед към По. Повечето мъже в стаята се държаха почитателно с нея, но Катса не хареса усмивките по лицата на търговците, на които поднасяше вино в момента.

— На колко години е това момиче според теб? — попита тя. — Дали е омъжена?

По погледна към масата на търговците и отпи от чашата си.

— На шестнайсет или на седемнайсет. Не е омъжена.

— Откъде знаеш?

Той замълча.

— Не знам. Предполагам.

— Не прозвуча като предположение.

Той отпи още една глътка с равнодушен вид. Тя се досети, че не е предположение; досети се и защо е толкова сигурен. Съумя да преодолее раздразнението си, задето някакво си момиче се е осмелило да се възхити на По, и вътрешно се надяваше да не се е издала.

— Невъзможен си — скастри го тя. — Същият си като онези търговци. Какво като те е погледнала? Това не означава непременно...

— Не е честно! — възмути се По. — Разбирам го несъзнателно! Сгреших, че ти казах. Не съм свикнал спътниците ми да знаят за Дарбата ми. Не премислих колко несправедливо е към момичето.

Тя подбели очи.

— Спести ми признанията си. Ако не е омъжена, защо баща ѝ позволява да обслужва тези мъже? Не съм сигурна, че е в безопасност сред тях.

— През повечето време баща ѝ е зад тезгяха. Никой не би дръзнал да ѝ навреди.

— Но невинаги е тук. В момента го няма. И макар да не ѝ посягат, не означава, че я уважават. И че няма да я потърсят по-късно.

Момичето обикаляше масата и пълнеше чашите на търговците с ябълково вино. Единият се пресегна да я улови за ръката, но тя отскочи назад. Търговците избухнаха в смях. Мъжът се пресегна отново и отдръпна ръка, сетне го направи още веднъж. Приятелите му се разсмяха още по-гръмогласно. Мъжът от другата страна на момичето стисна китката ѝ и мъжете край масата задюдюкаха. Момичето се опита да се освободи, но мъжът се смееше и не я пускаше. Почервеняла от срам, тя не ги поглеждаше, а само си дърпаше ръката. Приличаше на зашеметен, уплашен заек, впримчен в капан. Внезапно Катса се изправи. По също скочи на крака и я хвана за ръката.

За миг Катса се удиви от странната симетрия. Но за разлика от момичето, тя можеше да се освободи от пръстите на По, а за разлика от търговеца, По неслучайно я държеше за ръката. Не се наложи да го отблъсква. Това, че се изправи, се оказа достатъчно. Стаята замря. Мъжът пусна момичето. Втренчи се в Катса с побеляло лице и отворена уста — страх, познат ѝ, както познаваше тялото си. Момичето също я зяпна, затаи дъх и притисна гърдите си с длан.

— Седни, Катса — нареди ѝ тихо По. — Всичко свърши. Седни.

Послуша го. Всички в стаята си поеха дъх. След минута се разнесе шепот, а след още малко разговори и смях огласиха отново гостилницата. Катса обаче не бе сигурна, че всичко е свършило. Тези търговци навярно щяха да оставят момичето на мира. Но утре щяха да пристигнат нови търговци. А тези търговци щяха да продължат по пътя си и да си намерят ново момиче.

По-късно вечерта, когато Катса се канеше да си ляга, две момичета дойдоха в стаята да ѝ подстрижат косата.

— Закъсняхме ли, милейди? — попита по-голямата, която носеше ножица и четка.

— Не, колкото по-бързо се отърва от нея, толкова по-добре. Влизайте!

Бяха млади, по-млади от момичето в гостилницата. По-малката — десетина годишна — носеше метла и лопата. Катса седна и те се защураха срамежливо край нея. Почти не продумваха и я наблюдаваха плахо — не точно уплашени, но почти. По-голямото момиче развърза косата на Катса и запрокарва пръсти през бълзите.

— Простете ми, ако ви заболи, милейди.

— Няма да ме заболи — успокой я Катса. — А и не е необходимо да разплиташ възлите. Искам да я подстрижа цялата, съвсем късо. Като на мъж.

Момичетата се ококориха.

— Подстригвала съм много мъже — увери я по-голямата.

— Подстрижи ме, както подстригваш мъжете — рече Катса. — Колкото по-късо, толкова по-доволна ще бъда.

Ножицата заснова край ушите ѝ. Започна да ѝ олеква. Колко странно бе усещането да тръсне глава и да не усеща как тежкият сноп на тила ѝ се полюшва и я стяга! По-малкото момиче обираше кичурите веднага щом паднеха на пода.

— Сестра ви ли поднася питиетата в трапезарията? — попита Катса.

— Да, милейди.

— На колко години е?

— На шестнайсет, милейди.

— А вие на колко сте?

— Аз съм на четиринайсет, а сестра ми е на единайсет, милейди.

Катса погледна малкото момиче, което смяташе кичурите коса с метла, по-висока от него.

— Някой учи ли би как да се защитава? — попита Катса. — Носите ли ножове?

— Татко ни защитава и братята ни — отвърна невинно момичето.

Момичетата режеха и метяха, а косата на Катса падаше ли падаше. Непознатият хлад върху врата ѝ я изпълни с възторг. Запита се дали други момичета в Съндър и в седемте кралства носят ножове или всички разчитат на бащите и братята си да ги пазят.

Разбуди я похлопване по вратата, която свързваше стаята ѝ със стаята на По. Не бе спала дълго. Беше полунощ и лунното сияние нахлуваше през прозореца. Ако не я търсеше По, ако я нападеше враг, светлината бе достатъчна да го повали в несвяст. Всички тези мисли пробягаха в главата ѝ в мига, докато се изправи в леглото.

— Аз съм, Катса — чу гласа му през ключалката. — Вратата се заключва от двете страни. Отвори ми.

Тя се изтърколи от леглото. Къде ли беше ключът?

— Моят ключ висеше до вратата — подвижна ѝ той и тя се втренчи в мястото, откъдето долиташе гласът.

— Само предположих, че го търсиш. Не е Дарбата ми, затова не настръхвай.

Катса опипа стената. Пръстите ѝ докоснаха ключа.

— Защо викаш? Ами ако те чуе някой? Не се ли притесняваш, че ще разкриеш безценната си Дарба пред целия легион любовници при мен?

През вратата долетя приглушения му смях.

— Ще разбере, ако някой ме чуе. Щях да разбере, ако беше с цял легион любовници, Катса. Подстрига ли се?

Тя изсумтя.

— Чудесно! Възхитително! Нямам никакви тайни! Усещаш дори косата ми.

Тя превъртя ключа и отвори вратата. По се изправи. Държеше свещ.

— Велики морета! — възкликна той.

— Какво искаш?

Той вдигна свещта пред лицето ѝ.

— Какво искаш, По?

— Аз щях да се справя далеч по-зле.

— Лягам си — заяви Катса и посегна към вратата.

— Добре, де, добре. Мъжете... Търговците. Съндърците, които закачаха момичето. Мисля, че смятат да дойдат да говорят с нас.

— Откъде знаеш?

— Стаите им са под нашите.

Тя поклати смаяно глава.

— Никой в тази гостилница няма тайни.

— Усещам ги смътно, Катса. Не чета мислите на всички до най-дребната подробност, както знаеш.

Тя въздъхна.

— Каква чест, че само мен усещаш до мозъка на костите! Посред нощ ли ще ни посетят?

— Да.

— Знаят ли нещо?

— Така мисля.

— Вярваш ли им?

— Не особено. Ще дойдат скоро. Ще почукам на външната ти врата.

Катса кимна.

— Добре. Ще се подготвя.

Тя влезе в стаята си и затвори вратата. Запали свещ, напписка си лицето и се облече за окъснелите гости.

Търговците, които се присмиваха на момичето край масата в трапезарията, бяха шестима. Когато По почука на вратата ѝ, до него стояха всичките шест. Свещите в ръцете им хвърляха тъмни сенки по брадатите им лица. Високи и широкоплещести, те изглеждаха огромни пред нея: дори най-дребният беше по-висок и по-едър от По. Прекрасна шайка насилници. Влезе след тях в стаята на По.

— Будни сте и сте облечени, почитаеми принце, милейди — започна най-грамадният, онзи, който пръв се опита да сграбчи момичето за ръката.

Катса долови с каква подигравка произнесе титлите им. Не ги уважаваше повече, отколкото те — него. Мъжът, уловил китката на момичето, стоеше до него. Явно двамата, застанали в средата на стаята, с лице към По, бяха тарторите на групата. Другите четирима се строиха зад тях.

Бяха се разположили добре, тези търговци. Катса се облегна на страничната врата — вратата към стаята ѝ — и скръсти ръце. Намираще се на няколко крачки от По и двамата тартори и виждаше другите четирима. Вземаше повече предпазни мерки от необходимото, но не беше излишно търговците да знаят, че ги наблюдава.

— Цяла нощ приемаме посетители — отвърна По, без да му мисли много-много. — В гостилницата не само вие имате сведения за дядо.

— Внимавайте с другите, принце — предупреди най-едрият търговец. — Хората лъжат за пари.

По вдигна вежди:

— Благодаря за напомнянето.

Облегна се на масата зад него и пхна ръце в джобовете. Катса преглътна усмивката си. Харесваше предизвикателната небрежност на По.

— С каква информация разполагате? — поинтересува се той.

— Колко ще ни платите?

— Зависи колко са ценни сведенията ви.

— Шестима сме — посочи търговецът.

— Ще ви платя в монети, делими на шест — отвърна По, — ако така предпочитате.

— Искях да кажа, принце, че не си струва да си губим времето, ако няма да получим достатъчно за шестима.

По реши да се прозее, преди да проговори със спокоен, дори приятелски глас:

— Няма да се пазаря, докато не разбера какво знаете. Ще получите справедливо възнаграждение. Ако това не ви устройва, вървете си.

Мъжът пристъпи от крак на крак. Погледна съдружника си. Той му кимна и мъжът прочисти гърло.

— Добре... Имаме информация, че крал Бирн от Уестър е замесен в похищението.

— Колко интересно! — възкликна По и фарсът започна.

По задаваше въпроси, сякаш взема на сериозно историята на търговеца. Откъде черпи информация? Надежден ли е човекът, уличил Бирн? Защо са отвлекли дядо Тийлиф? Помагали ли са други кралства на Бирн? В тъмниците на Бирн ли е дядо Тийлиф? Как охраняват тъмниците?

— Е, милейди — погледна я По, — трябва бързо да известим братята ми да претърсят тъмниците на Бирн.

— Няма ли да отидете вие?

Мъжът се изненада. И вероятно се разочарова, че не е успял да ги изпрати за зелен хайвер.

— Ние заминаваме на юг и на изток — обясни По. — Към Монсий и крал Лек.

— Лек не е замесен в похищението — възпря го мъжът.

— Не съм казал, че е замесен.

— Лек е безупречен. Пилеете си силите да търсите в Монсий, защото дядо ви е в Уестър.

По се прозя отново. Понамести се върху ръба на масата и скръсти ръце. Погледна безучастно мъжа.

— Не отиваме в Монсий да търсим дядо. Отиваме на гости. Сестрата на баща ми е кралица на Монсий — обясни той. —

Отвлечането я разтревожи силно. Искаме да я посетим. Навярно ще я успокоим с новината, която научихме от вас.

Един от търговците зад тарторите прочисти гърло и се обади от ъгъла:

— Там върлуват болести. В Монсийския кралски двор.

Очите на По се насочиха спокойно към мъжа.

— Така ли?

— Мои роднини служат на Лек — изсумтя мъжът. — Далечни роднини. Две момиченца работеха в приюта му, бяха ми братовчедки... Умряха преди няколко месеца.

— В какъв приют работеха?

— В приюта за животни. Лек спасява животни, принце, нали знаете?

— Да, естествено — отвърна По, — но не знаех за приюта.

На мъжа явно му хареса, че привлече вниманието на По.

Погледна съдружниците си и вирна брадичка.

— Кралят има стотици животни, принце — кучета, катерици, плъхове. Целите им гърбове и корема са покрити с кървящи рани.

По присви очи.

— Кървящи рани по гърба и корема... — повтори бавно той.

— Така де... Все едно са се наболи на нещо остро — уточни мъжът.

По го изгледа мълчаливо.

— Ясно — рече накрая. — А счупени кости? Болести?

Мъжът се замисли.

— Не съм чувал, принце. Просто много рани и разрези, които заздравяват ужасно бавно. Кралят събира деца да му помагат да лекува дребните създания. Казват, че е много грижовен към животните.

По сви устни. Погледна Катса.

— Разбирам... — каза. — А знаеш ли от каква болест са починали момичетата?

Мъжът сви рамене.

— Децата са слаби същества.

— Сменихме темата — прекъсна ги най-едрият търговец. — Договорихме се да ви дадем информация за отвлечането, не за това. Значи ни се полагат повече пари.

— А и мен ненадейно ме налегна болестта, наречена отегчение — додаде другарят му.

— О — откликна първият, — сигурно си замислил някакво развлечение?

— С различна компания — намеси се мъжът от ъгъла.

И шестимата се засмяха, разкикотиха се на някаква шегичка, уж само тяхна, но Катса усети, че я разбра.

— Жалко за бащите закрилници и заключените спални — прошепна вторият тартор на приятелите си, но недостатъчно тихо за острия слух на Катса.

Тя скочи към тях, преди дори да успеят да избухнат в смях.

По бързо ѝ препречи пътя — вероятно незабелязано бе тръгнал пръв.

— Спри — каза ѝ той спокойно. — Мисли. Дишай.

Вълната от необуздан гняв не я погълна и тя позволи на тялото му да застане между нея и търговеца, между нея и двамата или шестимата търговци — все едно, защото за нея тези мъже бяха еднакви.

— В седемте кралства единствено ти умееш да усмиряваш тази дива котка — каза някой от тях.

Не разбра кой, защото я разсея въздействието, което думите му оказаха върху лицето на По.

— Късметлии сме, че има разумен дресьор — продължи мъжът. — А ти си щастливец! Дивачките са най-забавни, стига да умееш да ги усмиряваш.

По я гледаше, но не я виждаше. Очите му заискриха — сребърен лед и златен огън. Ръката, която я удържаше, застина, а пръстите му се свиха в юмрук. Той вдиша — безкрайно дълго. Беше разярен; тя го виждаше ясно и реши, че ще удари мъжа. Стресната, се почуди дали да го спре, или да му помогне.

Да го спре. По-добре да го спре, защото в момента не мисли. Улови го за лактите и ги стисна здраво. Изрече името му наум. *По. Спри. Помисли.* Повтори същото, което той ѝ каза преди малко. *Мисли.* Той издиша — протяжно, както бе вдишал. Погледът му се проясни и очите му срещнаха нейните.

Обърна се и застана до нея. Обърна се с лице към двамата мъже. Нямаше значение кой е проговорил.

— Махайте се. — Гласът му прозвуча много тихо.

— Но възнаграждението ни...

По пристъпи към мъжете и те отстъпиха заднишком. Ръцете му висяха до тялото с обичайната спокойна небрежност, която не залъга никого в стаята.

— Имате ли представа с кого разговаряте? — попита той. — След тези думи няма да получите и грош от мен. Радвайте се, че не ви избих зъбите.

— Дали все пак не трябва да го направим? — поинтересува се Катса и обходи с поглед мъжете, един по един. — Ще ми се да им избия от главата дъщерята на гостилничаря.

— Няма да я докоснем — простена единият. — Никого няма да докоснем, кълна се!

— В противен случай ще съжалявате — предупреди ги тя. — Ще съжалявате до края на късия си, окаян живот.

— Няма, милейди, няма. — Заотстъпваха към вратата с побелели лица; самодоволните им усмивки бяха изчезнали безследно. — Само се пошегувахме, милейди, кълна се.

— Махайте се! — процеди По. — Възнаграждението ви е, че няма да ви убием за обидните думи.

Мъжете се втурнаха навън. По затръшна вратата. Облегна се върху нея и се плъзна надолу. Седна на пода, разтърка лице с длани и въздъхна отривисто.

Катса взе свещта от масата и приклепна до него. Опита се да отгатне колко умора и гняв са натрупани в приведената му глава и изпружените рамене. Той свали длани от лицето си и облегна глава на вратата. Погледа я мълчаливо.

— Наистина щях да го ударя — призна той. — Много силно.

— Не знаех, че си толкова избухлив.

— Очевидно съм.

— По, как разбра, че ще ги нападна? — попита тя, осенена от странна идея. — Намеренията ми бяха насочени към тях, не към теб.

— Да, но усетих как енергията ти лумва. Познавам те добре и разбирам кога ще се нахвърлиш върху някого. — Той се усмихна изморено. — Никой не може да те обвини в непостоянство и колебливост.

Тя вирна брадичка. Седна на пода до него и кръстоса крака.

— Обясни ми какво научи от тях.

Той затвори очи.

— Какво научих... Първо, че лъжат, ако не броим онзи в ъгъла. Беше игра. Искаха да ни заблудят да им платим за невярна информация. За да си отмъстят за инцидента в трапезарията.

— Каква дребнавост! — възмути се Катса.

— Да, но все пак ни помогнаха. Лек е, Катса, сигурен съм. Мъжът излъга, когато каза, че Лек не е замесен. Но долових нещо странно... нещо, което не разбирам. — Той поклати глава и се втренчи замислено в ръцете си. — Необяснимо е, Катса. Почувствах някакво непонятно желание да го защитят.

— Как така?

— Сякаш наистина вярват в невинността на Лек и искат да го предпазят от мен.

— Но ти току-що каза, че Лек е виновен.

— Виновен е и тези мъже го знаят. Но същевременно вярват, че е невинен.

— Звучи абсолютно безсмислено.

Той поклати отново глава.

— Знам. Но долавям правилно чувствата им, убеден съм. Мъжът лъжеше, че Лек не е замесен, сигурен съм. Ала когато след миг добави: „Лек е безупречен“, наистина го мислеше. Вярваше на думите си. — По се взря в тъмния таван. — Какво ли означава това? Дали Лек е похитил дядо по някаква невинна причина? Струва ми се невъзможно.

Катса не проумяваше наученото от По, както и не проумяваше по какъв начин го е научил.

— Не разбирам... — промълви безпомощно тя.

Той се откъсна от мислите си и я погледна.

— Катса... Съжалявам. Сигурно ти е трудно. Долавям ясно чувствата и мислите на измамниците, които не знаят как да ги опазят в тайна.

Тя наистина не разбираше. Не проумяваше как така кралят е едновременно виновен и невинен. Забеляза как По се вглъбява отново в размишления и впива очи в дланите си. Търговците не съумяха да прикрият своите чувства и мисли. Много ѝ се искаше да научи как се прави това, ако въобще е възможно.

Усети, че По я гледа.

— Понякога успяваш да скриеш мислите си от мен, Катса.

Тя се сепна и веднага си представи девствена белота.

— След като разбра за Дарбата ми — уточни По. — Усещам, че го правиш — дори сега го правиш — и ти казвам, че действа. Защото Дарбата не ми показва нищо. И на мен ми олеква от това. Честна дума! Не искам да ти отнемам тайните. — Той се понадигна, осенен от идея. — Винаги можеш да ме удариш и да изпадна в несвяст. Няма да те спра.

Катса се засмя.

— Няма. Обещах да не те удрям. Освен когато тренираме.

— Но в този случай е самозащита.

— Не е.

— Напротив — настоя той и разгорещеният му глас я разсмя.

— Предпочитам да се науча да пазя мислите си — рече тя, — за да не се налага да припадаш всеки път, когато поискам да скрия нещо.

— И аз го предпочитам, повярвай ми! Но ти разрешавам да ме удариш, ако се налага.

— Рискуваш. Забрави ли колко съм избухлива?

— Няма значение.

— Щом ми позволяваш, вероятно ще го направя, По... Сигурно...

Той вдигна ръка.

— Така е справедливо. Когато се бием, ти удържаш силата си. А аз съм безпомощен да възпра Дарбата си. Значи трябва да имаш право да се защитиш.

Предложението не ѝ хареса, но разбираше довода му. И се трогна от охотата, с която е готов да се лиши от Дарбата си заради нея.

— Непрекъснато ще те боли главата — предупреди го.

— Рафин вероятно е сложил в кесията с лекарства от балсама против главоболие. Ще ми се и аз да си променя косата като теб. Синьото ще ми отива, нали?

Тя се засмя отново и се зарече мълком никога да не го удря; освен ако не е съвсем отчаяна, разбира се. Свещта върху пода до тях припламна и угасна. Бяха се увлекли в разговора. Призори щяха да поемат към Монсий, а сега бе среднощ и всички в гостилницата и в града спяха. Само те седяха тук и се смееха в мрака.

— Утре тръгваме за Монсий, нали? — попита тя. — Ще заспим върху конете.

— Аз ще заспя върху коня. Ти ще яздиш, сякаш си спала дни наред. Все едно се състезаваме кой ще стигне пръв в Монсий.

— И какво ще открием, когато стигнем? Крал, който е невинен, макар да е виновен?

Той потърка чело.

— Винаги ми се е струвало странно защо родителите ми изобщо не се съмняват в Лек, независимо от историята му.

А сега и тези мъже го смятат за невинен, макар да знаят, че е замесен в похищението.

— Възможно ли е във всяко друго отношение да живее толкова праведно, та хората да му прощават простъпките или да не ги забелязват?

Той помълча.

— Питам се... напоследък се питам дали не е роден с Дарба. Дарба, която да променя мнението на хората за него. Има ли такива дарби? Не знам...

Не ѝ беше хрумвало. Но изглеждаше възможно. Ако едното му око липсва, никой не би могъл да разбере дали притежава Дарба. Никой не би го заподозрял, защото как ще заподозреш Дарба, контролираща подозренията?

— Вероятно умее да заблуждава хората — продължи По. — Например да притежава Дарба да ги обърква с лъжи, които се разпространяват от кралство в кралство. Представи си, Катса. Хората пренасят лъжите с думите си и ги посяват в доверчиви уши; абсурдни лъжи, заличаващи разума и истината, пренесени чак до Лиенид. Даваш ли си сметка какво могъщество притежава човек с такава Дарба? Способен е да създаде каквато иска представа за себе си; да вземе каквото пожелае. И никой няма да го обвини.

Катса си спомни историята за момчето, обявено за наследник на трона и за краля и кралицата, споминали се не след дълго; за съветниците, уж скочили заедно в реката. И за всички скърбящи поданици — на тях дори не им хрумвало да се усъмнят в момчето без семейство, без минало, без монсийска кръв в жилите. За момчето, което станало крал.

— А милосърдието му? — напомни тревожно тя. — Животните... Този мъж говореше как Лек лекува животни...

— Това е другото — прекъсна я По. — Мъжът наистина вярваше в доброжелателството на Лек. Но само на мен ли ми се струва странно защо в Монсий има толкова много пострадали кучета и катерици. Да не би тамошните дървета и скали да са направени от стъкло? Къде се порязват?

— Но той е милостив човек, щом се грижи за тях.

По я изгледа въпросително.

— И ти го защитаваш. Противиш се на разума също като родителите ми и като търговците. Той притежава стотици животни с необясними рани и тези рани не заздравяват, Катса. Децата, които му служат, умират от загадъчни болести, но теб не те гложди никакво подозрение.

Беше прав. Катса го разбра и мрачната истина си проправи път в съзнанието ѝ. Представи си власт, разпростираща се като тъмно чувство, като болест и заразява всички умове, които досегне.

Имаше ли по-опасна Дарба от Дарбата, замъгляваща погледа с пелена от лъжи?

Катса потрепери. Скоро щеше да застане пред краля. Ала как да се защити от мъж, способен да я подмами да повярва в непогрешимостта му?

Очите ѝ обходиха тъмния силует на По, очертан в рамката на черната врата. Виждаше се само бялата му риза, сивееща в мрака. Внезапно ѝ се прииска да го види по-ясно. Той се изправи и я издърпа да стане. Заведе я до прозореца и я погледна в очите. Лунната светлина озари сребърното му око и златото по ушите му. Нито разбираше защо се почувства толкова уплашена, нито защо очертанията на носа и на устните му ведно със загрижеността в очите му я успокояват.

— Какво има? — попита я той. — Какво те тревожи?

— Ако Лек наистина притежава такава Дарба...

— Да?

— Как ще се защитя от него?

Той я погледна сериозно.

— Лесно е — увери я. — Моята Дарба ще ме пази от него. А аз ще пазя теб. С мен ще си в безопасност, Катса.

Легна си. Мислите затанцуваха като вихрушка из главата ѝ, ала
тя си наложи да заспи. Бурята стихна в миг и Катса заспа, обгърната от
безметежност.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

От гостилницата или от което и да е място в Съндър до града на Лек се стигаше по два начина. Първият — да тръгнеш на юг към съндърските пристанища и да отплаваш на югоизток към Монпорт, най-западния пристанищен град на Монсийския полуостров, откъдето широк път отвеждаше до града на Лек през равнината на изток от най-високите монсийски върхове. По този маршрут пътуваха търговците, които пренасяха стоки, и повечето кервани с жени, деца или възрастни.

Вторият път бе по-кратък, но по-труден. Той се виеше на югоизток през съндърските гори, а те ставаха все по-гъсти и по-диви, и накрая се срещаха с високите планини, очертаващи границата на Монсий с Естил и Съндър. Последната част от пътя беше прекалено камениста и неравна за коне. Дръзналите да изкачат планинския проход трябваше да вървят пеш. Странноприемниците от двете страни на прохода купуваха или се грижеха за конете на пътниците, когато поемаха нагоре, и ги продаваха или връщаха на онези, които слизаха от планините. Катса и По решиха да тръгнат по този маршрут.

Градът на Лек се намираше на един ден преход от планините, освен ако не купеха нови коне. Пътят към града прекосяваше тучни долини, напоени обилно от водите, стичащи се от планинските върхове. По обясни на Катса, че осеяните с реки и потоци морави напомнят Лиенид — поне така ги описвала в писмата си монсийската кралица. Катса никога не бе виждала такива земи. Докато яздеха, се захласваше по причудливите пейзажи пред тях, но ги изместваха рой други мисли. Защото когато се събуди в съндърската гостилница, бурята от предишната нощ отново се развихри в ума ѝ.

Дарбата на По щеше да го пази от Лек. А По щеше да пази нея.

С По беше в безопасност.

Той го описа простичко, сякаш е нищо. Но за Катса не беше нищо да разчита на нечия закрила. Случваше се за пръв път през живота ѝ.

Нямаше ли да е по-лесно да убие Лек веднага, преди да успее да отвори уста или да вдигне пръст? Или да го обезвреди някак си, да го

обезсили напълно? Да запази властта над себе си и да се защити сама? Не се нуждаеше от закрила. Сигурно имаше изход; сигурно имаше начин да се защити от Лек, ако той наистина притежава Дарба, каквато подозират. Трябваше само да помисли.

В късното утро започна да ръми. Следобед заваля не на шега — студен, безмилостен дъжд, който шибаше лицата им и скриваше гората от погледите им. Принудиха се да спрат, подгизнали до кости, и да потърсят подслон, преди да се мръкне. Огромните дървета от двете страни на пътя предлагаха известно убежище. Завързаха конете под вековен бор. Под клоните му ухаеше на смола, която капеше долу, примесена с дъждовните капки.

— Едва ли ще намерим по-сухо място — отбеляза По. — Няма как да запалим огън, но поне няма да спим под дъжда.

— Винаги може да се запали огън — възрази Катса. — Аз ще го наклада, а ти намери нещо за готвене.

По взе лъка и тръгна между дърветата със скептично изражение, а Катса се залови да запали огън. Не беше лесно в свят, подгизнал от вода. Борът обаче бе опазил сухи игличките, нападали близо до ствола му, и тя изрови шепа листа и две-три клонки, които не бяха съвсем мокри. След няколко удара на ножа и няколко нежни дихания едно пламъче, заслонено от дланите ѝ; заоблизва влажната кула от подпалки. Усети топлината му върху лицето си, сведено над него. Почувства задоволство. Умееше да пали огън. Когато пътуваха с Ол и Гидън, тя отговаряше за огъня.

Поредното доказателство, разбира се, че не е необходимо да разчита на другиго, за да оцелее.

Остави пламъчето и тръгна да търси с какво да го подхрани. Когато По се върна в лагера им, мокър до кости, тя погледна с благодарност тлъстия заек в ръката му.

— Дарбата ми определено се развива — констатира той, бършейки капките от лицето си. — Откакто навлязохме в тези гори, усещам по-ясно животните. Заекът се криеше в дупка в дърво. Нямаше да разбере, че е там, ако... — млъкна при вида на малкия, задимен огън. Погледа я как раздухва жарта и го подсилва с клонки и съчки. — Как успя, Катса? Невероятна си!

Тя се разсмя. Той приклекна до нея.

— Хубаво е, че те чувам да се смееш. Днес си толкова притихнала. Знаеш ли? Много ми е студено. Не го усещах, докато не ме лъхна топлината на огъня.

По се грееше, приготвяше вечерята и говореше. Катса започна да отваря торбите и да провесва одеяла и дрехи по най-ниските клони на бора, за да ги изсуши. Когато месото зацвърча над пламъците, По дойде при нея. Разгъна картите и поднесе овлажнелите им краища до огъня. Отвори кесията с лекарства от Рафин и ги разгледа, подреждайки пликовете с надписи по камъните да съхнат.

Лагерът им беше уютен; капките барабания по земята, огънят ги топлеше, обвиваше ги мирис на дърва и препечено месо. По бърбореше непринудено. Катса поддържаше огъня и му се усмихваше. Тази нощ заспа под влажното одеяло, сигурна, че ще оцелее навсякъде, дори сама.

Събуди се посред нощ. Уплашена, сигурна, че По го няма и е останала сама. Навярно беше сянка от сън, промъкнала се в съзнанието ѝ, преди да се стопи, защото дочу дишането му през равномерното ромолене на дъжда. Надигна се и различи силуета му на земята до нея. Пресегна се и го докосна по рамото. За да е сигурна. Не беше я изоставил; бе тук и двамата пътуваха през съндърската гора към границата на Монсий. Легна отново и в мрака се вгледа в очертанията на заспалото му тяло.

Все пак щеше да приеме закрилата му при необходимост. Гордостта нямаше да ѝ попречи да приеме помощ от този приятел. И без друго вече ѝ бе помагал по хиляди начини.

Тя също щеше да го защитава яростно, ако се наложи. Ако битките го изтощят, ако му потрябва подслон, храна или огън в дъжда. И всичко, което е по силите ѝ да му осигури. Щеше да го пази от всичко.

Въпросът беше уреден. Катса затвори очи и заспа.

Не знаеше какво ѝ има, когато се събуди на другата сутрин. Изпитваше непонятен гняв към него. Обяснение нямаше и навярно той го разбра, защото не попита. Отбеляза само, че дъждът е спрял. Изглежда я мълчаливо как си навива одеялото, сякаш него го няма, и си

натовари багажа върху коня. Докато язدهа, сякаш пак не го виждаше. И макар да нямаше начин да не е усетил силата на гнева ѝ, той не продума.

Не се ядосваше, задето един човек ѝ предлага помощ и закрила. Това би било нечувана самонадеяност, а тя знаеше, че самонадеяността е глупост. Трябваше да се стреми към смирение. Ето още един начин, по който По ѝ помагаше. Подтикваше я към смирение. Ала не... не беше това. Просто никога не бе молила за човек, комуто да се доверява и за когото да е готова да направи толкова много. Не беше молила за човек, чието отсъствие, ако се събуди посред нощ, да я хвърли в отчаяние — не заради закрилата, която ще изгуби, а просто защото копнее да е с него. Не беше молила за човек, с когото иска да бъде.

Катса не понасяше несвързаните си мисли. Затвори се в мрачна черупка и започна да отпъжда всяка мисъл, дръзнала да се прокрадне в ума ѝ.

За да отпочинат конете, спряха до езеро, преляло от дъждовната вода. По се облегна на едно дърво и задъвка залък хляб. Наблюдаваше я спокойно, мълчаливо. Тя не го поглеждаше, но усещаше как очите му я следят, без да се отлепят от нея. Направо я изкарваше от кожата ѝ, като стоеше облегнат там, ядеше и не откъсваше от нея сияйните си очи.

— Какво зяпаш? — не издържа и попита тя.

— Езерото е пълно с риба и с жаби. Гъмжи от сомове. Стотици са. Не ти ли се струва интересно, че го знам с такава сигурност?

Неговата невъзмутимост и новооткритата му способност да брои жаби и сомове, които тя не вижда, я предизвикваха да го удари. Сви юмруци, обърна се и се отдалечи. Към пътя, сред дърветата, покрай дърветата... Хукна през гората, подплашвайки птиците. Тичаше край потоци и папрати, и хълмове, покрити с мъх. Излезе на поляна с водопад, който се изливаше над скалите и оттам — в езерце. Изу си ботушите, съблече се и скочи във водата. Изпищя от студа, който обвинява ненадейно тялото ѝ, а носът и устата ѝ се напълниха с вода. Изплува на повърхността, закашля се и си издуха носа с тракащи зъби. Присмя се на студа и загреба към брега.

Сега, сред тинята, настръхнала от главата до петите от мразовитата вода, се почувства спокойна.

Случи се, когато се върна при него, охладена и с прояснена глава. Той седеше, облегнат с отпуснати рамене на едно дърво, присвил колене и обронил глава в длани. Беше изморен, нещастен. Странна нежност се надигна в гърдите ѝ. Той вдигна очи и я погледна и тя видя нещо, което не беше забелязвала преди. Ахна.

Очите му бяха красиви. Лицето му беше красиво и раменете му, и пръстите му. И ръцете му бяха красиви, отпуснати върху коленете, и гърдите му, които не помръдваха, защото я наблюдаваше със затаен дъх. И сърцето в гърдите му. Нейният приятел... Как не го бе забелязала досега? Била е сляпа. Сълзи премрежиха очите ѝ, защото не беше молила и за това. Не беше молила за този красив мъж пред нея с бегла надежда в очите, която тя не искаше да съзира.

Той се изправи и краката ѝ се разтрепериха. Опря се на коня, за да не се олюлее.

— Не го искам — прошепна.

— Катса... И аз не съм го предвиждал.

Тя се улови за ръба на седлото — уплаши се, че коленете ѝ ще се подгънат и ще седне между краката на коня.

— Ти... ти винаги преобръщаш плановете ми с главата надолу — отрони той и тя извика и падна на колене. После се изправи разярено, преди да дойде при нея, да ѝ помогне и да я докосне.

— Възсядай коня — нареди му тя. — Тръгваме. Веднага!

Метна се върху седлото и препусна, без да го дочака да я последва. Докато галопираха позволи само на една мисъл да закръжи из ума ѝ, отново и отново. Не искам съпруг. Не искам съпруг. Повтаряше го в ритъма на конските копита. Ако той четеше мислите ѝ, толкова по-добре.

Здрачи се и спряха за почивка. Тя не му проговори, но не можеше да се преструва, че го няма. Не го поглеждаше, ала усещаше всяко негово движение. Чувстваше как очите му я наблюдават през огъня, който той запали. Всяка нощ беше така и така щеше да продължава и занапред. Той ще седи срещу нея, облян от светлината на пламъците, а тя няма да смее да го погледне, защото той сияе, защото е красив и за щото това просто я сломява.

— Моля те, Катса — рече По най-сетне. — Поне ми говори.

Тя се обърна рязко към него.

— Какво да говоря? Знаеш как се чувствам и какво мисля за чувствата си.

— А какво чувствам аз? Няма ли значение?

Гласът му прозвуча плахо, толкова неочаквано плахо, че тя се засрами от язвителните си думи. Седна срещу него.

— По... Прости ми. Има значение, разбира се. Кажи ми как се чувстваш.

Изведнъж той сякаш онемя. Втренчи се в скута си и започна да върти пръстените си. Пое си дъх и потърка чело; когато отново вдигна лице към нея, ѝ се стори, че очите му са оголени и през тях вижда светлината на душата му. Разбра какво ще ѝ каже.

— Знам, че не го искаш, Катса. Но съм безпомощен. От мига, когато влятя в живота ми. Страхувам се да ти кажа за какво мечтая, защото ти... о, не знам... ще ме хвърлиш в огъня. Или по-скоро ще ми откажеш. Или най-лошото — ще ме презреш. — Гласът му пресекваше и очите му току се плъзваха надолу. Накрая закри лице с длани. — Обичам те — прошепна той. — Не съм предполагал, че някой може да ми е толкова скъп. А сега те разплаках и трябва да млъкна.

Тя плачеше, но не заради думите му. А заради неизбежността, която отказваше да погледне в очите, докато седи срещу него. Стана.

— Искам да остана сама.

Той скочи.

— Недей, Катса, моля те.

— Няма да ходя надалеч, По. Искам просто да помисля, без да те усещам в главата си.

— Страхувам се, че ако тръгнеш, няма да се върнеш.

— По... Ще се върна — поне тази сигурност можеше да му даде. Той я погледна изпитателно.

— Сега мислиш така, но се страхувам да не би по-късно да решиш, че изходът е да ме напуснеш.

— Няма.

— Не съм сигурен.

— Дори да е така, искам да помисля насаме и отказвам да те ударя, така че се налага да ме пуснеш. А когато тръгна, ще трябва да ми се довериш както би направил всеки човек без твоята Дарба. И както правя аз с теб.

Погледна я отново с голите си, нещастни очи. После въздъхна дълбоко и седна.

— Ако искаш да мислиш насаме, отдалечи се на десет минути — посъветва я.

Десет минути беше далеч по-голямо разстояние, отколкото предполагаше, че обхваща Дарбата му; този спор обаче засега се отлагаше. Усещаше очите му върху гърба си, докато крачеше между дърветата. Разчистваше просека в пущинака, търсейки тъмнина, далечина и самота.

Сам-сама в гората, Катса седна върху един дънер и заплака. Плачеше като човек с опустошено сърце и се питаше как е възможно обичта между двама души да смазва така сърцето.

Не можеше да го има; беше повече от ясно. Не можеше да му бъде съпруга. Не можеше да се освободи от Ранда, за да стане пак нечия, да принадлежи на другиго, да отговаря пред другиго, да изгражда живота си около друг човек. Независимо колко го обича.

В мрака на съндърската гора Катса разбра три неща. Обича По; иска По; не може да принадлежи на другиго, освен на себе си.

След известно време тръгна обратно към огъня. Чувстваха ѝ не бяха се променили и не беше изморена. По обаче щеше да страда, ако не се наспи, но нямаше да заспи, докато тя не се върне.

Намери го да лежи по гръб, буден, втрепен в месечината. Седна до него. Той я погледна с кадифени очи, но не продума. Срећна очите му и му разтвори ума си, за да му покаже какво чувства, какво иска и какво не може да направи. Той я гледа дълго.

— Знаеш, че никога няма да пожелая да те променя, ако ми станеш съпруга — рече най-сетне.

— Ще се променя, ако ти стана съпруга — възрази тя.

Не отлепяше очи от нейните.

— Да, разбирам те.

Една цепеница падна в огъня. И двамата продължиха да мълчат. Накрая той проговори с колеблив глас.

— Сломеното сърце не е единствената алтернатива на брака.

— Какво искаш да кажеш?

Той сведе за миг глава. И отново вдигна очи.

— Ще бъда твой, по какъвто начин ме пожелаеш — каза го толкова непринудено, че Катса не се смути. Дори не отмести поглед от лицето му.

— И докъде ще ни доведе това?

— Не знам. Но ти се доверявам.

Гледаше очите му. Той ѝ предлагаше себе си. Вярваше ѝ. Както тя му вярваше.

Не беше обмисляла тази възможност, когато седеше в гората и плачеше. Дори не беше се сетила, че съществува. Предложението му стоеше като на длан пред нея — достатъчно бе да протегне ръка и да го вземе. Това, което изглеждаше ясно, еднозначно и тъжно, отново стана объркано и сложно. Но и обагрено с надежда.

Възможно ли беше да му бъде любовница и да принадлежи и на себе си?

Не знаеше отговора.

— Трябва да помисля — заключи тя.

— Мисли тук — помоли я той. — Изтощен съм, Катса. Ще заспя тутакси.

Тя кимна.

— Добре. Ще остана.

Той се протегна и избърса сълзата, стекла се по бузата ѝ. Усети допира на пръста му в гръбнака си и се пребори с усещането, за да не му позволи да разбере. Той легна. Тя се премести до дърво извън светлината на огъня. Взя се в силуета на По, докато го чакаше да заспи.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Мисълта да има любовник бе за Катса нещо като да открие крайник, незабелязан преди. Още една ръка или пръст на крака. Изглеждаше ѝ чужда и тя я докосваше и побутваше, сякаш опипва пръст, изникнал неочаквано върху ръката ѝ.

Фактът, че любовникът е По, донякъде смекчаваше объркването ѝ. Съсредоточавайки се върху По, а не върху представата да има любовник, Катса посвикна с мисълта, че би могла да дели леглото с него, без да му е съпруга.

Размишлява повече от една нощ. Яздиха през съндърската гора, разговаряха и отдъхваха през деня, а надвечер спряха да лагеруват както преди. Мълчанията им сега обаче сякаш бяха по-напрегнати и от време на време Катса се отдалечаваше, за да остане насаме. Не се бореха, защото Катса се чувстваше неловко от досега му. А и той не настояваше. Не ѝ налагаше нищо; спестяваше и думите, и погледите.

Движеха се възможно най-бързо. Ала колкото повече напредваха, толкова по-тесен ставаше пътят; гмуркаше се в бурениясали дерета и се виеше около огромни дървета, каквито Катса никога не беше зървала. Дървета със стволове, дебели колкото конска дължина, и клони, които стенеха високо над главите им. Понякога се налагаше да се снишават в седлата, за да не се заплетат в пълзящите растения, увиснали от дървесните корони. Земята се издигаше на изток и потоци пресичаха горската шир.

Пейзажът поне разсейваше донякъде По. Той се озърташе непрекъснато с ококорени очи.

— Колко е дива тази гора! Виждала ли си нещо такова? Великолепно е!

Великолепна гора, пълна с животни, трупаци тлъстини за зимата. Лесен улов и лесен подслон. Катса обаче усещаше осезаемо, че конете се движат бавно като ума ѝ.

— Мисля, че пеша ще сме по-бързи — заяви тя.

— Конете ще ти липсват, когато ги оставим.

— Кога ще е това?

— Според картата след десетина дни.
— Предпочитам да вървя пеш.
— Неуморна си, нали?
— Изморявам се, ако не съм спала дълго време. Или ако нося нещо тежко. Изтощих се, когато пренасях дядо ти по стълбите.
Той повдигна вежди.
— Носила си дядо?
— Да, в крепостта на Ранда.
— След цял ден и цяла нощ галопиране?
— Да.
Той избухна в смях, но тя не схвана шегата.
— Налагаше се, По. Иначе мисията щеше да се провали.
— Той тежи повече от теб.
— Да, затова се изморих, докато изкача стълбите. Ти нямаше да се измориш толкова.
— Аз съм по-едър от него, Катса. По-силен съм. И щях да се изморя, ако бях яздил цяла нощ.
— Налагаше се. Нямаше друг начин.
— Дарбата ти не се изчерпва с бойните умения — заключи той.
Тя не отговори и след един миг недоумение забрави думите му. Мислите ѝ се върнаха към неотложния въпрос. А и как иначе, след като По беше неотлъчно до нея.
Каква е разликата между съпруг и любовник?
Приемеше ли да стане съпруга на По, щеше да се обвърже с обещания за бъдеще, което още не виждаше. Станеше ли негова съпруга, щеше да е завинаги. И независимо колко свобода ѝ дава По, тя щеше да знае, че свободата ѝ е подарък. Свободата нямаше да е нейна, а дар от По. Няма значение, че той никога не би си поискал подаръка обратно. Щом не произтича от нея, не е нейна.
Ако По ѝ стане любовник, дали идеше да се чувства впримчена, притисната в ъгъла от усещането за необратимост? Или ще притежава свободата, която извира от нея самата?
Една нощ лежаха от двете страни на гаснещия огън. Изведнъж я налегна нова тревога. Ами ако вземе от По повече, отколкото е способна да му даде?
— По?
Чу го как се обръща към нея.

— Да?

— Как ще се чувстваш, ако непрекъснато си отивам? Ако днес съм твоя, а на другия ден си тръгвам без обещание да се върна?

— Катса, само глупак би се опитал да те държи в клетка.

— Но това не ми казва как ще се чувстваш, ако винаги си в плен на прищевките ми.

— Не са прищевки, а повик на сърцето ти. Забравяш за способността ми да те разбирам, Катса. Тръгнеш ли си, ще бъда наясно, че не е от липса на любов. А ако е, ще разбере, че е правилно да си тръгнеш.

— Но ти не отговаряш на въпроса ми. Как ще се чувстваш?

По замълча. След известно време отвърна:

— Не знам. Най-вероятно ще чувствам много неща. Но само едно от тях ще е тъга. А аз съм склонен да рискувам да се почувствам тъжен.

Катса се втренчи във върховете на дърветата.

— Сигурен ли си?

Той въздъхна.

— Сигурен съм.

Беше готов да рискува. Да приеме тъгата, това бе същината на въпроса. Тя не знаеше докъде ще ги отведе този път, а да продължат по него означаваше да рискуват да си навлекат всякакви скърби.

Огънят припламна и угасна. Обзе я страх. Защото докато лагерът им потъваше в тъмнина, тя усети, че също избира риска.

На другия ден Катса би дала всичко за равен, прав път, та громолящите копита на препускащите коне да потушат чувствата ѝ. Пътят обаче се виеше на зигзаг, издигаше се по скатове и се спускаше в оврази и тя едва се удържаше да не закрепси. Нощта ги доведе до дере, където водата пълнеше плитък, спокоен вир. Мъх покриваше дърветата и земята. Обвиваше пълзящите растения, които висяха от клоните, и се сипеше във вирчето, което лъщеше, зелено като плочника в градината на Ранда.

— Не те свърта нещо — отбеляза По. — Защо не отидеш на лов? Аз ще запала огън.

Позволи на първите животни, изпречили се на пътя ѝ да избягат. Разчиташе, като навлезе по-надълбоко в гората и повърви по-дълго, изопнатите ѝ нерви да се поуталожат. След доста време се върна в лагера, понесла лисица, ала нищо не се беше променило. Той седеше спокойно до огъня. Обзе я чувството, че ще се пръсне. Захвърли месото на земята до пламъците. Седна на една скала и обхвана глава с длани.

Знаеше какво бушува у нея. Страх, жесток и студен страх.

Обърна се към По.

— Разбираш защо не бива да се бием, когато сме ядосани. Но позволено ли е да се борим, когато сме уплашени?

Той се взря в огъня и обмисли въпроса ѝ. Погледна я.

— Зависи какво се надяваш да постигнеш с битката?

— Да ме успокои. Да приема по-спокойно присъствието ти. — Тя потърка чело и въздъхна. — Да възвърна самообладанието си.

Той не откъсна очи от нея.

— Да, знам, че ще ти въздейства така.

— Искаш ли да го направим, По?

Той я погледа мълчаливо още малко. Сетне се отдалечи от огъня и ѝ махна да го последва. Тръгна зашеметена след него; мислите ѝ кръжаха обезумели и когато застана срещу него, се втренчи онемяла в лицето му. Тръсна глава да я проясни, но не сполучи.

— Удари ме — подкани го.

За частица от секундата той не помръдна. После замахна с юмрук към лицето ѝ и тя вдигна ръка да го спре. Сблъсъкът на ръцете им я изтръгна от ступора. Щеше да се бие с него и да го надвие. Още не беше я побеждавал; нямаше да я победи и тази нощ. Независимо от тъмнината, независимо от вихрушката в ума ѝ. Вихрушката стихна, щом се хвърлиха един срещу друг. Умът ѝ се проясни.

Удряше силно и бързо — с ръце, с лакти, с колене и с крака. Той също удряше силно, но всеки удар само подклаждаше енергията ѝ. Всяко дърво, в което се блъскаха, всеки корен, в който се препъваха, ѝ помагаше да се съсредоточи. Яростната схватка я успокои.

Когато го събори на земята и той отблъсна надвесеното ѝ над него лице, тя извика:

— Чакай. Кръв! Усещам кръв.

Той застина.

— Къде? От устните ти ли тече?

— Не, от ръката ти.

Той седна, а тя клекна до него. Улови ръката му и се взря в дланта му.

— Ранен ли си? Усещаш ли нещо?

— Дреболия. От върха на обувката ти.

— Не биваше да се бием с обувки.

— Няма как да се събуем боси в гората, Катса. Не бой се. Наистина ми няма нищо.

— Но...

— По устните ти има кръв — отбеляза той със странен, отнесен вид, който говореше ясно колко малко го вълнува ранената му длан.

Вдигна пръст и почти докосна устните ѝ, бързо го отдръпна, осъзнал внезапно, че прави нещо непозволено. Прочисти гърло и сведе поглед.

Тя усети колко е близо до нея, усети ръката и китката му, топла под пръстите ѝ. Той беше тук, до нея, дишаше току до нея; докосваше го и усещаше риска като ледена вода заляла тялото ѝ. Разбра, че е настъпил моментът да реши. И знаеше какво ще реши.

Той вдигна очи към нея и в тях тя видя, че е разбрал. Сгуши се в ръцете му. Вкопчиха се един в друг и тя се разплака, колкото от облекчение, че го прегръща, толкова и от страх какво прави. Той я залюля в скута си и зашепна името ѝ; повтаряше го отново и отново, докато сълзите ѝ секнаха.

Изтри лицето си в ризата му. Прегърна го по-здраво. В ръцете му се почувства топла, спокойна, невредима и смела. После се засмя; засмя се, защото усещането беше прекрасно, усещането тялото му да се притиска в нейното беше прекрасно. Той ѝ се усмихна — закачлива, ослепителна усмивка, която я сгря до връхчетата на пръстите. Устните му докоснаха врата ѝ и го целунаха. Тя ахна. Устните му намериха нейните. Тя пламна.

По-късно, когато легеше с него върху мъха, вкопчена в него, омагьосана от нещо, което устните му правеха с врата ѝ, тя се сети за наранената му ръка.

— Не сега — простена той.

Тя си спомни кръвта по своите устни, но това само доведе неговите устни върху нейните, търсеци, вкусващи. Пръстите ѝ се вплетоха с неговите пръсти. Кожата им гореше, докато телата им се опознаваха. Всъщност те познаваха телата си по-добре от любовници, ала този допир беше различен, жадуваше близост, а не сблъсък.

— По — една ясна мисъл прониза съзнанието ѝ.

— При лекарствата е — прошепна той. — При лекарствата има морско биле.

И ръцете, устните му и тялото ѝ я върнаха към безметежната забрава. Опияняваше я, този мъж я опияняваше и всеки път, щом впиеше очи в нейните, дъхът ѝ секваше.

Очакваше болката. Но ахна от остротата ѝ; не приличаше на никоя болка, която беше усещала. Той я целуна, отдръпна се и застина. Тя се засмя и му каза, че този път, единствено този път, е съгласна да я заболи и да ѝ потече кръв от допира му. Той се усмихна във врата ѝ и я целуна отново, а тя се гмурна в болката. Болката се превърна в топлина, която спря дъха ѝ. Диханието, болката и разумът ѝ се стекоха от тялото ѝ и остана само то. Нейното тяло, неговото тяло, светлината и огънят, който създаваха.

После легнаха, стоплени един от друг и от зноя на огъня. Тя докосна носа и устата му. Поигра си с халките по ушите му. Той я прегърна и я целуна, а очите му блещукаха срещу нейните. Попита я:

— Добре ли си?

Тя се засмя.

— Аз съм си аз. А ти?

— Аз съм много щастлив — усмихна се той.

Проследи с пръст линията на брадичката му до ухото и надолу към рамото му. Докосна изрисуваните гривни около ръцете му.

— Рафин е знаел, че накрая ще стигнем до тук. Очевидно единствено аз не го предвидих.

— Рафин ще бъде добър крал — рече По и тя се засмя отново, отпуснала глава върху гърдите му.

— Хайде утре да се движим по-бързо — настоя Катса, сетила се за мъжете, които не са добри крале.

— Добре. Още ли те боли?

— Не.

— Защо е така според теб? Защо жените изпитват болка?

Тя не знаеше отговора. Знаеше само, че жените изпитват болка и толкова.

— Дай да ти почистя ръката — предложи тя.

— Първо аз ще те почистя.

Тя потрепери, когато я остави, за да отиде до огъня и да вземе вода и кърпи. Светлината го окъпа; отблясъци и сенки заиграха по тялото му. Беше красив. Изпълни я възхищение и той ѝ се усмихна доволно. Красив и суетен, помисли си тя, за да я чуе и той се засмя.

Хрумна ѝ, че би трябвало да се чувства странно да лежи тук, да го наблюдава и да се шегува. Да се чувства странно, че са направили това, което бяха направили, че са станали това, което бяха станали. Но се чувстваше естествено и спокойно. Беше неизбежно. И само мъничко страшно.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Понякога разговаряха, без тя да произнесе и дума. Понеже По усещаше, когато иска да му каже нещо. Пожелаше ли да му обясни нещо, Дарбата му помагаше да разбере. Стори им се полезно да се упражняват. Катса откри, че колкото по-спокойно му отваря съзнанието си, толкова по-умело успява да го затвори. Невинаги сполучваше да скрива чувствата си обаче, защото се налагаше да ги пропъжда, за да го държи в неведение. Все пак се справяше донякъде.

Установиха, че на него му е по-лесно да съзира мислите ѝ, отколкото на нея — да ги изразява ясно. Отначало му говореше наум дума по дума, все едно изрича мислите си на глас.

Искаш ли да спрем да отдъхнем? Да уловя ли нещо за вечеря? Свърши ми водата.

— Когато си точна, те разбирам, естествено. Но не е нужно да се стараеш толкова. Долавям и образи, и чувства, и мисли в недовършени изречения.

В началото това също я затрудняваше. Страхуваше се да не я разбере погрешно и обрисуваше образите отчетливо като думите. Риба, печаша се над огъня им. Поток. Билките, морското биле, което трябва да сдъвче на вечеря.

— Насочиш ли някоя мисъл към мен, Катса, веднага я долавям. Виждам я, независимо как я формулираш. Ако искаш да я чуя, винаги я чувам.

Но какво означаваше да насочи мисъл към него? Да поиска да я разбере ли? Решеше ли да му каже нещо, просто се опитваше да го призове негласно. По. После го оставяше да съзре същината на мислите ѝ.

Очевидно действаше. Упражняваше се непрекъснато — да общува с него, и да го изолира. Лека-полека напрежението в ума ѝ отслабна.

Една нощ, докато седяха до огъня, заслонени от дъжда под навес от преплетени клони, тя го помоли да ѝ покаже пръстените си. Той сложи длани в нейните. Тя започна да брои. Шест златни халки с

различна широчина на дясната ръка. На лявата — една гладка халка, един тънък пръстен с инкрустиран сив камък през средата, един широк и тежък пръстен с остър, бляскав бял камък — сигурно той я беше порязал онази нощ на стрелбището, един гладък и златен като първия, но гравирани с фигури, познати ѝ от рисунките по ръцете му. Именно той я накара да се запита дали пръстените имат някакво значение.

— Да — потвърди той. — Всеки пръстен, който лиенидите носят, има смисъл. Гравираният е пръстенът на седмия кралски син. Той е пръстенът на замъка и на титлата ми. На наследството ми.

Пръстените на другите принцове различни ли са? По ръцете на братята ти други фигури ли са изрисувани?

— Да.

Тя докосна големия тежък пръстен с острия бял камък.

Кралски пръстен.

— Да, този пръстен е за татко. А този — посочи малкия със сивата линия по средата — е за мама. Гладката халка е за дядо.

Бил ли е крал?

— По-големият му брат бил крал. Когато починал, дядо имал право да го наследи, ако пожелае. Синът му обаче, моят баща, бил млад, силен и амбициозен. Дядо бил стар и немощен и предал трона на сина си.

Ами майката на баща ти? Носиш ли пръстен и за нея? А за родителите на майка ти?

— Не. Те са мъртви. Не ги познавам.

Тя улови дясната му ръка.

А тези? Пръстите на тази ръка не стигат за пръстените.

— Те са за братята ми — обясни той. — По един за всеки. Най-дебелият за най-големия, а най-тънкия за най-малкия.

Значи братята ти носят още по-тънка халката за теб?

— Да. Мама и дядо също. И татко.

Защо твоят е най-тънък? Защото си най-малък ли?

— Такъв е обичаят, Катса. Но пръстенът, който носят за мен, е различен. Инкрустиран е със златна и сребърна нишка.

Заради очите ти.

— Да.

Специален пръстен на Дарбата ти значи?

— Да. Лиенидите почитат Даровитите.

Е, това беше нещо нечувано. Не знаеше, че някой почита Даровитите. *Нали няма да носиш пръстените за съпругите на братята си и за децата им?*

Той се усмихна.

— Не. Но ще нося за своята съпруга и за децата си, ако имам деца. Ще нося пръстен за всяко. Мама има четирима братя, четири сестри, седем синове, двама родители и съпруг. Носи деветнайсет пръстена.

Какъв абсурд! Как си служи с пръстите си?

Той сви рамене.

— Аз не срещам затруднения да използвам моите.

Улови я за ръцете и я целуна по кокалчетата на пръстите.

За нищо на света не бих сложила толкова пръстени.

Той се засмя, обърна ръцете ѝ и я целуна по дланите и по китките.

— За нищо на света не бих те накарал да направиш нещо, което не искаш.

Тази част от Дарбата на По ѝ ставаше все по-любима — без да му казва, той разбираше какво ѝ се иска. Сега коленичи пред нея със закачлива усмивка. Ръката му я погали по хълбока и я придърпа по-близо. Устните му досегнаха леко врата ѝ. Тя затаи дъх, забрави мисълта, която се зараждаше в ума ѝ, и с наслада усети прохладния допир на пръстените му по лицето си, по тялото си и по всяко място, което той докосваше.

— Дали Лек наранява животните? — попита го един ден, докато яздеха.

Той се извърна и я погледна през рамо.

— Звучи ужасно, но да, така смятам. И се чудя за каква ли болест говореше онзи мъж.

— Мислиш, че Лек убива и хора?

По сви рамене и не отговори.

— Дали кралица Ашен се е заключила, защото е разбрала за Дарбата му? — продължи с въпросите Катса.

— И това съм се питал.

— Но как се е досетила? Не е ли изцяло подвластна на магията му?

— Нямам представа. Навярно е отишъл твърде далеч и тя е прозряла истината. — Той повдигна клон, надвиснал над пътя, и се шмугна под него. — Вероятно Дарбата му действа до известни граници.

Или няма никаква Дарба. Дали не бяха скалпили абсурдна история в отчаян опит да обяснят необясними обстоятелства?

Ала кралят и кралицата бяха умрели и никой не се бе усъмнил. Кралят бе отвлякъл дядо Тийлиф, но никой не го подозираше.

Едноокият крал притежаваше Дарба. Или нещо противоестественно, ако не е Дарба.

Пътят ставаше все по-тесен и по-буренясал и те по-често ходеха до конете, отколкото яздеха. Дърветата отведнъж си смениха цветовете. Листата им бяха оранжеви, жълти и алени, пурпурни и кафяви. След ден-два щяха да стигнат странноприемницата, където да оставят конете. После предстоеше да поемат по стръмните скатове, понесли багажа си на гръб. По й каза, че в планините ще има сняг и малцина пътници. Предупреди я за необходимостта да са предпазливи и да се пазят от бурите.

— Но ти не се боиш, нали, Катса?

— Не особено.

— Защото никога не се разболяваш и можеш да надвиеш мечка с голи ръце, и да ни запалиш огън в снежна вихрушка, като използваш ледени висулки за подпалки.

Тя не се засмя. Не искаше По да си въобрази, че притежава неотразимо чувство за хумор. Все пак не успя да сдържи усмивката, разляла се по лицето ѝ. Смрачаваше се и тя ловеше риба за вечеря, а когато ловеше риба, той винаги я подкачаше, задето не ловува с въдица както се полага. Просто се събуваше, навиваше си крачолите и нагазваше във водата. После улавяше всяка риба, приближила се на една ръка разстояние от нея, и я подхвърляше на По. А той, седнал на брега, се смееше, чистеше люспите на рибите, изкормваше ги и ѝ правеше компания.

— Ръцете на малцина са по-бързи от риба — подхвърли той.

Катса посегна към сребристорозов проблясък, стрелнал се край глезените ѝ, и хвърли рибата на По.

— Малцина разбират, че под подковата на коня е заседнало камъче, когато самият кон не го показва по някакъв начин. Умея да убивам животни за вечеря не по-зле отколкото умея да убивам хора, но поне не разговарям с коне.

— Аз не говоря с конете. Просто започнах да усещам кога искат да спрем. А спрем ли, разбирам лесно какво не е наред.

— Както и да е... Не си в положение да обсъждаш чудатостите на Дарбата ми.

По се изтегна назад и ухилен, се облегна на лакти.

— Не я намирам за странна. Но според мен не е такава, за каквато я смяташ.

Тя сграбчи смътна сянка във водата и му я подхвърли.

— А каква е според теб?

— Не знам. Но Дарбата да убиваш не обяснява всичките ти способности. Да не се изморяваш, да не изпитваш студ и глад.

— Изморявам се.

— И други неща... Умението да запалиш огън в пороен дъжд.

— Просто съм по-търпелива.

По изсумтя.

— Да. Винаги съм смятал, че се отличаваш с ненадминато търпение.

Сниши се да избегне рибата, полетяла към главата му, и се изправи отново. Засмя се.

— Очите ти сияят, докато си застанала там сред водата, а слънцето залязва зад гърба ти. Красива си.

— Престани. А ти си глупак.

— Излизай от там, дивачке. Налови достатъчно риба.

Тя зацапа към брега. Той я пресрещна на ръба на езерото и я издърпа на покрития с мъх бряг. Събраха рибата и тръгнаха към огъня.

— Изморявам се — повтори Катса. — И огладнявам. И ми става студено.

— Добре, де, добре. Но ако се сравниш с другите хора?

Да се сравнява с другите?

Тя седна и си подсуши краката.

— Ще се бием ли тази вечер? — попита я той.

Тя кимна разсеяно.

По сложи рибата да се пече и затананика, докато си миеше ръцете. Погледна я с блестящите си очи. Тя мислеше за другите и за себе си.

Понякога ѝ става студено. Но за разлика от другите не страда кой знае колко от студа. Понякога огладнява; но може да живее дълго с малко храна, без гладът да я омаломощи. Не помни всъщност някога да е усещала слабост. Не помни и да е боледувала. Да, наистина не е боледувала. Не знае дори какво е кашлица.

Втренчи се в огъня. Странни бяха тези неща. Разбираше го. И знаеше, че това не е всичко.

Бие се, язди и пада от седлото, но кожата ѝ рядко посинява или се охлузва. Никога не е чупила кост. И не изпитва болка като другите хора. Дори когато По я удря много силно, болката е поносима. Ако трябва да бъде честна, не разбира добре какво имат предвид хората, когато се оплакват, че нещо ги боли.

Не се изморява като другите. Не се нуждае от много сън. През повечето нощи се заставя да заспи само защото знае, че така е редно.

— По?

Той вдигна поглед от огъня.

— Казваш ли си, че трябва да заспиш?

— Моля?

— Можеш ли да легнеш и да си заповядаш да заспиш? Когато поискаш, веднага?

Той я изгледа учудено.

— Не. За пръв път чувам такова нещо.

— Хмм...

Изглежда я изпитателно, но се отказа да я разпитва. Тя почти не го забелязваше. Никога не ѝ беше хрумвало, че умението да контролираш съня си е необичайно. При това тя умееше не само да заспива, когато пожелае, но и да си заповяда да спи, докогато пожелае. Събудеше ли се, винаги знаеше кое време е. Всъщност винаги, по всяко време на денонощието, знаеше колко е часът.

Както знаеше винаги къде точно се намира и в коя посока върви. Попита По:

— Накъде е север?

Той я погледна отново и вдигна очи към небето. Посочи някъде на север, но не точно. А тя как го знаеше с такава сигурност?

Никога не се губеше. Винаги успяваше да запали огън или да открие подслон. Ловуваше с лекота. Зрението и слухът ѝ бяха по-добри от зрението и слуха на всичките ѝ познати.

Изправи се рязко. Направи няколко крачки към езерото и се втренчи във водата, без да я вижда. Физическите потребности, които ограничаваха другите, не я засягаха. Тя нямаше нищо общо с нещата, от които другите страдаха. Знаеше инстинктивно как да оцелява и да живее в пустошта.

И бе способна да убие всекиго. При най-малката заплаха.

Катса седна.

Възможно ли беше да притежава Дарба за оцеляване?

Тутакси отрече подобна вероятност. Беше просто убийца, от край време беше убийца и нищо повече. В Двореца на Ранда пред очите на всички придворни уби братовчед си — мъж, който всъщност не искаше да я нарани. Уби го, без да се замисли, без да се колебае, както едва не уби вуйчо си.

Но не уби вуйчо си. Намери начин да го пощади и да остане жива.

И не искаше братовчедът да умре. Беше малка, с неоформена Дарба. Не го нападна, за да го убие, а за да се защити, да се защити от допира му. Беше забравила това някъде през годините, когато хората в двореца започнаха да странят от нея, а Ранда реши да използва уменията ѝ за собствена изгода; нарече я своето дете — убиец.

Дарбата ѝ не беше да убива. Дарбата ѝ беше да оцелява.

Катса се засмя. Защото беше все едно да нарече Дарбата си живот; а това, разбира се, беше нелепо.

Стана отново и се върна до огъня. По я гледаше. Не я попита какво мисли, не полюбопитства. Щеше да почака, докато реши да му сподели. Видя колко изпитателно я наблюдава над пламъците.

— Сравнявах се с другите.

— Разбирам — отвърна той предпазливо.

Тя обели кожата на една опечена риба и отчупи от месото. Задъвка го замислено.

— По...

Той я погледна.

— Ако се окаже, че Дарбата ми не е да убивам, а да оцелявам.
Той повдигна вежди.
— Ще се изненадаш ли?
Той присви устни.
— Не. Звучи ми по-смислено.
— Но... Това е все едно да кажа, че Дарбата ми е животът.
— Да.
— Абсурдно е.
— Защо? Не мисля. И не става дума само за твоя живот.
Благодарение на тази твоя Дарба си спасила мнозина.
Тя поклати глава.
— По-малко, отколкото съм наранила.
— Вероятно. Но имаш достатъчно време да промениш
съотношението. Ще живееш дълго.
Да промени съотношението.
Катса отлепи още едно парче месо от костите. Лапна го и при
тази мисъл се усмихна.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дърветата отстъпиха изведнъж пред планинската твърд. В подножието ѝ се намираше градът, който щеше да приюти конете им. Сградите бяха от камък и от тежки греди, но не това смая Катса. Беше виждала естилските възвишения, но никога не бе виждала планини. Не беше виждала сребристи дървета, извисяващи се чак до небето, и още по-високи заснежени върхове, позлатени от слънцето.

— Напомнят ми за дома — сподели По.

— Такъв е Лиенид?

— Някои райони са такива. Градът на татко е до планина.

— Е, на мен пък не ми напомня на нищо. Почти не вярвам на очите си.

Тази нощ не разпънаха лагер и не ловуваха. Дружелюбната, грубовата жена на гостилничаря сготви и им поднесе вечеря. Очите им явно не я смуцаваха и тя настоя да ѝ разкажат от игла от конец какво и кого са видели по време на странстването си. Ядоха в топла стая с огромна каменна камина. Гореща яхния, зеленчуци, топъл хляб. Цялата трапезария на тяхно разположение. Столове, маса, чинии и лъжици. Взеха си топла вана, после легнаха в топли легла, по-меки, отколкото Катса си спомняше. Беше истински лукс и те му се насладиха, защото знаеха, че скоро няма да се радват отново на такова удобство.

Преди слънцето да изскочи над върховете, тръгнаха, натоварени с провизии, дадени им от жената на гостилничаря, и студена вода от кладенеца на странноприемницата. Взеха почти всичките си вещи — навитите завивки, дрехи, монети, лекарствата, картите, списъка с помощниците на Съвета. Оставиха съвсем малко от багажа заедно с конете. Катса препаса през гръб лъка и колчана със стрелите, защото беше по-добрият стрелец. Не носеха саби, но и двамата имаха по един нож и по една кама.

Небето, към което се изкачваха, порозовя, после почервения. По планинската пътека личаха следи от други катерачи — угаснали

огньовете, отпечатъци от ботуши в пръстта. На места имаше хижи за пътниците — без мебелировка, но с грубовато изработени, практични камини. Съндър, Естил и Монсий ги построили заедно преди много години, когато кралствата заедно осигурявали безопасността на пътниците, прекосяващи границите им.

— Покрив и четири стени понякога стигат да ти спасят живота в снежна буря — отбеляза По.

— Връхлитала ли те е снежна буря в планината?

— Веднъж. Бях с брат си Силверн. Снежната виелица ни изненада. Открихме хижа на дървар. Ако не бяхме я намерили, сигурно щяхме да загинем. Четири дни бяхме в капан. Хранехме се с ябълките и хляба, крило си носехме, и пиехме разтопен сняг. Майка ни почти изгубила надежда да ни види отново.

— Кой брат е Силверн?

— Петият син.

— Жалко, че тогава не си усещал животните като сега. Щеше да изкопаеш някоя къртица или катерица.

— И да се изгубя по пътя към хижата. Или да събудя подозрения у брат ми как съм успял да уловя нещо във виелицата.

Вървяха по пръст и трева, които от време на време се редуваха със скали. Планинските върхове се възправяха срещу тях. Беше приятно усещане да не са в гората, а на открито, и да се изкачват бързо. Обширното, празно небе къпеше лицето на Катса с ярка светлина и изпълваше гърдите ѝ с въздух и задоволство.

— Защо дори братята ти не знаят истината за Дарбата ти?

— Когато бях малък, мама ми забрани да им казвам. Измъчвах се, че трябва да я пазя в тайна. Най-много исках да споделя със Силверн и със Скай, с когото сме почти връстници. Сега обаче познавам братята си като зрели мъже и разбирам колко права е била майка ми.

— Защо? Не заслужават ли доверие?

— Заслужават, но са изтъкани от амбиции, Катса, всички до един, и непрекъснато се надпреварват да спечелят благоразположението на татко. Сега не ме възприемат като заплаха, защото съм най-младият и не тая никакви амбиции. Уважават ме, защото знаят, че за да ме победят в битка, трябва и шестимата да ми се

опълчат едновременно. Ако узнаят обаче истината за Дарбата ми, ще се опитат да ме използват. Няма да устоят на изкушението.

— Но ти няма да им позволиш.

— Да, но тогава ще ме намразят, а не съм сигурен дали ще опазят тайната от съпругите и от съветниците си. Татко ще разбере и... С мен е свършено.

Спряха до ручейче. Катса отпи няколко глътки и си наплиска лицето.

— Майка ти е постъпила прозорливо.

— Най-много се страхуваше да не научи татко. — Той потопи гърлото на кожения си мех в ручея. — Не е коравосърдечен баща, но е трудно да си крал. Всеки се опитва да му отнеме трона. Щях да съм му твърде полезен. Нямаше да устои на изкушението да ме използва. А мама се страхуваше именно от това.

— Не е ли пожелавал да те използва като боец?

— Да, и аз съм му помагал. Не както ти помагаше на Ранда обаче. Татко не е тиранин като него. Ала мама се страхуваше да не реши да използва съзнанието ми. Искаше то да си остане мое, а не негово.

Катса не намираше за редно една майка да се окаже принудена да защитава детето си от баща му. Всъщност тя не знаеше много за майките и за бащите. Нямаше родители, които да я защитят от Ранда. Навярно не бащите, а кралете представляваха заплаха.

— А дядо ти се съгласи никой да не научава истината за Дарбата ти?

— Да.

— Баща ти ще се разгневи ли, ако разбере истината сега?

— Ще се разяри. На мен, на мама, на дядо. И с право. Години наред го държим в неведение.

— По принуда.

— Няма значение. Няма да ни прости лесно.

Катса се изкатери върху купчина камъни и се огледа. Не изглеждаше да са наближили върховете, издигащи се пред тях. Само ако се озърнеше назад, към горите под тях, разбираше колко високо са се изкачили. Усещаше го и по захладнелия въздух. Нарамн торбите и се върна на пътеката.

Тогава мисълта за кралиците, които защитават децата си от кралете, я завладя по-дълбоко.

— По, Лек има дъщеря.

— Да, Битърблу. На десет е.

Възможно е Битърблу да играе някаква роля в тази странна неразбория. Да не би кралица Ашен да се крие, защото Лек се е опитал да нарани дъщеря ѝ?

По се закова на място и я изгледа стреснат.

— Ако наранява животните за удоволствие, не ми се мисли какво би сторил на дъщеря си.

Съмнението увисна във въздуха между тях, зловещо и ужасно. Катса внезапно се сети за двете мъртви момичета.

— Да се надяваме, че грешиш — По се хвана за корема, сякаш му е прилязло.

— Да вървим по-бързо — подкани го Катса. — В случай, че съм права.

Почти побягнаха. Тичаха нагоре по пътеката, която прекосяваше планината, дележа ги от Монсий и от истината, скрита в кралството.

На другата сутрин се събудиха върху прашния под на планинска хижа, до угаснал огън и сред зимен студ, който се просмукваше през пролуката под вратата. Замръзналите звезди се стопяваха, докато Катса и По се изкачваха, и светлина обливаше хоризонта. Пътеката стана още по-стръмна и още по-камениста. Бързият ход стопляше вдървените им от студ крайници — страданието не засягаше Катса, но измъчваше По.

— Обмислях как да влезем в двореца на Лек — обади се По.

Изкатери се по една скала, после по друга и накрая скочи върху трета.

— И какво измисли?

— Добре ще е да изясним подозренията си, преди да го срещнем.

— Да пренощуваме първо в някоя странноприемница край града ли?

— Да.

— Но нали не бива да губим време?

— Да. Ако не научим нищо полезно за една нощ, ще се представим в двореца.

Продължиха да се изкачват и Катса се запита как ли ще се случи — дали ще се появят като приятели и постепенно ще разбулят истината, или ще нахлуят неочаквано и ще предизвикат ожесточена битка. Представи си Лек като подъл негодник, застанал в края на кадифен килим, с едно око — подозрително и лукаво. В съзнанието си виждаше как изстрелва стрела в сърцето му и той се свлича на колене, окървявява килима и умира пред погледите на лакеите си. По щеше да ѝ даде знак кога да стреля. Налагаше се да разчита на него, за щото докато не разкриеха истината за Дарбата на краля, не можеше да се довери на своята преценка. *По? Вярно е, нали?*

Той се позабави за миг, докато долови мислите ѝ.

— Да. Съгласна ли си, когато стигнем в Монсий, да правиш само и единствено каквото ти кажа? Докато разбере докъде се простира могъществото на Лек? Съгласна ли си?

— Разбира се, По, в този случай.

— Сигурно ще се държа странно, предупреждавам те. Ще се преструвам, че притежавам само воинска Дарба и вярвам на всяка негова дума.

— А аз ще се упражнявам да стрелям с лъка и да хвърлям ножа — допълни Катса. — Понеже ме гложди чувството, че когато всичко бъде изговорено и разкрито, крал Лек ще се окаже на върха на острието ми.

По поклати глава и не се усмихна.

— А аз имам чувството, че няма да е толкова лесно.

Третият ден от похода им се оказа най-ветровитият и най-студеният. Планинската пътека се виеше между два върха, които понякога се забулваха зад пелени от сняг. Ботушите им скърцаха по заснежената земя; от отгънялото синьо небе по раменете им се сипеха снежинки и се топяха в косата на Катса.

— Зимата в планината ми харесва — отбеляза тя, а По се засмя.

— Това не е планинска зима. Това е есен в планината, при това мека есен. Зимата е люта.

— И тя ще ми хареса — възрази тя, а По пак се засмя.

— Няма да се изненадам. Предизвикателството ще ти вдъхне нови сили.

Времето не се разлюти и така и не разбраха дали предвиждането на Катса е оправдано. Движеха се възможно най-бързо по стръмните скатове. Той я подкачаше за темпото, което налага, но не се оплакваше. На моменти спираше да хапне и да пийне, а Катса му беше благодарна, защото ѝ напомняше да направи същото. Предоставяше ѝ и извинение да се обърне назад и да обходи с поглед планинските била от изток на запад, и целия свят — защото се намираха толкова високо, че ѝ струваше възможно наистина да види целия свят.

После, неочаквано, стигнаха върха на прохода. Скатовете под тях се гмуркаха в борова гора. Под тях се простираха зелени долини, осяяни с потоци, чифлици и миниатюрни точици, които сигурно бяха крави. Една панделка — река, изтъняваща в далечината — отвеждаше към град на хоризонта. Градът на Лек.

— Едва го различавам — призна По, — но се доверявам на зрението ти.

— Виждам сгради — посочи Катса — и тъмна стена около бял дворец. Но виждаш чифлиците, нали, и кравите?

— Да, тях ги виждам сега, след като ми ги показва. Красиво е, Катса. Виждала ли си по-красива гледка?

Тя се засмя, заражена от въодушевлението му. Постояха така, вперили очи в Монсий, и за миг светът им се стори красив и безметежен.

Спускането надолу криеше повече опасности от изкачването. По се оплакваше, че пръстите му ще пробият ботушите, а после се жалваше, че предпочита да изскочат навън. Защо то са се натъртили, поемайки тежестта на тялото му по наклона. След известно време Катса забеляза, че е спрял да мърмори и е потънал в размисъл.

— По, напредваме бързо.

— Да. — Той заслони очи и се взря в монсийските долини. — Надявам се да е достатъчно бързо.

Тази нощ лагеруваха до поток, понесъл разтопен сняг към равнината. Очите на По искряха тревожно. Погледна я и ненадейно се усмихна.

— Искаш ли да хапнеш нещо сладко със заека?

— Разбира се — отвърна тя, — но няма значение какво искам, след като нямаме друго, освен заека.

Той стана и тръгна към шубрака.

Къде отиваш?

Не ѝ отговори. Ботушите му захрущяха по камъните и накрая изчезна в мрака.

Тя се изправи.

— По!

— Не бой се, Катса. — Гласът му долетя отдалеч. — Ще намеря каквото искаш.

— Да не мислиш, че ще стоя тук и...

— Седни. Ще ми провалиш изненадата.

Тя седна, но му показва какво мисли за него и за изненадата му. Как ще се защура из тъмнината, ще се спъне в някоя скала и ще си счупи краката, та ще се наложи да го носи по останалия път. След няколко минути го чу да се връща. Пристъпи в светлината и застана пред нея, стиснал шепи. Коленичи и тя видя купчинката ситни зрънца в ръката му. Взря се в сенките, играещи по лицето му.

— Боровинки? — попита го и взе една от ръката му. Схруска я и усети студената ѝ сладост. Преглътна меката каша и го погледна объркано. — Дарбата ти ли ти ги показва? Тези боровинки?

— Да.

— По, това е нещо ново, нали? Да усещаш растенията толкова ясно? Все пак те не се движат, не мислят и не се канят да те нападнат.

Той се изправи. Наклони глава.

— Светът около мен се изпълва — рече — частица по частица. Мъглата се вдига. Честно казано, малко ме зашеметява. През цялото време съм леко замаян.

Катса се втренчи в него. Какво да отговори на това? Дарбата му показва боровинки и го замайва. Утре ще ѝ съобщи, че на другия край на света има свлачище и тогава и двамата ще припаднат.

Въздъхна и докосна златото по ушите му.

— Ако стъпиш в потока, снежната вода ще ти облекчи краката, а после аз ще ги разтрия, за да ги стопля.

— Ами ако съм измръзнал и другаде? Ще ме стоплиш ли и там?

Гласът му се смееше и тя избухна в смях. Той улови брадичката ѝ и я погледна сериозно в очите.

— Катса, когато наближим Лек, трябва да правиш каквото ти казвам. Обещавах ли?

— Обещавам.

— Закълни се, Катса.

— По... Обещах ти и преди. Сега пак ти давам дума и се кълна. Ще правя каквото ми кажеш.

Изглежда я изпитателно и кимна. Изсипа последните плодове в дланта ѝ и се наведе да си събуе ботушите.

— Пръстите ми са в окаяно положение. Не съм сигурен, че е разумно да ги освобождавам. Ще побегнат, ще се скрият в планинските дебри и повече няма да се върнат.

Тя лапна още една боровинка.

— Аз ще ги догоня.

На другия ден По вече не се шегуваше. Нито за пръстите си, нито за каквото и да било. Почти не говореше и с всяка измината крачка по пътеката към града на Лек лицето му се изопваше все по-угрижено. Настроението му се оказа заразно. Катса се разтревожи.

— Ще правиш каквото ти кажа, нали? — попита я той още веднъж.

Тя отвори уста да го скастри раздразнено, задето я кара да отговаря на едни и същи въпроси. Видя го обаче как ходи до нея, целият пропит от безпокойство, и гневът ѝ отмина.

— Ще правя, каквото ми казваш, По.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Катса...

Гласът му я събуди. Тя отвори очи и разбра, че до изгрев-слънце остават три часа.

— Какво има?

— Не мога да заспя.

Тя седна.

— Тревожиш се?

— Да.

— Е, предполагам, че не ме събуди само за да ти правя компания.

— Не ти е необходим повече сън, а щом съм буден, по-добре да вървим.

Тя стана веднага, нави одеялото и нарами лъка и колчана със стрелите. Пътеката се спускаше надолу между дърветата. Гората беше черна. По я улови за ръката и я поведе, като прескачаше камъни и се опираше в дървета, които тя не виждаше.

Най-сетне студеният сивкав светлик придаде мъглява форма на пътеката и те тръгнаха по-бързо, почти тичешком. Заваля сняг и пътеката, все по-широка и по-равна, засия бледосиня. Странноприемницата, където се продаваха коне, се намираше накрай гората, на няколко часа път пешком. Докато бързаха към нея, Катса откри, че с нетърпение очаква краката и дробовете ѝ да си отдъхнат върху седлото. Разкри мислите си пред По.

— Най-после се измори — възкликна той. — И то след като изкатери дяла планина, а сега се налага да тичаш, недоспала и гладна. — Не се усмихна; не се шегуваше. — Радвам се. Към каквото и да сме тръгнали, сигурно ще се нуждаем от силата и от издръжливостта ти.

Това и припомни нещо. Бръкна в торбата, провесена на гърба ѝ.

— Яж — каза му тя. — И двамата трябва да хапнем, за да не припаднем от изтощение.

Утрото преваляше, а из въздуха продължаваха да се роят снежинки. Наближиха мястото, където гората свършваше внезапно и започваха полята. По се обърна към нея; от всяка пора на лицето му струеше тревога. Втурна се по пътеката към края на гората. Тогава Катса чу мъжки гласове, викове, тропот на копита. Приближаваха се. Хукна след По и изскочи иззад дърветата на няколко крачки зад него. През полето към тях тичаше жена. Дребна жена, размахала ръце, а лицето ѝ бе застинало като ужасена маска. Виждаха се тъмни коси. Златни халки в ушите; черната рокля и златните пръстени по протегнатите към По ръце. Зад нея напредваше цяла кавалерия, предвождана от мъж с развята мантия и превързано око. Той вдигна лък, от лъка полетя стрела и се заби в гърба на жената. Жената залитна и падна по лице в снега.

По замръзна. Втурна се назад към Катса и изкрещя:

— Застреляй го! Застреляй го!

Тя вече сваляше лъка и се пресягаше за стрела. Опъна тетивата и се прицели. В този миг конете спряха. Мъжът с превързката извика и Катса застина.

— Какво злощастие! — изкрещя мъжът.

Гласът му прозвуча приглушено като стенание, изпълнен с толкова отчаяние и болка, че Катса ахна и в очите ѝ избликнаха сълзи.

— Какво злощастие! — извика отново мъжът. — Съпругата ми! Обичната ми съпруга!

Катса се втренчи в сгърченото тяло на жената, в черната рокля и разперените ръце, в белия сняг с кървави пръски. Каква злощастна случайност! Каква ужасна, трагична грешка! Катса свали лъка.

— Не! Застреляй го!

Катса изглежда смаяно По, стъписана от думите му, от дивия блясък в очите му.

— Но това беше нещастен случай — отрони тя.

— Обеща ми да правиш каквото ти казвам.

— Да, но няма да убия потънал в скръб мъж, чиято съпруга е била застигната от нелепа...

В гласа му отекина гняв, какъвто не беше чувала преди.

— Дай ми лъка! — просъска той странно и грубо — нещо тъй нетипично за него.

— Не.

— Дай ми го.

— Не! Не си на себе си!

Той се улови за главата и се озърна отчаяно назад към мъжа, който ги наблюдаваше хладно, пресметливо, втренчил в тях единственото си око. По и мъжът се измериха с погледи. Някакъв спомен се надигна у нея, но се разпиля. По се обърна отново към нея, вече по-спокоен. Безнадеждно спокоен.

— Ще направиш ли нещо друго тогава? — попита той. — Нещо по-незначително, което няма да навреди никому?

— Да, щом няма да нарани никого.

— Ще побегнеш ли с мен към гората? А ако той проговори, ще си запушиш ли ушите?

Много странна молба, но споменът пак се мярна в ума ѝ и тя се съгласи, без да разбира защо.

— Да.

— Бързо, Катса!

Обърнаха се и се затичаха, а когато чу гласове, тя запуши с длани ушите си. От време на време обаче долавяше по някоя дума и чутото я объркваше. После гласът на По ѝ изкрещяваше да продължава да тича; крещеше ѝ, помисли си смътно тя, за да заглуши другите гласове. Неясният тропот на копита зад гърбовете им се превърна в оглушителен грохот. После по дърветата край тях започнаха да се забиват стрели.

Стрелите я разгневиха. *Можем да убием тези мъже*, каза мислено на По. *Трябва да се бием*. Но той ѝ изкрещя да тича и ръката му я стисна още по-силно за рамото и я дръпна напред. Отново я обзе смътното усещане, че нещо не е наред, не е нормално и в тази лудост трябва да се довери на По.

Заобикаляха дървета и катереха хълмове, следвайки избраната от По посока. Стрелите не ги застигаха вече, защото навлязоха понавътре в гората и дърветата бавеха конете и объркваха мъжете. Дватамата обаче продължиха да бягат. Стигнаха място, където дърветата растяха толкова нагъсто, че клоните улавяха снежинките и не им позволяваха да паднат на земята. Стъпките ни, помисли Катса. Доведе я тук, за да скрият следите си. Вкопчи се в тази мисъл, Защото тя ѝ се струваше единственият разумен проблясък сред заобикалящото я безсмислие.

Най-сетне По отдръпна дланите ѝ от ушите. Продължиха да тичат, докато стигнаха до огромно, широко дърво с кафяви иглички. Земята около него бе затрупана с клонки, нападали от ствола му.

— Там горе има хралупа — посочи По. — В дънера. Ще успееш ли да се изкачиш? Аз ще тръгна пръв, ти ще ме последваш.

— Разбира се. Ето — тя подложи длани.

Той стъпи в дланите ѝ и отскочи, а тя го повдигна възможно повисоко. Закатери се бързо след него, използвайки за опора чворовете в дънера на дървото.

— Не стъпвай на този клон — подвикваше ѝ той отгоре. — И на този. Дори най-лекият повей ще го прекърши.

Пълзяха нагоре един след друг. По изчезна и след миг ръцете му се протегнаха от огромна хралупа над главата ѝ. Издърпа я в дървото, в убежището, което бе усетил от земята. Седнаха в тъмнината, задъхани, и кръстосаха крака в дървесната пещера.

— Засега тук сме в безопасност — прецени По, — стига да не тръгнат след нас с кучета.

Но защо се криеха? Сега, когато спряха да тичат, странната случка нахлу в съзнанието на Катса мълниееносно като стрелите, които ездачите изпращаха след тях. Защо се крият, а не се бият? Защо се страхуват? Онази жена също се страхуваше. Жената, която приличаше на лиенид. Ашен. Съпругата на Лек беше от Лиенид и се казваше Ашен. Да, тя трябва да е била, защото изпълненият със скръб мъж я нарече своя съпруга. Мъжът с превързаното око и лъкът беше Лек.

Но нали именно стрелата на Лек улучи Ашен? Катса не помнеше ясно; опита се да види мислено този момент, гъста мъгла и снежна пелена се спускаха пред очите ѝ.

По сигурно си спомняше. Но той се държеше много странно. Караше я да убие Лек, а Лек скърбеше за съпругата си. После пък настояваше да си запуши ушите. Защо трябваше да ги запуши?

Онова, което не успяваше да съзре отчетливо, отново просия в съзнанието ѝ. Напрягна се да си спомни, но не успя. Ядоса се на глупостта си, на тъпоумието си. Нищо не разбираше, защото ѝ липсваше ум и разум.

Погледна По: облегнат на дървото, той се взираше в нищото. Видът му я разтревожи още повече, защото лицето му изглеждаше изпито, устните — съвсем тънки. Беше изтощен, сломен и вероятно

прегладнял. Спомена нещо за кучета, а тя познаваше очите му достатъчно добре, за да различи угрижените сенки, които ги помрачаваха.

По. Обясни ми, моля те, какво става.

— Катса... — името ѝ прозвуча като въздишка. Той потърка чело и се взря в лицето ѝ. — Помниш как разговаряхме за крал Лек, нали? Какво мислехме за него, преди да го видим днес?

Вярно, бяха обсъждали нещо, но не помнеше точно какво.

— За очите му, Катса, и че крие нещо.

— Той... — идеята я осени ненадейно. — Той притежава Дарба.

— Да. Помниш ли каква е Дарбата му?

Тогавашпомените ѝ започнаха да се връщат капка по капка от някаква част на съзнанието ѝ, до която преди не успяваше да се добере. Видя отново какво се случи. Видя го ясно: как Ашен, смъртно уплашена, бяга от съпруга си и от войската му; как Лек я пронизва със стрелата, а после надава уж съкрушен вик; как думите му замъгляват ума ѝ и превръщат убийството, разиграло се пред очите ѝ, в трагично произшествие, което не помни; как По ѝ крещи да убие Лек, а тя отказва.

От срам не смееше да го погледне.

— Не си виновна — успокой я той.

— Заклех се да правя каквото ми кажеш. Обещах ти, По.

— Катса, никой не би съумял да спази това обещание. Ако знаех колко могъщ е Лек, ако имах и най-малка представа, нямаше да те доведа тук.

— Не ме доведе тук. Дойдохме заедно.

— А сега и двамата ни грози ужасна опасност. — Той застина. — Чакай... — прошепна. Явно се вслушваше в нещо, но Катса не чуваше нищо. — Претърсват гората — обясни ѝ след минута той. — Този се отдалечи. Не мисля, че имат кучета.

— Но защо се крием от тях?

— Катса...

— Как така ни грози опасност? Защо не нападнахме тези убийци? Защо не... — Оброни глава в длани. — Толкова съм объркана. Толкова безнадеждно глупава...

— Не си глупава. Дарбата на Лек те обърква, а моята Дарба вижда повече, отколкото е редно да виждам. Объркана си, защото Лек

те заблуди нарочно с думите си и защото аз още не съм ти разказал какво разбрах.

— Обясни ми тогава. Каж ми какво разбра.

— Ашен е мъртва, това не е необходимо да ти го казвам. Мъртва е, защото се е опитала да избяга от Лек с Битърблу. Видяхме как я наказва, задето защитава детето си. — Долови горчивината в гласа му и си спомни, че Ашен не му е непозната, че днес е видял да убиват член на семейството му. — Беше права за Битърблу — продължи той. — Почти сигурен съм, защото прочетох мислите на Ашен, докато тичаше към мен.

— Какво искаше тя?

— Искаше да намеря Битърблу и да я спася. Не знам какво точно смята да й причини Лек. Но мисля, че Битърблу е в гората. Крие се като нас.

— Тогава трябва да я намерим преди тях.

— Да, но е наложително да знаеш още нещо, Катса. С теб сме в опасност. Лек ни видя, позна ни. Видя...

Той млъкна, но нямаше значение. Тя разбра какво е видял Лек: незнайно как са усетили гризящата ги заплаха и са побягнали. Беше я видял да си запушва ушите, макар че би трябвало да са в пълно неведение каква сила притежават думите му.

— Той... той няма представа каква част от истината знам — добави По. — Но е наясно, че Дарбата му не ми въздейства. Аз съм заплаха за него и иска да ме убие. А теб иска да залови жива.

Очите на Катса се стрелнаха към лицето му.

— Но те стреляха по нас.

— Чух заповедта, Катса. Стрелите бяха предназначени за мен.

— Трябваше да се бием — каза Катса. — Щяхме да победим тези войници. Хайде да го намерим сега и да го убием.

— Не, Катса. Ти не бива да се явяваш пред него.

— Ще си запуша ушите.

— Няма как да заглушиш всички звуци. Той ще говори високо. Ще крещи и ти ще го чуеш. Слухът ти е твърде добър, а и думите му са не по-малко опасни, когато са приглушени. Дори думите на войниците му са опасни. Ще се объркаш отново и ще се наложи да бягаме.

— Този път няма да му позволя да ме заблуди. По...

— Катса... — в гласа му прозвуча изтощена увереност и на нея ѝ се прииска да не чуе какво ще ѝ каже. — Само няколко думи му бяха достатъчни да постигне своето. Няколко думи изтриха от ума ти всичко, което видя. Той иска да се докопа до теб, Катса, до Дарбата ти. А аз не мога да те защита.

Тя възненавидя тази истина, но По беше прав. Лек бе в състояние да направи с нея каквото пожелае. Беше способен да я превърне в чудовище, ако реши.

— Къде е сега?

— Не знам. Не е наблизо. Но вероятно е някъде в гората. Търси или нас, или Битърблу.

— Трудно ли ще е да го отбягваме?

— Не мисля. Дарбата ще ме предупреди, ако е наблизо, и ще се скрием.

В гърлото ѝ се надигна горчилка. Ами ако Лек се опита да я настрои срещу По?

Извади камата от колана си и му я подаде. Той я погледна с мълчаливи очи. Разбра я.

— Няма да се стигне до там.

— Добре, но все пак я вземи — настоя тя.

Той присви устни, но не възрази. Взе камата и я пхна в колана си. Тя извади ножа от ботуша си и също му го подаде. Подаде му и лъка и му помогна да преметне колчана със стрелите през рамо.

— С ръцете и краката ми не можем да направим кой знае какво — отбеляза тя, — но поне нямам оръжия. С две остриета, имаш шанс срещу мен, По.

— Няма да се стигне до там — повтори той.

Вероятно. Но по-добре да са подготвени, ако се стигне.

Погледна лицето му, очите му, които сияеха приглушено в мрачината. Уморените, любими очи. По-лесно щеше да се защити от нея, ако ръцете ѝ са вързани. Тя се запита дали да ѝ вържат ръцете.

— Вече премина в селенията на безумието — скастри я той.

Тя се усмихна.

— Но трябва да опитаме някой ден, когато тренираме.

Усмивка трепна в ъгълчето на устата му.

— Ще опитаме някой ден, когато всичко това остане зад гърба ни.

— А сега да намерим братовчедка ти.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Не ѝ беше лесно да ходи безпомощна из гората, а По да решава накъде да тръгнат, кога и къде да се скрият, усетил неща, които тя нито чува, нито вижда. Дарбата му беше неоценима и тя го разбираше. Но никога не се беше чувствала като толкова беззащитно дете.

— Тя се обнадежди, когато ме видя — прошепна ѝ По, докато се прокрадваха бързо между дърветата. — Ашен. Щом ме зърна, сърцето ѝ се изпълни с надежда за Битърблу.

Тази надежда ги водеше и сега. Силното желание на Ашен По да открие Битърблу му бе помогнало да долови смътните очертания на място, където кралицата и детето се бяха отбивали, яздейки през гората. Мястото, където Ашен предполагаше, че се крие Битърблу, се намираше на юг от планинския проход, в дълбока долчинка с поток.

— Представям си как изглежда — обясни По, — но не знам къде точно е и дали е останала там, след като е осъзнала, че я търси цяла войска.

— Поне имаме представа откъде да започнем — успокои го Катса. — Едва ли е отишла далеч.

Затичаха през гората. Снегът бе спрял и от боровите иглички капеше вода и пълнеше ручейте. Натъкваха се на кални полянки, по които личаха дирите на войниците.

— Ако беше оставила такива големи следи, досега щяха да са я заловили — заключи Катса.

— Да се надяваме, че е наследила частица от коварството на баща си.

Неведнъж войниците се оказваха опасно близо и По променяше посоката, за да ги заобиколят. Веднъж, докато се промъкваха край един войник, едва не се сблъскаха с друг.

Катериха се на едно дърво и По извади стрела, но мъжът не отлепи очи от земята.

— Принцесо Битърблу! — извика войникът. — Покажете се, принцесо. Баща ви много се тревожи за вас.

После се отдалечи, но на Катса ѝ трябваха няколко минути, преди да слезе долу. Бе чула думите му, макар и със запушени уши. Опита се да се пребори с тях, ала те замъгляваха съзнанието ѝ. Седеше върху дървото и трепереше, а По я държеше за брадичката и ѝ говореше.

— Добре — рече тя най-сетне. — Умът ми се проясни.

Спуснаха се на земята и тръгнаха бързо, стремейки се да не оставят следи.

В покрайнините на гората, положението се усложни. Войниците сновяха навсякъде, движеха се на групи във всички посоки. С По изминаваха тичешком стотина крачки и после се скриваха.

Веднъж По я сграбчи за ръката и я дръпна назад. Втурнаха се по обратния път, зърнаха солидна скала, покрита с мъх, и се притаиха зад нея. Дланите на По притиснаха ушите ѝ, а очите му се присвиха съсредоточено. Прикlescена между скалата и По, тя долови колко бързо бие сърцето му и разбра, че този път не се крият от войниците. Чакаха безкрайно. Накрая По я улови за китката и ѝ кимна да го последва. Запрокрадваха се по друга пътека, която ги отдалечаваше от монсийския крал.

Наближиха края на гората, после свърнаха на юг с надеждата и Битърблу да е направила така. Едип поток забълбука срещу тях и По спря. Клекна и сведе глава. Катса застана до него, наострила зрение и слух: изчакваше го да долови нещо от гората или от спомена за упованието на Ашен.

— Нищо не усещам — призна той. — Не знам дали това е потокът.

Катса приклекна до него.

— Щом войниците не са я намерили досега, значи не е оставила следи дори в снега и в калта. Сигурно е съобщила да гази из някой ручей, По. Всеки ручей в тази гора тече от планината към долината. Навярно е запазила достатъчно самообладание и е тръгнала на запад, за да се отдалечи от долината. Защо да не последваме течението на потока на запад? Ако не я открием, ще продължим на юг по следващия поток.

— Звучи ми безнадеждно — прошепна По, но се изправи и тръгна след нея на запад.

Не след дълго Катса съгледа кичур дълга тъмна коса, заплетен в клоната, който я шибна през корема, и извика мислено По! Вдигна кичура да му го покаже. Пъхна го в ръкава си и се зарадва, че изражението му се поразведри.

Потоът направи рязък завои и навлезе в долчинка, обрасла с трева и папрати. По спря и вдигна ръка.

— Познах мястото.

— Тя тук ли е?

Той замълча.

— Не — отвърна след малко. — Но ще продължим нагоре. Бързо. Страхувам се, че войниците са по петите ни.

След няколко минути се обърна към нея; по измореното му лице се четеше облекчение.

— Усещам я.

Излезе от потока и Катса го последва. Тръгнаха между дърветата и стигнаха до повален дънер. По огледа внимателно падналото дърво. Клекна пред единия край и надникна вътре.

— Битърблу — прошепна. — Аз съм братовчед ти По, син на Рор. Дойдохме да те спасим.

Отговор не последва. По заговори тихо и галовно.

— Няма да те нараним, Битърблу. Ще ти помогнем. Гладна ли си? Носим храна.

От вътрешността на поваленото дърво отново не се отрони нито дума. По се изправи и се обърна към Катса.

— Страхува се от мен — прошепна й той. — Опитай ти.

Катса изсумтя.

— Мислиш, че няма да се уплаши от мен ли?

— Страхува се от мен, защото съм мъж. Внимавай. Има нож и е готова да го използва.

— Браво на нея! — Катса коленичи пред кухия дънер и надникна вътре. Едва различи силуета на момичето, сгушено в най-отдалечения край, задъхано, ужасено. Държеше ножа с две ръце. — Принцесо Битърблу, аз съм лейди Катса от Мидлънс. Дойдох с По да ти помогна. Трябва да ни се довериш, Битърблу. И двамата притежаваме воинска Дарба. Ще те спасим.

— Кажи й, че сме наясно с Дарбата на Лек — прошепна й По.

— Знаем, че баща ти те преследва — обясни Катса. — Знаем за Дарбата му. Ще те пазим, Битърблу.

Зачака момичето да й даде някакъв знак, че я разбира. Напразно. Погледна По и сви рамене.

— Дали да разцепим дървото?

В този момент обаче отвътре долетя тъничък, плах гласец.

— Къде е мама?

Катса стрелна с очи По. Спогледаха се колебливо. По въздъхна и кимна. Катса клекна отново пред дънера.

— Майка ти е мъртва, Битърблу.

Зачака да чуе хлипане, писък. Вместо това последва мълчание. След малко гласът се обади отново. Още по-плах и потих.

— Кралят ли я уби?

— Да — отвърна Катса.

Отново се възцари тишина. Катса зачака.

— Войниците идват — прошепна й По. — На няколко минути са от тук.

Катса не искаше да се бие с тези войници, които разнасяха отровата на Лек; а нямаше да се наложи, ако успееш да измъкнат детето отвътре.

— Виждам ножа ти, принцесо Битърблу — продължи тя. — Знаеш ли как да го използваш? Дори малко момиче може да нанесе сериозни поражения с нож. Аз ще те науча.

По клекна до нея и я докосна по рамото.

— Благодаря, Катса — промълви той и стана.

Отдалечи се на няколко крачки между дърветата, заозърта се и се вслуша във всичко, което Дарбата му разкриваше. Тя разбра защо й благодари: детето изпълзя от дънера. Лицето на малката изплува от тъмнината, после ръцете и раменете. Имаше сиви очи и тъмна коса като майка си. Очите й бяха огромни, лицето — мокро от сълзи, а зъбите й тракаха.

Пръстите стискаха здраво дръжката на ножа, по-дълъг от ръката й до лакътя.

Изтърколи се от дървото, Катса я прихвана и опипа челото и страните й. Детето се тресеше от студ. Роклята й беше подгизнала и

залепваше по краката. Ботушите ѝ джвакаха. Не носеше нито мантия, нито ръкавици.

— Велики хълмове! Измръзнала си! — възкликна Катса.

Свали си мантията и загърна детето. Опита се да промуши ръцете на Битърблу в ръкавите, но тя не отлепяше пръсти от ножа.

— Пусни го за малко, дете. Само за миг. Побързай, войниците идват.

Катса издърпа ножа от ръката на Битърблу и намести мантията върху раменете ѝ. Подаде ѝ ножа.

— Можеш ли да ходиш, Битърблу?

Момичето не отговори, само се олюля с размътен поглед.

— Ще я носим — отсече По, появил се изневиделица зад Катса.
— Трябва да тръгваме.

— Чакай — възрази Катса. — Вкочанила се е от студ.

— Нямаме време, Катса!

— Дай ми мантията си.

По смъкна торбите, колчана и лъка. Съблече мантията си и я подхвърли на Катса. Тя я надяна върху своята и пак се пребори с пръстите на момичето, вкопчени в ножа. Сложи ѝ качулката и я завърза плътно. Битърблу заприлича на чувал с домати; малък, разтреперан чувал с празни очи и нож. По праметна детето през рамо.

— Да вървим — подкани Катса.

Затичаха на юг, стъпвайки върху боровите иглички и камъните, за да не оставят следи. Земята обаче беше прекалено мокра, а войниците — твърде бързи с конете. Лесно щяха да ги проследят. Не след дълго Катса наистина чу прашене на клони и тропот на копита.

По? Колко са?

— Петнайсет. Най-малко.

Тя задиша дълбоко, за да надвие страха. *Ами ако думите им ме объркат?*

— Предпочитам да ги издебна сам, Катса. Далеч от теб, за да не ги чуваш — прошепна той. — Но това означава да се разделим, а сега сме заобиколени от войници от всички страни. Не бива да рискуваме да те открият, когато не съм при теб.

Катса смръщи вежди.

И без друго не бих ти позволила да се биеш сам с петнайсет войници.

— Най-добре ще е да ги убием, преди да наближат достатъчно. Така няма да ги чуваш — прецени По. — Да се надяваме, че когато ги нападнем, желанието им за разговори ще секне. Да намерим място, където да скрием момичето. Ако не я видят, едва ли ще я споменат.

Оставиха момичето зад скали и трънаци, в ниша зад ствола на голямо дърво.

— Не издавай нито звук, принцесо — предупреди я Катса. — И ми дай ножа си. С него ще убия един от войниците на баща ти.

Издърпа ножа от механично свитите пръсти на момичето. Размисляше трескаво.

По, изрече наум, дай ми ножовете и камите, ще убивам веднага щом ги зърна.

По извади двете ками от колана си и по един нож от всеки ботуш; подхвърли й остриетата едно по едно. Вдигна лъка и сложи стрела в тетивата. Сنيшиха се зад висока скала и зачакаха. Не се наложи да чакат дълго. Мъжете изскочиха иззад дърветата. Препускаха бързо и очите им кръстосваха земята за следи. Катса преброи седемнайсет войници. *Аз ще тръгна надясно, помисли мрачно тя, а ти тръгни наляво.* Скочи и хвърли първия нож, после втория и двете ками. Стрелата на По литна и той посегна за следваща. Ножовете и камите на Катса се забиха в гърдите на петима, а По уби двама, преди войниците да осъзнаят, че са попаднали в засада.

Телата на мъртвите се свлякоха от конете, а телата на живите ги последваха, издърпвайки саби от каниите и надавайки неразбираеми крясъци. Един-двама по-съобразителни опънаха лъкове. Катса хукна към тях, а По продължи да стреля. Първият я нападна с див поглед и оглушителен вик, размахал сабята си неистово, ала Катса отскочи с лекота от острието, ритна втори войник в челото, издърпа камата му от колана и преряза гърлата и на двамата. Запази камата, грабна сабя и се спусна срещу следващия противник. Изби с ритник оръжието от ръката му и прониза корема му. Врълхлетя срещу двамина зад гърба ѝ и ги уби с камата, отблъсквайки трети със сабята. Хвърли камата към гърдите на конник, насочил стрела към По.

Ненадейно остана само един войник, задъхан, ококорен от страх. Отстъпи назад и понечи да побегне. Катса издърпа нож от гърдите на друг мъж и се спусна след него; чу обаче да изсвистява тетива и видя как войникът залита с писък и се строполява бездиханен.

Погледна окървавената си туника и панталони. Избърса лицето си и кръв зацапа ръкава ѝ. Около нея лежаха мъртви мъже, лишени от лична воля, мъже, чието съзнание беше по-немощно дори от нейното. Призля ѝ, почувства се изтощена и разярена на краля, станал причина за тази кървава баня.

— Да проверим дали са мъртви — предложи тя. — После ще ги качим на конете. Ще ги изпратим обратно, за да отклоним Лек от следата.

До един бяха мъртви. Катса издърпа стрелите и остриетата от телата, като се опитваше да не поглежда лицата им, почисти ножовете и камите и ги подаде на По. Тръгна към Битърблу да ѝ върне ножа. Свари я права, скръстила ръце да се предпази от студа, с будни, прояснени очи. Катса погледна кървавите петна по дрехите си. Надяваше се детето да не е наблюдавало касапницата.

— Сега ми е по-топло — каза Битърблу.

— Добре. Какво видя от битката?

— Нямаха шанс, нали? — отговори момичето. — Къде ще отидем?

— Не съм сигурна. Ще намерим безопасно място, където да се нахраним и наспим. И да обсъдим какво ще правим после.

— Ако искате кралят да спре да ни преследва — заяви момичето, — трябва да го убиете.

Катса погледна детето — стигаше ѝ едва до гърдите. Ръкавите на По висяха почти до коленете на малката; очите и носът ѝ изпъкваха под качулката и изглеждаха прекалено големи за лицето ѝ. Гласът ѝ звучеше като писукане. Ала бе изпълнен със спокойна увереност, когато я посъветва да убие баща ѝ.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Задържаха два коня. Битърблу яздеше с Катса. Върнаха се до потока да се измият от кръвта на войниците. После тръгнаха на запад. Подкараха конете през потока и се насочиха към планините, докато земята под тях не стана достатъчно камениста, та по нея да не остават следи от копитата. Движеха се на юг по подножията на възвишенията, търсейки подходящо укритие, където да пренощуват. Място, което можеха да отбраняват; място, достатъчно далеч от Лек, за да са в безопасност, но не прекалено далеч, за да се върнат и да го убият.

Защото Битърблу, разбира се, беше права. Лек трябваше да умре. Катса го знаеше, но ѝ беше неприятно да мисли за това. Тя беше убийца и на нея се полагаше да го убие, ала беше ясно, че този път е ред на По. По трябваше да убие крал, пазен от цяла армия. Сам, без нейната помощ.

Не бива да припарваш до двореца му, рече му тя безмълвно, докато яздеха. Няма да успееш да се промъкнеш достатъчно близо до него. Набиваш се на очи. Ще те заловят.

Конете пристъпваха предпазливо между скалите. По с нищо не показва, че е чул мислите ѝ, дори не я погледна, ала тя знаеше, че я чува.

Най-добре е да го издебнеш в гората, докато търси детето, и да го понижиш със стрела. Отдалеч.

Той яздеше пред тях с изопнат гръб. Ръцете му стискаха уверено юздите въпреки умората, студа и оскъдното облекло.

А после да побегнеш с всички сили.

Той забави ход и тръгна редом с тях. Погледна я и някакво упорство в сребърно-златните му очи я успокои и ѝ вдъхна смелост. Не беше нито слаб, нито беззащитен. Имаше Дарба и беше силен. Протегна се към ръката ѝ. Тя му я подаде и той я целуна. Пришпори коня напред и продължиха по пътя.

Битърблу седеше притихнала пред нея. Застина, когато По доближи до тях, но дори безмълвният им разговор да ѝ се стори странен, не каза нищо.

Стигнаха място, където земята се спускаше рязко наляво и образуваше дълбоко дере с езерце, блещукащо под тях. Надясно пътеката се издигаше към скална тераса, надвиснала над езерото.

— Ако се скрием в далечния край на скалата, преследвачите ни трябва или да я прекосят цялата, или да се изкачат откъм дерето. Ще ги забележим веднага — прецени Катса.

— И на мен ми хрумна същото — съгласи се По. — Да видим какво има там.

Изкатериха се. Стръмната пътека се накланяше страховито към бездната, но беше сравнително широка и конете се придържаха към вътрешната ѝ страна. Под копитата им се търкулваха камъчета и политаха надолу към езерото, ала пътниците бяха в безопасност.

В далечния край на зъбера откриха само камънаци, храсти и няколко хилави дървета, поникнали в пукнатините на скалата. Избраха за убежище плитка пещера с гръб към дерето и пътеката.

— Не предлага мека постеля — подхвърли По, — но ще скрие огъня. Гладна ли си, братовчедке?

Момичето не отговори. Седна на един камък, стиснала ножа. До момента не се бе оплакала от нищо. И сега наблюдаваше мълчаливо с широко отворени очи как По разопакова малкото храна — месо от предишната нощ и ябълка, пренесена по целия път от съндърската странноприемница в подножието на планината. Затаила дъх, Битърблу буквално изпиваше лакомствата. Личеше си, че е изгладняла до смърт.

— Кога яде за последно? — попита я По и остави храната пред нея.

— Няколко боровинки. Тази сутрин.

— А преди това?

— Вчера. Вчера сутринта.

— Бавно — предупреди я По, когато Битърблу грабна месото и отхапа голям залък. — Бавно, за да не ти прилошее.

— Ще слеза в дерето да намеря още месо — каза Катса. — Слънцето ще залезе скоро. Ще взема нож, По, но ти ме наглеждай.

По извади нож от ботуша си и ѝ го подхвърли.

— Чуеш ли крясък на сова, бягай. Два крясъка — бягай на юг. Три крясъка — тичай към лагера.

Тя кимна.

— Ясно.

— Пробвай тръстиките на юг от езерото — предложи ѝ той. — И вземи няколко камъка по пътя. Струва ми се, че там има пъдпъдъци.

Катса повдигна вежди, но не продума. Погледна момичето, което виждаше само храната. После се обърна, заобиколи високите скали и заслиза към дерето.

Слънцето вече потъваше зад планините, когато се върна в лагера с няколко пъдпъдка, оскубани и изкормени. По трупаше клонки в дъното на пещерата. Битърблу лежеше наблизко, завита с одеяла.

— Май почти не е мигнала през последните дни — каза По.

— Дрехите ѝ ще изсъхнат и ще се съвземе. Ще ѝ осигурим храна и топлина.

— Тихо дете е, нали? Дребничка е за десетгодишна. Помогна ми да събера съчки, докато едва не припадна от изтощение. Казах ѝ да поспи, докато сготвим вечерята. Не пуска ножа. И продължава да се страхува от мен. Имам чувството, че не е свикнала мъже да се държат добре с нея.

— По, започвам да мисля, че не искам да разнищвам тази история. Нищичко не разбирам. Не намирам никаква връзка с дядо ти.

По поклати глава и погледна момичето, сгушено под одеялата и мантиите.

— Не съм сигурен дали тук изобщо има нещо разумно и смислено. Но ние ще я опазим и ще убием Лек. И накрая ще проумеем истината.

— Тя е ужасно млада за кралица.

— Да. Но няма друг начин.

Седяха мълчаливо и чакаха сумракът да скрие огъня им. По облече още една риза. Тя гледаше лицето му, познатите черти, очите му, в които се отразяваше последната розова светлина на деня. Прехапа устни да прогони обзелата я тревога, защото знаеше, че тревогите само ще му попречат.

— Как ще го направиш? — попита тя.

— Най-вероятно както ти каза. Ще го обсъдим, когато Битърблу се събуди. Ще успее да ни помогне, предполагам.

Да им помогне да обмислят как да убият баща ѝ. Да, сигурно щеше да им помогне, ако може. Защото лудост нагнетяваше въздуха в

това кралство, докато седяха в скалистия си лагер в подножието на монсийските планини.

Светлината на пламъците или миризмата на месото, цвърчащо над него, разбуди Битърблу. Дойде да седне до тях пред огъня, наметната с одеялото и стиснала ножа.

— Ще те науча как да го използваш — зарече се Катса, — когато се съвземеш. Ще те науча как да се защитаващ, как да нараняваш противника. Ще се упражняваме върху По.

Детето погледна свенливо Катса и се втренчи в скута си.

— Чудесно — обади се По. — Понеже ми е скучно да ме налагаш с крака и ръце, Катса, за разнообразие предлагам да ми се нахвърляш с нож!

Битърблу погледна отново Катса.

— Да — отсече тя.

— Далеч по-интересно е — съгласи се По. — Безспорно.

— По обаче има други предимства — уточни Катса. — По-силен е и вижда по-добре на тъмно.

— Но в битка винаги залагай на дамата, Битърблу. Дори в тъмното — посъветва я По.

Поседяха мълчаливо в очакване пъдпъдъците да се изпекат. Битърблу потрепери и се уви по-плътно с одеялото.

— Искат ми се да притежавам Дарба, която да ми помага да се защитавам — наруши тишината детето.

Катса затаи дъх и се насили да е търпелива и да не задава въпроси.

След миг Битърблу добави:

— Кралят иска да ме залови.

— Защо? — Катса вече не успя да се сдържи.

Битърблу не отговори. Долепи брадичка до гърдите си и кръстоса ръце, смаявайки се още повече.

— Той има Дарба — прошепна малката. — Мама ми каза. Той замъглява с думи умовете на хората, за да му вярват. Дори когато чуват думите му от устата на други хора. Дори да е слух, който той е разпространил. Могъществото му намалява на голямо разстояние, но не изчезва. — Тя се вгледа мрачно в ножа в ръцете ѝ. — Мама ми каза,

че той е неподходящ човек за такава Дарба. Превръща малките и слаби хора в играчки. Обича да причинява болка.

По отпусна длан върху крака на Катса, за да възпре желанието ѝ да скочи гневно.

— Мама се усъмнила от самото начало — продължи Битърблу. — Но той винаги успявал да я обърка и тя забравяла. Преди няколко месеца обаче той започна да се интересува от мен.

Тя млъкна и си пое дъх. Очите ѝ се взряха смутено в Катса.

— Не знам какво точно иска. Обича... да се обгражда с малки момиченца. И има странни навици, които с мама постепенно разкрихме. Реже животните с нож. Измъчва ги и ги оставя живи дълго време. Накрая ги убива. — Тя прочисти гърло. — Но май не се ограничава само с животни.

Милосърдие към децата и безпомощните създания, помисли си Катса, пропъждайки гневните сълзи, напълнили очите ѝ. Цял живот бе вярвала в благородството на Лек. Дали убеждава жертвите си, че постъпва добре с тях, докато ги измъчва?

— Казал на мама, че иска да остава насаме с мен — продължи Битърблу. — Време било да опознае дъщеря си. Разярил се, когато тя отказала. Ударил я. Опита се да използва Дарбата си върху мен, да ме подмами да отида с него при клетките му, но видех ли синините по лицето на мама, си спомнях истината. Умът ми се проясняваше... донякъде, колкото да събера сили да се възпротивя.

Значи По беше прав. Смъртта, дебнеща в двореца на Лек, вече изглеждаше обяснима. Лек навярно убиваше мнозина — главно хора, оказали се източник на излишни неприятности, Защото след като ги е наранил жестоко, те са прозрели истината.

— Тогава похити дядо — каза Битърблу. — Знаеше колко много го обича мама. Заплаши я, че ще го подложи на мъчения, ако тя не се съгласи да ме даде. Зарече се да го доведе в Монсий и да го убие пред очите ни. Надявахме се това да са обичайните му лъжи, но получихме писмо от Лиенид и разбрахме, че дядо наистина е изчезнал.

— Не са го измъчвали и не е убит — успокои я По. — Дядо Тийлиф е на сигурно място.

— Нищо не му пречеше просто да ме вземе — гласът на Битърблу прозвуча като глух писък. — Има цяла армия, която му се

подчинява безропотно. Но не го направи. Той... той е търпелив. Предпочете да не ни принуждава. Искаше сами да кажем „да“.

За да изпита по-дълбоко задоволство, помисли си Катса.

— Мама ни барикадира в покоите си. Известно време кралят ни остави на мира. Нареди да ни носят храна, вода и чисти завивки. Понякога обаче ни говореше през вратата. Опитваше се да убеди мама да ме пусне при него. Понякога объркваше мен. Понякога нея. Изреждаше десетки разумни доводи да изляза и ние постоянно си напомняхме истината една на друга. Беше много страшно.

По лицето ѝ се стече сълза, но тя продължи да говори бързо, сякаш историята ѝ напирала да я изрече.

— Започна да ни изпраща животни. Мишки, котки, кучета, целите в рани, но живи. Кървяха и скимтяха. Беше ужасно. После един ден момичето, което ни носеше храната, дойде с нарязано лице. От раните ѝ, не само по лицето, течеше кръв. Олюляваше се. Попитахме я какво се е случило, а тя отговори, че не помни. Беше ми връстничка.

Замълча за миг, задушена от сълзите. Избърса лице в рамото си.

— Тогава мама реши да избягаме. Завързахме одеяла и чаршафи и ги спуснахме през прозореца. Ужасно се страхувах. Но мама ме придума и слязох. — Тя се втренчи в пламъците. — Мама уби един страж с нож. Побягнахме към планините. Надявахме се кралят да помисли, че сме тръгнали по пътя към пристанището. На втората сутрин обаче ги видяхме. Препускаха през полето към нас. Мама си изкълчи глезена в лисича дупка. Не можеше да тича. Каза ми да побягна и да се скрия в гората.

Момичето се задъхна, избърса отново лице и ръцете ѝ се свиха в юмруци. С невероятно усилие на волята възпря сълзите. Стисна ножа, който лежеше в скута ѝ, и проговори с горчив глас:

— Ако умеех да стрелям с лък... Или да хвърлям нож... Щях да убия баща си още когато започна всичко.

— Късно е — прекъсна я По. — Но аз ще го убия утре, преди да стори нови злини.

Битърблу го погледна.

— Защо ти? Защо не тя? Нали е по-добър боец?

— Дарбата на Лек не ми действа — обясни ѝ той. — Влияе обаче на Катса. Днес го разбрахме, когато го срещнахме. Налага се аз да го убия, защото не може да ме обърка както обърква нейния ум.

Подаде на Битърблу един пъдпъдък, набучен на пръчка. Тя го взе и го огледа.

— Вярно, след като нарани мама, Дарбата му спря да ми въздейства толкова силно. И влияеше по-слабо върху мама, когато ме заплашваше. Но защо е безсилна пред теб? — погледна го въпросително малката.

— Не знам — вдигна рамене По. — Наранил е мнозина. Навярно десетки не се поддават на Дарбата му, но си мълчат от страх да не им отмъсти.

Битърблу присви очи.

— Теб как те нарани?

— Отвлече дядо. Уби леля ми пред очите ми. Заплашва братовчедка ми.

Битърблу явно се задоволи с това обяснение; зае се с храната и няколко минути яде лакомо. От време на време го поглеждаше и следеше как ръцете му подклаждат огъня.

— Мама също носеше много пръстени като теб — отбеляза. — Приличаш на мама, с изключение на очите. И говориш като нея. — Тя си пое дълбоко дъх и се втренчи в храната. — Тази нощ той ще лагерува в гората, а утре ще тръгне пак да ме търси. Не знам как ще го намериш.

— Теб те намерихме — напомни й По. — Забрави ли?

Тя впи очи в неговите, но веднага ги сведе към храната.

— Телохранителите му ще бъдат с него. Всички са родени с Дарба. Ще ти обясня срещу какво ще се изправиш.

Планът беше прост. По щеше да тръгне рано, преди зазоряване, с храна, кон, лъка, колчана, една кама и двата ножа. Щеше да скрие коня в гората и да открие краля. Нямаше да го доближава. Щеше да остане на една стрела разстояние, да се прицели и да стреля. След като се увери, че кралят е мъртъв, щеше да побегне възможно най-бързо, да се върне с коня в лагера им.

Прост план, но колкото повече го обсъждаха, толкова повече се тревожеше Катса, защото и двамата с По разбираха, че планът няма да се осъществи толкова лесно. Кралят имаше телохранители — петима мъже с Дарба да се сражават с мечове. Те не представляваха заплаха за По, защото винаги стояха до краля, а По не възнамеряваше да го доближава. Щеше да се сблъска обаче с външната стража на краля —

десетима войници, разположени в широк кръг около Лек. Всичките притежаваха Дарба — някои за ръкопашен бой, други да стрелят с лък. Един тичаше много бързо, втори беше силен като великан, трети се катереше по дърветата и скачаше от клон на клон като катерица, четвърти се отличавахе с ненадминато зрение и слух.

— Ще го познаеш по червената брада — обясни Битърблу. — Но ако си достатъчно близо да го забележиш, той вероятно вече ще те е видял. Усетят ли те, ще вдигнат тревога.

— По — намеси се Катса, — нека дойда с теб донякъде. Прекалено много са. Сигурно ще ти потрябва помощ.

— Не — възрази По.

— Ще ги убия и ще побягна.

— Не, Катса.

— Ти няма...

— Катса — прекъсна я остро той.

Тя скръсти ръце и впи яростен поглед в огъня. Пое си дъх и преглътна.

— Добре — примири се тя. — Лягай да спиш, а аз ще остана на пост.

По кимна.

— Събуди ме след няколко часа, за да те сменя.

— Не — възрази тя. — Трябва да се напиш. Тази нощ аз ще бдя. Не съм изморена — добави тя, когато той понечи да възрази. — Знаеш, че не съм.

По легна, сгушен под одеялото си до Битърблу. Катса се взря в мрака и започна да преповтаря мислено плана.

Ако до залез-слънце По не се върне в лагера им над дерето, Катса и Битърблу ще побягнат без него. Защото не се ли върне, значи кралят не е мъртъв. А ако кралят не е мъртъв, единствено разстоянието може да защити Битърблу от него.

Да остави По сам в тази гора, гъмжаща от войници... Нито си го представяше, нито искаше да си го помисля. Седеше в студа и в тъмнината и се взираше да долови дори най-беглото движение, вслушваше се да чуе най-тихите звуци. И отказваше да мисли за всичко, което би могло да се случи утре в гората.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

По се събуди преди изгрев и се приготви безшумно за път. Прегърна силно Катса.

— Ще се върна — прошепна ѝ той и тръгна.

Тя продължи да стои на пост, вперила поглед в посоката, накъдето беше поел. Усмиряваше мислите си.

На шията ѝ висеше пръстен, завързан с канап; пръстенът, който По ѝ даде, преди да възседне коня и да препусне по скалистия път. Пръстенът студенееше върху кожата ѝ и тя току го докосваше, чакайки изгрева. Даде ѝ пръстена, върху който бяха гравирани същите шарки като по ръцете му — символ на замъка и на кралското му потекло. Ако По не се върнеше днес, Катса трябваше да поведе Битърблу на юг към морето и да намери кораб, та двете да отплават към западния бряг на Лиенид, към замъка на По. Ако носи пръстена — обясни ѝ той — никой лиенид няма да се усъмни в нея. Щели да разберат, че изпълнява неговата воля и да ѝ помогнат. Битърблу трябваше да остане скрита в замъка му, докато Катса обмисля, планира и чака да чуе вест от По.

Най-после съмна и Битърблу се събуди. Двете с Катса заведоха коня край езерото на водопой и на паша. Събраха съчки, в случай че се наложи да прекарат още една нощ в лагера. Набраха трънки от храсталаците край водата. Катса улови и изкорми риба за вечеря. Върнаха се в лагера, преди слънцето да се е издигнало над главите им.

Катса си помисли дали да не потренира или да започне да учи Битърблу как да използва ножа. Ала не биваше да вдига шум и да привлича внимание. Нито искаше да пропусне и най-дребното движение или звук, издаващо, че приближава враг или По. Оставаше ѝ само да седи и да чака. Цялото ѝ тяло негодуваше.

В ранния следобед вече не я свърташе на едно място. Сновеше напред-назад, стиснала юмруци. Битърблу седеше, облегната върху огрените от слънцето скали, и я наблюдаваше.

— Не се ли измори? Откога не си спала?

— Не се нуждая от много сън — обясни Катса.

Очите на Битърблу я следяха как крачи трескаво.

— А аз съм изморена.

Катса спря и коленичи пред нея. Опипа дланите и челото ѝ.

— Студено ли ти е? Или ти е горещо? Гладна ли си?

Битърблу поклати глава.

— Просто съм изморена.

Изморена е, разбира се. Очите ѝ изглеждаха огромни, лицето — изпито. Всеки човек на нейно място би изнемощял.

— Поспи, за да събереш сили — предложи ѝ Катса. — Сега си в безопасност.

Не че на детето щяха да са му нужни сили за среднощно бягство, защото По всеки момент щеше да се появи на скалистата пътека, яхнал коня си.

Слънцето пропълзя зад планинските била на запад и обля в оранжева светлина скалистото им убежище, ала По го нямаше. Умът на Катса се скова. Повтаряше си, че По ще се появи ей сега. За всеки случай събуди Битърблу. Събра багажа им и заличи следите от огъня. Разпиля събраните от сутринта съчки. Оседла коня и завърза торбите за изцяло изработеното монсийско седло.

После седна и се втрени в каменистата пътека, която грееше жълто-оранжева в гаснещия светлик.

Слънцето залязваше, а По го нямаше.

Вече не успяваше да отпъди мислите, напирани упорито в съзнанието ѝ. Ами ако По е в гората, ранен? Или кралят е мъртъв и всичко е наред? Дали По е в беда? Ала как да му се притече на помощ, ако кралят е жив? Дали не е съвсем близо? Дали не залига по пътеката, борейки се с последни сили да стигне до тях? Уповава се само на тях, само на нея, а след минути тя ще възседне коня и ще препусне надалеч от него.

Време беше да тръгват. Реши обаче първо да се върнат по обратния път, за да потърсят По. Огледа лагера, за да се увери, че не са оставили никакви издайниски следи, и подкани Битърблу:

— Хайде, принцесо! Да тръгваме.

Намести я в седлото, отбягвайки погледа ѝ. Развърза поводите на коня и ги подаде на детето. В същия момент чу камъчета да се търкулват по ската.

Втурна се по пътеката. Отпуснал глава, конят се олюляваше по ръба на пътеката, прекалено близо до бездната. По лежеше безжизнено върху гърба му. От рамото му стърчеше стрела. Ризата му беше подгънала от кръв. Не се опита да преброи колко стрели стърчат от врата и хълбоците на коня, Защото внезапно цяла лавина от камъчета полетя над ръба на скалата. Конят се подхлъзна и цялата пътека се лашна надолу под паникьосаните му копита. Тя извика мислено името на По и се втурна към него. Той вдигна глава и очите му се впиха в нейните. Конят изцвили и затърси лудешки твърда земя. Нямаше да стигне навреме. Конят залитна над ръба на ската, тя изпищя — този път гласно — и той изчезна под нея, гмурвайки се в жълтата светлина.

Конят се завъртя във въздуха. По падна с лицето надолу в езерото. После водата погълна коня. Камъчета се разлетяха около стъпалата на Катса, която се спусна към дерето. Скали раздираха краката ѝ, клони я шибаха през лицето, ала тя не усещаше нищо. Знаеше само, че По е във водата и тя трябва да го извади.

Няколко дипли по повърхността я насочиха накъде да се гмурне. Захвърли ботушите си в тръстиките и заплува. Ледената вода заля тялото ѝ и тя загреба към мястото, където се надигаха кал и мехурчета и една огромна кафеникава форма потъваше, а друга — по-малка, се бореше за глътка въздух. По се бореше, значи беше жив. Тя наближи и видя с какво се бори. Ботушът му се бе заплел в стремето. Стремето беше закопчано за седлото, а конят потъваше бързо. По се съпротивляваше непохватно, а водата около раменете и главата му червенееше от кръв. Катса го сграбчи за колана и заопипва, докато намери ножа. Преряза коженото стреме и то последва коня към дъното. Подхвана По през раменете и зарита яростно към повърхността. Изплуваха.

Измъкна отпуснатото му, натежало тяло на брега. Беше изгубил съзнание, но когато тя го издърпа в тръстиките, той се разбуди. Загърчи се, опита се да си поеме дъх, закашля се и повърна езерна вода. Нямаше да се удави, но това не означаваше, че кръвта му няма да изтече.

— Другия кон! — изкрещя Катса на Битърблу, която сновеше разтревожено край тях. — Там са лекарствата.

Момичето хукна нагоре към лагера.

Катса издърпа По на суха земя и го надигна да седне. Студът и влагата също бяха гибелни. Трябваше да спрат кръвта, да го стоплят и изсушат. О, как ѝ се искаше Рафин да е тук сега!

— По — отрони тя. — По? Какво се случи?

Той мълчеше. *По. По.* Очите му се отвориха, но блуждаеха замъглени. Не я виждаше. Повърна отново.

— Добре. Не мърдай. Ще те заболи.

Но той сякаш не усети как издърпва стрелата от рамото му. Ръцете му висяха безжизнено, докато събличаше ризата му. Повърна още веднъж.

Битърблу се пусна по пътеката, яхнала коня.

— Помогни ми — помоли я Катса и Битърблу започна да развързва торби, да вади сухи дрехи, кърпи, за да попият кръвта от раните му, и мехлеми, за да ги почистят.

— Чуваш ли ме, По? — попита Катса, докато късаше една риза за превръзки. — Чуваш ли ме? Какво стана с краля?

Той я погледна неவிждащо, докато превързваше рамото му.

— По — повтаряше тя отново и отново. — Кралят. Жив ли е кралят?

Но той не чуваше и не виждаше. Все едно бе изпаднал в несвяст. Събу му ботушите и панталоните и го подсуши. Облече му сухи панталони и разтри ръцете и краката му, за да ги стопли. Взе мантията му от Битърблу, надяна му я и вмъкна омекналите му ръце в ръкавите. Той пак повърна.

Заради сблъсъка на главата му с водата. Катса знаеше, че човек повръща, когато го ударят силно по главата, забравя и се обърква. С времето разсъдъкът му щеше да се проясни. Ала не разполагаха с време. Нямаха време, ако кралят е жив. Коленичи пред По и го улови за брадичката. Въпреки болката, която зърна в очите му, го попита безмълвно: *По, трябва да знам дали кралят е жив. Ще те тормозя, докато не ми отговориш.*

Той я погледна, потърка очи и примижа.

— Кралят — рече дрезгаво. — Кралят. Стрелата ми... Жив е...

Сърцето на Катса се сви. Сега трябваше да бягат и тримата. Само с един кон и По в това състояние. В мрака и в студа, с малко храна и без Дарбата на По да ги предупреждава за преследвачите.

Налагаше се да се задоволят с нейната Дарба.

Подаде меха с вода на По.

— Пий! До дъно! — нареди му тя и се обърна към Битърблу: — Помогни ми да събера мокрите дрехи. Добре, че днес поспа, защото тази нощ искам да си силна.

По сякаш разбра, когато стана време да го наместят върху коня. Не се опитваше да помогне, но и не се противеше. Катса и Битърблу го вдигнаха заедно и той едва не се прекатури от другата страна, но някаква искрица живот го накара да сграбчи ръката на Катса и да запази равновесие.

— Ти ще яздиш зад него — обясни Катса на Битърблу. — Така ще го виждаш. Задръж го, ако се килне, и ме извикай, ако ти потрябва помощ. Конят ще се движи бързо. Колкото бързо мога да тичам.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Никой не може да движи бързо в мрака по планинските зъбери, ако не притежава по-особена Дарба. Напредваха и Катса не си счупи крака, вървейки на сляпо пред коня, но не бяха достатъчно бързи. Не смееше да си поеме дъх, наострила слух. Преследвачите им щяха да препускат с коне, да са много и да носят факли. Ако Лек ги бе изпратил в правилната посока, едва ли нещо щеше да им попречи да ги открият.

Катса се съмняваше, че дори и по равно биха се придвижвали по-бързо, толкова зле беше По. Държеше се за гривата на коня със затворени очи, съсредоточен до краен предел да не падне. Трепереше от болка. И раните му продължаваха да кървят.

— Нека те завържа за коня — предложи му Катса, когато спряха до един поток, за да напълни меховете. — Ще си отдъхнеш.

Той помълча, докато обмисли думите й. Приведе се напред и промълви в гривата на коня:

— Не искам да отдъхам. Искам да те предупредя, ако той идва.

Значи не бяха съвсем без Дарбата му; той обаче явно беше съвсем полудял да изрече това, след като Битърблу седеше зад него, притихнала и напрегната да долови всяка дума. *Внимавай*, помисли Катса, *Битърблу*.

— Ще ви вържа и двамата за седлото — продължи гласно тя. — Така ще решавате сами кога да почивате и кога — не.

Поспи, каза му мислено, докато увиваше въжето около краката му, *няма да ни помогнеш, ако ти изтече кръвта и умреш*.

— Няма да умра — отвърна той гласно и Катса отбягна въпросителния поглед на Битърблу, заричайки се повече да не му говори наум, докато не си възвърне разсъдъка.

Продължиха бавно на юг. Катса се спъваше в камъните и в корените на упоритите планински дървета, вкопчили се в скалните цепнатини. Когато нощта започна да преваля, се запрепъва по-често и

й хрумна, че навярно се е изморила. Спомни си предишните няколко нощи и пресметна наум. От два дни не беше мигвала, а преди това бяха спали само по няколко часа. Скоро щеше да се наложи да поспи; сега обаче беше немислимо. Нямаше смисъл да таи невъзможни надежди.

Преди зазоряване се замисли за рибата, която улови през деня — почистена от люспите, изкормена, увита и завързана в торбите върху коня. Развиделеше ли се, не биваше да палят огън за нищо на света. Бяха яли оскъдно през изминалия ден и имаха съвсем малко храна за следващия. Ако спрат за няколко минути, ще изпече рибата. Така няма да мисли за храна чак до другата нощ.

Ала дори това беше рисковано, защото светлината на огъня привлича внимание в мрака.

По прошепна името ѝ и тя се върна до коня.

— Има пещера — отрони той. — На няколко крачки на югоизток. — Ръката му се вдигна мъчително във въздуха и се отпусна върху рамото ѝ. — Стой до мен. Аз ще те водя.

Насочваше стъпките ѝ над камъните и край скалите. Ако не беше толкова изтощена, Катса щеше да се възхити на яснотата, с която Дарбата му показва пейзажа. Стигнаха входа на пещерата, но твърде много други неща обсебиха ума ѝ. Трябваше да събуди Битърблу, да я развърже и да ѝ помогне да слезе от коня. Да свали По от седлото и да го настани на земята. Да събере съчки за огъня, да сложи рибата да се пече. Да смени превръзката върху рамото на По, защото раната продължаваше да кърви, колкото и здраво да я пристягаше.

— Поспи, докато се изпече рибата — каза ѝ той, докато тя увиваше чисти парчета плат около ръката и гърдите му, за да попиват кръвта. — Поспи, Катса. Ще те събудя, ако се наложи.

— Ти трябва да спиш — възрази тя.

Той я улови за ръката.

— Катса, поспи четвърт час. Наблизо няма никого. Това е единствената ти възможност да подремнеш тази нощ.

Тя клекна пред него и го погледна. Без риза и без цвят, примижал от болка. С подуто и насинено лице. Той пусна ръката ѝ и въздъхна.

— Вие ми се свят — призна. — Сигурно приличам на смъртник, Катса, но няма да ми изтече кръвта и няма да умра нито от кръвоизлив, нито от световъртеж. Поспи няколко минути.

Битърблу дойде при тях.

— Прав е — подкрепи го. — Трябва да поспиш. Аз ще се грижа за него.

Взе мантията и му помогна да я облече, докосвайки рамото му много внимателно и леко. Няколко минути, помисли си Катса, ще се справят и без мен. За всички щеше да е по-добре, ако подремне.

Легна до огъня и си нареди да заспи за четвърт час. Когато се събуди, По и Битърблу почти не бяха помръднали. Чувстваше се ободрена.

Ядоха мълчаливо и бързо. По, облегнат на стената на пещерата, седеше със затворени очи. Оправда се, че няма апетит, но Катса не прояви нито капчица съчувствие. Настаня се пред него и започна да го храни с парченца риба, докато не остана доволна, че е изял достатъчно.

Катса тъпчеше жаравата с ботуши, а Битърблу увиваше остатъците от рибата. Неочаквано той проговори.

— Добре, че не дойде с мен, Катса. Днес Лек тръбеше на всеослушание колко обича отвлечената си дъщеря и колко ще тъгува, докато не я открие.

Катса седна до него. Битърблу застана по-близо, за да чува шепота му.

— Лесно се вмъкнах през обръча на външните стражи — продължи По. — В ранния следобед се прокраднах достатъчно близо. Виждах го, но телохранителите го заобикаляха толкова плътно, че нямаше как да го пронижа. Дебнах цяла вечност. Не ме чува, ала нито веднъж не се отдалечиха от краля.

— Очаквал те е — прецени Катса. — Заложили са ти капан.

Той кимна и лицето му се сгърчи от болка.

— После ще ни разкажеш, По — рече му Катса. — Сега си почивай.

— Историята е кратка. Най-сетне реших, че единствената ми възможност е да поваля някой от телохранителите му. Пронизах го със стрела. Но щом мъжът падна, кралят, разбира се, скочи и се скри зад друг. Пуснах втора стрела и тя облиза врата на Лек, но съвсем леко. Това беше работа за теб, Катса. Щеше да го улучиш точно. Аз не успях.

Аз нямаше да го открия. И дори да го бях открила, нямаше да го убия. Знаеш го. Тази работа не е за никого от нас.

— След това телохранителите му се спуснаха след мен — продължи По. — После се втурнаха външните стражи и всички войници, чули сигнала за тревога. Настъпи... настъпи кървава баня. Убих сигурно дузина. Едва се измъкнах и препуснах на север, за да ги заблудя. — Той затвори очи, помълча и след малко ги отвори отново. Погледна Катса с присвити очи. — Лек има стрелец, който е точен почти колкото теб, Катса. Видя какво направи с коня.

И с теб е щял да направи същото, помисли тя, ако не ти помагаше новооткритата способност да усетиш накъде летят стрелите.

Той се усмихна едва забележимо. После погледна Битърблу.

— Вече ми се доверяваш.

— Опита се да убиеш краля — отвърна протичко Битърблу.

— Добре — намеси се Катса. — Стига толкова приказки.

Върна се до огъня и го угаси. Качиха По на седлото и Катса пак ги завърза. И мислено, отново и отново, предупреждаваше По, умоляваше го, да спре да споделя на глас всичко, което Дарбата му разкрива.

С настъпването на утрото тръгнаха по-бързо, но По страдаше. Не се оплака нито веднъж колко го друса коня. Ала дишаше тежко и очите му блуждаеха диво, а Катса разпознаваше болката не по-зле от страха. Виждаше я изписана по лицето му и в напрегнатите мускули на ръцете и на врата му, когато му превързваше раната.

— Кое те боли повече? — попита го в ранното утро тя. — Рамото или главата?

— Главата.

Ако те боли главата, не бива да яздиш животно, чиито стъпки отекват като удари на секира в черепа ти. Ала да ходи не беше възможно. Не можеше да се задържи на краката си. Виеше му се свят и му се гадеше. Поне раненото му рамо кървеше по-слабо. И говоренето не го объркваше. Най-сетне явно си спомни, че трябва да крие Дарбата си от Битърблу.

— Не се движим достатъчно бързо — отбеляза няколко пъти той.

Катса също се задушаваше от бавния им ход. Но докато главоболието му не преминеше, не възнамеряваше да пришпорва коня по скалистите хълмове.

Битърблу ѝ помагаше повече, отколкото се беше надявала. Очевидно смяташе По за своя отговорност. Когато спираха, го отвеждаше да седне на някоя скала. Поднасяше му храна и вода. Щом Катса се отдалечеше за няколко минути да улови заек, Битърблу се залавяше да почиства рамото на По и да го превързва наново. Катса свикна да вижда как По се олюлява, подпрян върху рамото на дребничката си братовчедка.

Слънцето започна да се спуска към хоризонта. Катса вече усещаше умората от последните няколко дни и безсънни нощи. По и Битърблу спяха върху коня. Ако По си отдъхне сега, вероятно ще събере сили да остане на пост по-късно, за да си отспи и тя. Конят също се нуждаеше от почивка. Нямаше как да спрат за цяла нощ, след като се движеха толкова бавно. Няколко часа отмора обаче бяха възможни.

По се събуди под бледото лунно сияние и я повика при него. Помогна ѝ да намери полянка, заобиколена от високи скали, които щяха да скрият светлината от огъня.

— Не се движим достатъчно бързо — повтори пак той и тя сви рамене, защото нищо не можеше да се направи.

Събуди Битърблу, развърза я и я свали от седлото. По се смъкна внимателно от коня.

— Катса, ела тук, моя Катса.

Протегна ръце към нея и я прегърна. Раненото му рамо беше неподатливо и вдървено, но непокътнатата му ръка беше силна и топла. Притисна я крепко и тя сгуши лице в гърдите му; дълбока въздишка се надигна у нея. Беше толкова изморена, а той беше толкова болен. Не се движеха достатъчно бързо. Но поне се прегръщаха и лицето ѝ усещаше топлината му.

— Трябва да направим нещо, което няма да ти хареса.

— Какво? — прошепна тя във врата му.

— Трябва... — Той си пое дъх и замълча. — Трябва да ме оставите.

— Какво?

Тя се отдръпна от него. По залитна, но се опря върху коня. Тя го изглежда гневно и се втурна след Битърблу, която събираше съчки за огъня. Да се оправя сам! Да му мисли как ще стигне до лагерния огън, щом говори такива небивалици.

Той не помръдна. Остана до коня, вкопчен в гърба му, и чакаше някой да му помогне. Очите ѝ се напълниха със сълзи, като го видя толкова безпомощен. Върна се при него. *Прости ми, По.* Той се облегна на рамото ѝ и тя го поведе към мястото, където щяха да запалят огъня. Помогна му да седне и клекна до него. Погали го по лицето. Челото му гореше. Вслуша се в диханието му и долови колко болезнено се надигат гърдите му.

— Катса — прошепна той, — погледни ме. Не мога дори да ходя. Най-важна сега е бързината, а аз ви преча, бавя ви.

— Не е вярно. Дарбата ти ни трябва.

— Търсят ви — предупреди я той — и ще продължат да ви търсят, докато сте в Монсий. Вероятно ще открият следите ви и тогава кралят ще ви погне. Не съм ти необходим да ти го повтарям непрекъснато.

— Трябваш ми, за да разсейваш заблудите на краля.

— Не мога да разсея заблудите му. Начинът да се опазиш, е да бягаш от онези, които те объркват. Бягството е единствената надежда за детето.

Битърблу дойде при тях с наръч клони.

— Благодаря, принцесо — каза ѝ Катса. — Донеси заека, който улових. Аз ще запала огъня.

Зарече се да мисли за огъня и да не обръща никакво внимание на По.

— Ако ме оставите — продължи той, — ще яздите бързо. Побързо от войниците.

Катса сякаш не го чу. Натрупа съчките и се съсредоточи върху пламъка, растящ между дланите ѝ.

— Ако не побързаме, той ще ни настигне, Катса. И ти няма да успееш да ни защитиш от него.

Добави няколко клечки в огъня и раздуха нежно пламъците. Натрупа още съчки.

— Трябва да ме оставиш — упорстваше По. — Иначе рискуваме живота на Битърблу.

Тя скочи на крака, стиснала едно юмруци и загърбила преструвките, че е спокойна.

— Рискувам твоя, ако те оставя. Няма да те оставя в тази планина, да си търсиш храна и подслон и да се защитаващ, когато Лек

дойде, защото... защото ти дори не можеш да ходиш, По. Какво ще направиш? Ще избягаш пълзешком от войниците му? Скоро ще се съвземеш. Вече няма да се чувстваш замаян и ще тръгнем по-бързо.

Той я изгледа примижал и въздъхна. Втрени се в дланите си. Завъртя пръстените си.

— Мисля, че няма да се съвзема скоро — нещо странно в гласа му я сепна.

— Как така?

— Няма значение, Катса. Дори да се събудя утре напълно оздравял, пак трябва да ме оставиш. Имаме само един кон. Ако с Битърблу не яздите бързо, ще ви настигнат.

— Няма да те оставя.

— Катса... Не става дума за теб или за мен. Длъжни сме да спасим Битърблу.

Внезапно коленете ѝ се подгънаха и тя седна, омаломощена. Наистина трябваше да спасят Битърблу. Дойдоха дотук заради нея. Катса бе единствената ѝ надежда. Придаде си равнодушно изражение, защото детето не биваше да разбере каква болка изпитва, задето се налага да рискува живота на По в името на нейната безопасност.

После ненадейно почувства, че ще заплаче. Затаи дъх и каза, без да поглежда към По:

— Мисля да поспя няколко часа.

— Да. Поспи, любов моя.

Прииска ѝ се гласът му да не е толкова галъвен и нежен. Зави се с одеялото и легна до огъня с гръб към По. Заповяда си да заспи. Една сълза се стече по носа ѝ и влезе в ухото ѝ, но тя повтори заповедта.

Заспа.

Когато се събуди, Битърблу спеше на земята до нея. По седеше върху камък пред пращящия огън и се взираше в дланите си. Катса отиде до него. Месото беше изпечено и тя се нахрани благодарно, защото докато ядеше, не се налагаше да говори; заговореше ли, щеше да се разплаче.

— Ще намерим още един кон — рече тя накрая.

Втрени се в огъня и се опита да не поглежда светлините, които танцуваха по лицето му.

— Тук, в подножието на планината?

Добре де, нямаше да намерят кон.

— Дори да намерим, няма да мога да яздя достатъчно бързо. Главата няма да ми мине, ако се лашкам върху седлото. За мен ще е по-добре, ако ме оставите, Катса. Ще оздравея по-бързо.

— А как ще се защитаващ? Как ще се храниш?

— Ще се скрия. Утре сутринта ще открием подходящо място. Хайде, Катса, знаеш, че се крия по-добре от всички, които познаваш и за които си чувала. — Тя долови усмивка в гласа му. — Хайде, любов моя... Ела тук.

Не успя да възпре сълзите. Защото щяха да оставят По сам, макар че дори не можеше да ходи без чужда помощ. Коленичи пред него и той я прегърна със здравата си ръка. Тя плака като дете върху рамото му. Обзе я срам: та това беше просто раздяла, а Битърблу не плака за загиналата си майка.

— Не се срамувай — прошепна ѝ По. — Тъгата ти ми е скъпа. Не се страхувай. Няма да умра, Катса. Няма да умра, пак ще се срещнем.

* * *

Битърблу се събуди. Катса събираше багажа им. Момичето се взря изпитателно в лицето ѝ. После погледна По, втренчен в огъня.

— Значи ще те оставим — рече му тя.

Той вдигна очи към детето и кимна.

— Тук?

— Не, братовчедке. Когато се развидели, ще потърсим скривалище.

Битърблу ритна земята. Скръсти ръце и изгледа По.

— Какво ще правиш в скривалището?

— Ще се крия и ще възстановя силите си.

— А когато ги възстановиш?

— Ще дойда при вас в Лиенид. Ще дойда при вас, където и да сте, и ще обмислим как да убием Лек.

Момичето го изгледа замислено. Кимна.

— Ще те чакаме, братовчедке.

Катса зърна усмивката по устните на По. После Битърблу дойде при нея да ѝ помогне да съберат лекарствата.

Зъбите ѝ тракаха, когато клекна до нея. Нямаше мантия, а одеялото, с което се намяташе, когато пътуваха, беше съвсем протрито. Тя натовари вързопите върху коня, занесе вода на По и продължи да трепери.

Катса се укори, че не е запазила кожата на убитите зайци.

Зарече се да осигури на Битърблу топла дреха. Сега детето бе поверено на нейните грижи и трябваше да мисли за всичко, за да оправдае саможертвата на По.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В розовеещия светлик на зората откриха малка колиба, която не предлагаше почти нищо, освен заслон — изоставено убежище, приютявало навярно някой монсийски отшелник. Намираше се на полянка, заобиколена от високи скали, по-скоро камениста, отколкото тревиста, с едно-две дървета и буренясали лехи, служили навремето като градина. Кепенците бяха счупени, а камината — студена. Пелена от прахоляк покриваше дъсчения под, масата, леглото и разклатения трикрак шкаф със зейнала накриво врата.

— Тук ще се скрия — каза По.

— Това е място за живеене, По, не за криене — възрази Катса. — Прекалено очевидно е. Никой няма да го подмине, без да надникне вътре.

— Ще се настаня тук, Катса, а ще се скрия някъде наблизо, ако ги чуя да идват.

Какво ли скривалище му беше показала Дарбата?

— По...

— Питам се дали наблизо има езеро. Елате с мен, дами — покани ги той. — Сигурен съм, че чувам да ромоли вода.

Катса не чуваше никаква вода, следователно и По не чуваше. Тя въздъхна.

— Да, май и аз чувам нещо.

Тръгнаха през тревата зад колибата. По се облегна върху рамото на Катса, а Битърблу поведе коня. Не след дълго Катса наистина чу вода и когато изкачиха кафеникаво възвишение и обли камъни заместиха тревата, я видя. Три пълноводни потока шуртяха през скалите, сливаха се и се стичаха в дълбоко езеро. Тук-там езерото преливаше над каменистия бряг и няколко ручея се стичаха надолу и на изток към монсийската гора.

Много добре, помисли Катса. Но къде е скривалището?

— Такъв водопад има в планините край замъка на моя брат Скай. Един ден плувахме и открихме подводен тунел към пещера — обрисова картината По.

Катса разбра накъде бие, а обърканото изражение на Битърблу — не, не объркано, а подозрително — загатваше, че По вече е казал повече от достатъчно. Катса му помогна да седне. Свали си единия ботуш.

— Ако тук има скривалище, По, ще го намеря. — Свали и другия ботуш. — Но дори да има скривалище, едва ли ще ти свърши работа. Не можеш да стигнеш от колибата до езерото сам.

— Мога — увери я той. — За да си спася живота.

— Ще допълзиш до тук?

— Не е срамно да пълзиш, щом не можеш да вървиш. А плуването не изисква да пазиш равновесие.

Тя смръщи вежди, а той я погледна спокойно, с почти развеселено изражение. И защо да не му е весело? Нали тя щеше да се гмурне в ледената вода да търси тунел, който той вече знае, че съществува, и пещера, чиито точни размери, форма и местоположение са му известни?

— Събличам се — предупреди тя. — Обърни се, принце.

Поне дрехите си можеше да опази. А щом цялата сцена е представление за пред Битърблу, защо да не се престорят, че не е редно По да я вижда гола? Катса обаче се усъмни, че едва ли ще заблудят Битърблу. Тя стоеше до коня, вгълбена в своите мисли, а очите ѝ бяха големи и детински, но не бяха слепи.

Катса въздъхна. Свали си мантията. *Подскажи ми правилната посока, По.*

Проследи погледа му до основата на водопада. Хвърли панталоните си върху скалите до мантията и ботушите. Стисна зъби, за да се подготви за мразовитата вода, и стъпи в езерото. Брегът се спускаше стръмно надолу и тя се потопи с вик. Заплува.

Камъните по дъното зеленееха далеч под нея; сребристи риби проблясваха над тях. Изненада се колко дълбока е водата. Загреба към водопада. Очите ѝ бяха безполезни в разпенената каскада в подножието му, но тя опипа скалите и откри в мрака под леещата се вода пролука — вероятно това беше тунелът на По. Усмихна се. Сама никога не би намерила скривалището; навярно никой не беше правил това, което се канеше да направи сега. Изплува на повърхността да си поеме дъх и се гмурна през пролуката.

В тунела беше тъмно, черно като в рог, а водата — още по-студена. Не виждаше нищичко. Гребеше напред и броеше. Скали дращеха ръцете ѝ и тя ги протягаше напред, за да не си блъсне главата в нещо неочаквано. Тунелът беше тесен, но не опасно тесен. По щеше да се справи, ако събереше сили да доплува до тук.

Преброи до трийсет. Проходът се разшири и накрая стените изчезнаха. Стрелна се нагоре с надеждата да изплува на повърхността, защото не знаеше къде е въздухът в тази черна пещера, ако не е право нагоре. Уповаваше се на чувството си за ориентация, на което По се възхищаваше открай време. Изгубеше ли тунела в мрака, не откриеше ли излаз към повърхността, с нея бе свършено. Тя обаче знаеше точно къде се намира тунелът — зад нея и под нея. Знаеше какво разстояние е изминала и в каква посока; знаеше накъде е горе, накъде — долу; накъде са изток и запад.

И, разбира се, По нямаше да я изпрати тук, ако мястото не ѝ беше по силите. Рамото ѝ се удари в скала и тя чу тихо плискане. Загреба към звука, главата ѝ изскочи над водата и тя пое дъх. Опипа наоколо и откри скалата, в чиято долна част се беше блъснала. Издигаше се над повърхността — гладка и плесенясала. Катса се покатери върху нея с тракащи зъби.

В пещерата беше по-тъмно от най-тъмната нощ, която беше виждала. Водата не излъчваше никакво сияние, мракът не отъняваше никъде, за да ѝ даде представа за формата на мястото около нея. Разпери ръце и не докосна нищо. Не Знаеше колко е висок таванът и колко надълбоко се спускат стените. Стори ѝ се, че чува плискане на известно разстояние, но не беше сигурна на какво. А и не възнамеряваше да проучва, защото времето им изтичаше.

Беше открила пещерата на По. Тук не го грозеше опасност, стига да успее да стигне, защото никой — освен ако не притежава Дарбата му — не би го намерил в студената, черна дупка под планината.

Катса се гмурна отново в ледената вода и загреба към тунела.

Излезе на брега с две мятаци се риби в ръцете.

— Намерих пещерата ти. Ще я стигнеш лесно, ако по някакво чудо на медицината оздравееш дотолкова, че да успееш да преплуваш. Тунелът е точно под водопада. Ето ти и вечеря.

Хвърли рибата върху скалите и се изсуши с кърпата, която Битърблу ѝ подаде. Облече се. Протегна ръка и По ѝ подаде ножа си.

Тя отрязва главите на рибите и ги изкорми. Хвърли вътрешностите обратно в езерото.

— А сега тръгвайте — настоя По. — Няма смисъл да се бавите повече.

— Има смисъл — възрази Катса. — Какво ще ядеш след тези риби?

— Ще се оправя някак.

Катса се намръщи.

— Нима? Нямаш лък, а дори да имаш, ми е любопитно как ще се прицелиш. Няма да тръгнем, докато не ти съберем храна и дърва.

— Катса, наистина трябва да тръгвате...

— Конят се нуждае от почивка — срязва го тя. — Отсега нататък ще препуска бързо. И... и...

Отказа, решително отказа да се подаде на паниката, която се надигна у нея. *Идва зима. Принуди ме да те оставя, но няма да те оставя да умреш от глад.*

По потърка очи. Въздъхна.

— Ще ти трябва много дърва. Започвам да събирам — обяви Битърблу.

— Численото превъзходство е на ваша страна — засмя се По. — Добре, Катса. Прави каквото искаш. Но гледай да тръгнете преди пладне.

Запретнаха ръкави. Колкото по-бързо се движеше, толкова по-малко мисли кръжаха в ума ѝ и Катса напрягаше краката и ръцете си до краен предел. Улови му два заека, които да изпече с рибата надвечер и да ги складира за няколко дни. Ругаеше зимата. На По щеше да му е студено през деня, защото не бива да рискува да пали огън. Ала не бе достатъчно студено, та да замразят месото; не разполагаха и със сол, за да го запазят. Нямаше как да му осигури храна за цялата зима, дори за няколко седмици. А след няколко седмици ловуването щеше да затруднява дори ловци, които не се олюляват и имат лъкове.

— Правил ли си лък? — попита тя.

— Никога.

— Ще ти намеря дърво, преди да тръгнем. Със заешките кожи ще подсилиш лъка и ще изработиш тетивата. Ще ти обясня как става.

Ругаеше се, че е изхвърляла перата от уловените птици, но когато се втурна между скалите, подплаши ято пълпъдъци. Събра

светкавично камъни и успя да повали повечето. С Битърблу щяха да се навечерят с тях, а По щеше да използва перата им за стрелите си.

Откри младо дърво със силни, гъвкави клони; избра един поизвит за лъка и няколко дълги и прави за стрели. После й хрумна нещо. Откърти още клони и ги срязва напреки. Започна да плете кошница — квадратна, със страни, капак и дъно колкото един лакът. Изплете я стегнато, с малък отвор отстрани. Върна се край езерото, където По продължаваше да седи, а Битърблу да събира съчки. Носеше кошницата на рамо, а пъдпъдъците и клоните под мишница. Отрязва няколко дължини въже и ги завърза за краищата на кошницата. Потопи я в езерото колкото да не се вижда и я завърза с въжетата за най-близкия храст на брега. Свали си ботушите, мантията и панталоните и се подготви още веднъж за мразовитата среща с водата.

Потопи се. Гмурна се под водата и зачака. Зърнеше ли риба, улавяше я. Връщаше се до кошницата, разширяваше отвора, пъхаше гърчещата се риба вътре и пак пристягаше сплитката. Гмуркаше се, улавяше друга риба, връщаше се до брега и пъхаше пляскащото тяло в кошницата. Улови толкова много риби за По, че едва се побираха в кошницата.

— Може да се наложи да ги храниш — предупреди го, когато излезе от водата и се облече. — Но ще ти стигнат за известно време.

— А сега тръгвайте — подкани По.

— Първо ще ти направя патерици.

— Не. Тръгвайте!

— Искам...

— Катса, мислиш ли, че искам да тръгнеш? Щом ти казвам, че трябва, значи трябва!

Тя го погледна в очите и веднага извърна глава.

— Ще си поделим вещите.

— С Битърблу вече го направихме.

— Ще ти превържа рамото за последно.

— Детето вече ме превърза.

— Мехът ти за вода...

— Пълен е.

Битърблу дойде при тях.

— В колибата има купища дърва — обяви гордо тя.

— Време е да тръгвате — повтори По, приведе се напред и се изправи бавно.

Катса преглътна възраженията и му предложи рамото си за опора. Битърблу развърза коня и тръгнаха към колибата.

Ходиш по-стабилно, помисли Катса. *Ела с нас*.

— Братовчедке, не ѝ позволявай да изтощи коня. Напомняй ѝ да спи и да се храни от време на време. Ще се опита да ти дава всичката храна — предупреди я По.

— Както правиш ти — отбеляза Битърблу и По се усмихна.

— Аз ти давах повечето храна — поправи я той. — Катса ще ти дава всичката.

Спряха пред входа на колибата. По се облегна на рамката на вратата. *Ела с нас*, помисли Катса, когато застана пред него.

— Ще ви преследват — напомни им По. — Постарайте се да не ви доближат толкова, че да ги чувате. Предрешете се някак. Мръсни сте и дрипави, но дори глупак би ви познал. Не знам как да скриеш очите си, Катса, но все ще измислиш нещо.

Ела с нас.

— Битърблу, помагай на Катса, ако чуе нещо и се обърка. Помагайте си. Не се доверявайте на никого в Монсий. Не се доверявайте на никого, досегнат от Дарбата на Лек. Няма начин да го победиш, Катса. Единственото ви спасение е бягството. Разбирате ли?

Ела с нас.

— Разбирам — отвърна тя и една сълза се стече по бузата ѝ.

Той протегна ръка и я избърса с върха на пръста си. Взря се в лицето ѝ и се обърна към Битърблу. Коленичи и я улови за ръцете.

— Сбогом, братовчедке.

— Сбогом — отговори сериозно детето.

По се изправи предпазливо и пак се облегна на вратата. Затвори очи и въздъхна. Отвори ги и погледна Катса. Устните му се извиха в едва забележима усмивка.

— От самото начало ме предупреди, че ще ме напуснеш, Катса.

— Как смееш да се шегуваш? — Тя преглътна сълзите. — Знаеш, че не ставаше дума за това.

— О, Катса. Моя дива котка.

Докосна я по лицето. Усмихна ѝ се. Преряза я болка и тя разбра, че не може да го остави сам. Прегърна я, целуна я и прошепна нещо.

Тя го прегърна с цялата си сила — рамото сигурно го заболя, но не се оплака.

Катса не погледна назад, когато препуснаха. Само стисна здраво Битърблу и извика името му; то отекна болезнено в нея и дълго време тя не усещаше нищо друго.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Препускаха в подножието на монсийската планина и пришпорваха клетия кон на юг. Понякога се натъкваха на равна земя, ала по-често криволичеха бавно край скали, дерета и водопади — места, където копитата на коня не намираха никаква опора. Катса слизаше от седлото и го повеждаше обратно към по-ниските склонове. Там кожата на Катса току настръхваше и всеки звук спираше дишането ѝ. Поемаше си дъх едва когато се изкачваха отново. Защото в ниското започваше гората, а Катса знаеше, че гората гъмжи от войници на Лек.

Армията несъмнено претърсваше педя по педя гората, пътя към пристанището и земята между тях. Сигурно бяха завардили и планинския проход на границата с Естил и Съндър. Наблюдаваха и корабите, отплаващи от Монпорт, и претърсваха трюмовете им, да не би да укриват похитената дъщеря на краля.

Не. Денят започна да преваля и Катса разбра, че се залъгва. Освен всички кораби — съмнителни или не — претърсваха и сградите в пристанищния град, и целия бряг на изток от Монпорт и на запад към планините, и всеки кораб, доближил монсийската суша. Сигурно разглобяваха дъска по дъска лиенидски те кораби. След ден-два цели орди войници на Лек щяха да плъзнат из планинските подножия. Защото само два пътя отвеждаха отвъд пределите на Монсий — морето и планинският проход до границата с Естил и Съндър. Не откриеха ли бегълците в гората, по пътя за пристанището, в Монпорт или на някой кораб, Лек щеше да разбере, че са в планините, приклучени в капан между морето и гората от едната страна и върховете по границата между Монсий и Съндър, от другата.

Когато се стъмни, Катса запали малък огън до висока скала.

— Изморена ли си, Битърблу?

— Да, но не много — отговори детето. — Уча се да спя върху коня.

— И тази нощ ще се наложи да спиш в седлото — предупреди я Катса, — защото не бива да спираме. Кажи ми, принцесо, познаваш ли тези планински била?

— Билата, които ни делят от Съндър? Малко. Никой не знае много за тези планини. Малцина ги прекосяват, освен на север, разбира се, през прохода.

— Хмм...

Катса затършува в торбите и извади свитъка с карти. Разгърна ги в скута си и ги прелисти. Очевидно Рафин бе приел на сериозно думите на По, че не са сигурни накъде отиват. Имаше карти на Нандър и Уестър, на града на Драуден и на града на Бирн, карта на Съндър и карта на града на Мургон. Множество карти на различни монсийски местности. Извади омачкан лист от купчината, пригладил го на земята край огъня и затисна краищата му с камъни. Клекна пред картата и погледна принцесата, която наглеждаше пъдпъдъците, цвърчащи над пламъците.

И в седемте кралства имаше сивооки и тъмнокоси хора; цветът на очите и на косите на Битърблу не беше необичаен. Ала чертите ѝ се открояваха дори в приглушеното сияние на огъня. Правият нос, спокойната извивка на устните, гъстата коса, високото чело. Катса не можеше да определи причината, но дори без халки в ушите и без пръстени по ръцете детето приличаше на лиенид. Издаваше го нещо отвъд тъмната коса и светлите очи.

В кралство, където издирват отчаяно десетгодишното момиченце на лиенидска майка, Битърблу трудно щеше да остане незабелязана. Дори след като направят очевидното — да ѝ отрежат косата, да я преоблекат и да я превърнат в момче.

Спътницата на детето създаваше не по-малки затруднения. На светло Катса нямаше да мине лесно за момче. И трябваше някак да прикрие зеленото си око. Женствено момче с едно яркосиньо око и превръзка върху другото и дете с лиенидски черти щяха да привличат прекалено много внимание денем. А не можеха да си позволят да пътуват само нощем. И дори да стигнеха до Монпорт незабелязани, видяха ли ги там, веднага щяха да ги разпознаят. Щяха да се опитат да ги заловят и щеше да се наложи да убива, а после да похити или да открадне кораб — тя, която не разбира нищичко от кораби. Лек щеше да узнае и да разбере къде да ги търси.

Отмести очи от принцесата и ги сведе към картата върху земята до нея. Беше карта на монсийско-съндърската граница, на непристъпните монсийски върхове. Ако По беше тук, щеше да се досети какво се върти в ума ѝ. Представи си какъв чудовищен спор щеше да последва.

Представи си спора, защото това ѝ помогна да вземе решение.

Щом се навечеряха, тя сви картите и завърза торбите за седлото.

— Качвай се, Битърблу, не бива да пропиляваме тази нощ. Време е да тръгваме.

— По те предупреди да не изтощаваш коня — напомни ѝ Битърблу.

— Конят скоро ще си отпочине на воля. Поемаме към планините и щом се изкачим нависоко, ще го пуснем на свобода.

— Към планините? — повтори Битърблу. — Как така към планините?

Катса разпиля жаравата. Изкопа дупка с камата да скрие останките от вечерята им.

— В Монсий не сме в безопасност. Ще прекосим планините към Съндър.

Битърблу я погледна ококорено.

— Ще прекосим планините? Тези планини тук?

— Да. Сигурно ни причакват на прохода през северната граница. Ще си намерим собствен проход. Тук.

— Дори през лятото никой не прекосява тези планини — каза момичето. — Сега приближава зима. Нямаме топли дрехи. Имаме само нож и кама. Невъзможно е. Няма да оцелеем.

Катса имаше готов отговор, въпреки че подробностите ѝ убягваха. Качи малката на седлото и се метна зад нея. Насочи коня на запад.

— Ще те опазя жива — обеща тя.

Всъщност не разчитаха само на камата и на ножа. Разполагаха с кама, нож, въже, игла, канап, карти, лекарства, злато, малко дрехи, излинялото одеяло, с което Битърблу се завиваше, две торби, седло и една юзда. И имаха всичко, което Катса съумееше да улови, да убие или да изработи или обработи с двете си ръце. На първо място — кожа,

за да защити детето от хапещия студ, който вече ги измъчваше, и от още по-опасния студ, който ги очакваше. За него обаче Катса щеше да мисли по-късно, защото мислите я разколебаваха.

Реши да направи лък и снегоходки — бе бродила веднъж-дваж с такива из зимните гори край града на Ранда. Помнеше как изглеждат и как се използват.

След часове езда небето зад тях просветля и се обагри. Катса свали детето от коня. Поспаха час-два, сгушени в покрит с мъх процеп между скалите. Изгря слънце и Катса се разбуди, дочула в просъница как Битърблу трака със зъби. Време беше да събуди детето и да тръгнат, а преди денят да превали, да намери начин да надвие студа, който не му даваше мира.

Битърблу примижа под лъчите.

— По-високо сме — констатира тя. — През нощта сме се изкачили.

Катса й подаде остатъците от снощната вечеря.

— Да.

— Още смяташ да прекосим планините.

— Единствено на това място в Монсий Лек няма да ни потърси.

— Защото знае, че само луд би дръзнал да мине от тук.

Долови раздразнение в гласа на Битърблу — първият намек за недоволство, откакто с По я откриха в гората. Е, имаше основания. Беше изморена и измръзнала; майка й беше мъртва. Катса разгърна картата на монсийските върхове в скута си, без да продума.

— В планините има мечки — напомни й Битърблу.

— Мечките ще спят до пролетта — махна с ръка Катса.

— Има и други животни. Вълци. Планински лъвов. Създания, каквито не си виждала в Мидлънс. Не си виждала и такъв сняг. Не знаеш какви са тези планини.

В картата на Катса беше отбелязан път между два върха, привидно най-лесния маршрут до Съндър. „Проходът на Грела“ гласеше надписът — знак, че това е единственият път през върховете, където е стъпвал човешки крак.

Катса нави картите и ги пхна в завързаната за седлото торба. Качи момичето върху коня и попита:

— Кой е Грела?

Битърблу изсумтя и не отговори. Катса скочи върху седлото зад нея. Яздиха няколко минути. Накрая Битърблу се смили и обясни:

— Грела е известен изследовател на монсийските планини. Загинал е на прохода, който носи името му.

— Притежавал ли е Дарба?

— Не. Не е притежавал Дарба като теб. Но е бил луд като теб.

Язвителната забележка не засегна Катса. Нямаше причини Битърблу да вярва, че жена, видяла наскоро първата си планина, ще успее да ги преведе през Прохода на Грела. Дори и родена с Дарба. Самата Катса изпитваше известно колебание. Знаеше само, че претегли ли колко е опасен крал Лек и колко опасни са мечките, вълците, снежните бури и ледът, е убедена, че Дарбата ѝ е по-способна да се опълчи на планината.

Катса не отговори и не промени решението си. Вятърът се усили и Битърблу затрепери. Тя я прегърна по-силно и покри ръцете ѝ със своите. Конят се катереше по склона и Катса се замисли за седлото. Ако го нареже, накисне и начука, кожата щеше да омекне. Щеше да излезе грубо палто за Битърблу или панталони. Не биваше да го похабяват, ако ще осигури топлина, а и много скоро нямаше да е необходимо на коня.

* * *

Катереха се на сляпо дори през деня, винаги в неведение; какво ги очаква, защото хълмовете и дърветата се възправяха срещу тях и скриваха височините от погледа им. Катса ловеше катерици, риба и мишки за вечеря; дори зайци, ако щастиято им се усмихнеше. Всяка нощ опъваше и сушеше кожата им до огъня. Натриваше ги с рибена мас и лой. Съшиваше ги, пробваше ту един, ту друг вариант и накрая скалпи на детето грубовата качулка с краища, които се увиват около врата като шал.

— Странно изглежда — каза Катса, когато качулката беше готова и Битърблу я пробва. — Но ти не ми се струваш много суетна, принцесо.

— Мирише особено — отвърна Битърблу, — но топли.

Точно това искаше да чуе Катса.

Теренът стана по-скалист, а храсталаците — по-диви и по-умърлушени. Нощем, докато огънят гореше и Битърблу спеше до него, Катса чуваше непознато шумолене около лагера им. Шумолене, което плашеше коня, и вой, недалеч, който будеше детето. То се сгушваше разтреперано до Катса и признаваше, че я измъчват кошмари. Казваше ѝ, че сънува странни виещи чудовища, а понякога и майка си, но спестяваше подробностите. Катса не настояваше.

В една такава нощ, когато вълчийт вой доведе детето при нея, Катса остави пръчката, от която дялаше стрела, и прегърна момичето. Разтри дланите му, за да ги стопли. После разказа на Битърблу за братовчед си Рафин, защото тъкмо за него мислеше. Колко обича медицината и как ще бъде десет пъти по-добър крал от баща си. Разказа ѝ как Хелда се бе сприятелили с нея, макар всички да я отбягваха, и как все я сватосваше за разни лордове. Разказа ѝ за Съвета и за нощта, когато с Гидън и Ол спасиха дядото на Битърблу, а Катса се натъкна на странник в градините на Мургон и го събори в несвяст на земята. Странник, който се бе оказал По.

Битърблу се засмя и Катса ѝ разказа как се сприятелиха с По и как Рафин излекува дядо Тийлиф, и как с По заминаха за Съндър да разкрият истината за похищението, а следите ги доведоха до Монсий, до планините, до гората и до Битърблу.

— Ти всъщност не си като жената от историите — заяви момичето. — Преди да те срещна бях чувала други истории.

Катса си пое дъх да посрещне рояка от спомени, които сякаш никога не губеха яркостта си и винаги я изпълваха със срам.

— Историите са верни — възрази тя. — Такава съм.

— Невъзможно е! Ти не би счупила ръката и не би отрязала пръстите на невинен човек.

— Правех тези неща за вуйчо си, когато му се подчинявах — обясни Катса.

Катса отново се почувства сигурна, че е взела правилното решение — да се изкачат към Прохода на Грела, единственото място, където Лек няма да ги потърси. Защото не би успяла да защити Битърблу, ако е подвластна другиму, а не на себе си. Прегърна по-силно момичето.

— Моята Дарба не е само воинска, дете. Притежавам Дарба да оцелявам. Ще те преведа през тези планини.

Битърблу не отговори. Отпусна глава в скута на Катса и се сгуши до нея. Заспа така, в мрака, огласян от вълчи вой, и Катса реши да доиздяла друг път стрелата. Подремаха заедно до огъня; после Катса се събуди и вдигна момичето върху седлото. Пое поводите и насочи коня нагоре през монсийската нощ.

Един ден теренът стана непреодолим за коня. Катса не искаше да го убива, но все пак размисли. Кожата му беше ценна. Оставеха ли го жив, щеше да се залута из възвишенията и да подскаже на войниците, които щяха да го открият, къде са бегълките. От друга страна, ако го убиеше, нямаше как да скрие трупа му. Мършоядите щяха да оглозгат костите му и ако войниците се натъкнат на скелета, той щеше да послужи като още по-добър ориентир за местонахождението им, отколкото ако животното се скита свободно. С известно облекчение Катса реши да го пощади. Свалиха торбите, седлото и юздите. Пожелаха му на добър час и го отпратиха.

Отсега нататък разчитаха само на собствените си ръце и крака. Катса помагаше на Битърблу по най-стръмните склонове и я повдигаше върху скалите, прекалено високи да се изкатери по тях. Добре поне, че в деня на бягството от крепостта на Лек, момичето бе обуло здрави обувки. Препъваше я обаче изпокъсаната ѝ рокля. Накрая Катса срязва полите и уши от тях нескопосани панталони. След това момичето се движеше по-лесно и по-стабилно.

Кожата от седлото се оказа по-твърда, отколкото Катса очакваше. Бореше се с нея нощем, докато Битърблу спеше, и най-сетне реши да изработи на момичето грубовати гамаши с връзки, за да ги надява над панталоните. Изглеждаха доста комично, но пазеха донякъде от студа и влагата. Защото все по-често, колкото по-нависоко се изкачваха, от небето се сипеше сняг.

Уловът стана оскъден. Катса не пропускаше нито едно животно; раздвижеше ли се нещо, убиваше го. Ядеше малко и даваше повечето храна на Битърблу, а тя не подбираше и изгълтваше лакомо всичко.

Всяка сутрин Катса сваляше обувките на момичето и преглеждаше краката ѝ за мехури. Проверяваше ръцете ѝ, да не би пръстите ѝ да измръзнат. Втриваше мехлеми в напуканата кожа на Битърблу. Подаваше ѝ меха с водата при всяко спиране за почивка. А

спираха често, защото Катса подозираше, че детето ще припадне, преди да признае колко е изморено.

Катса не се чувстваше изморена. Усещаше колко силни са ръцете и краката ѝ и колко бързо е острието ѝ. Най-много я гнетеше мисълта, че напредват бавно. Понякога ѝ се приискваше да метне детето през рамо и да хукне нагоре по стръмнините. Досещаше се обаче как накрая в тези планини ще ѝ потрябва всяка капчица сила и издръжливост, и знаеше, че не бива да се изтощава отсега. Сдържаше нетърпението си, доколкото съумяваше, и се съсредоточаваше върху грижите за Битърблу.

Планинският лъв беше дар, истински дар, появил се в началото на първата снежна буря.

Бурята заплашваше да се развихри цял следобед. Облаците се скупчваха злоещо. Снежинките се сгъстяваха, вятърът брулеше все по-остро. Катса избра да лагеруват на първото възможно място — дълбока кухня в планинската твърд. Заслонена от надвиснала над нея скала. Битърблу тръгна да събира съчки, а Катса, пхнала камата в колана си — да търси вечеря.

Изкатери се върху скалата, която им служеше като покрив, и се запъти към рехава горичка от дървета, източени към небето и вкопчили корени по-скоро в камъни, отколкото в пръст. Сетивата ѝ бдяха, готови да доловят всяко движение.

Първо съзря леко трепване. Нещо кафяво, съвсем различно от откъртена вейка, но високо върху дървото, се сви и повдигна. А един клон се залюля странно, не от вятъра, а сякаш нещо тежко го натиска надолу.

Тялото ѝ се раздвижи по-бързо от съзнанието, разпознало хищника, а себе си — като плячка. В миг камата ѝ се озова в ръката. Голямата котка скочи с вой и тя заби острието в корема ѝ. Отдръпна се, но ноктите на животното се забиха в рамото ѝ. Котката я събори и затисна раменете ѝ с тежките си лапи, приковавайки я по гръб върху земята. Оголила зъби, ръмжеше и дращеше с нокти толкова бързо, че едва не разпори гърдите и врата ѝ. Катса се бореше с безнадеждно силните ѝ крака и отмяташе глава, когато зъбите ѝ щракваха току пред лицето ѝ. Звярът дереше ожесточено гърдите ѝ. Когато понечи да впи

зъби в гърлото ѝ, Катса го сграбчи за врата и изкрещя, отблъсквайки огромните челюсти. Животното я притискаше и забиваше нокти в ръцете ѝ. Катса зърна някакъв проблясък върху корема му и си спомни камата. Голямата котка понечи да я ухапе и Катса заби юмрук в носа ѝ. Котката се отдръпна за частица от секундата, зашеметена, и Катса се пресегна отчаяно към камата. Звярът нападна отново и тя заби камата в гърлото му.

Последва ужасяващо съскане и бълбукане. Котката се строполи върху гърдите на Катса, а лапите ѝ се плъзнаха по кожата ѝ. Планината стихна. Лъвът беше мъртъв.

Катса избута тялото на животното. Подпря се на десния си лакът и избърса горещата му кръв от очите си. Раздвижи леко лявото си рамо и потръпна от болка. Преглътна гнева си, че раните ѝ ще ги забавят, и разгърна мантията. Ахна възмутено при вида на дълбоките прорези по гърдите и, които боляха почти толкова силно, колкото кървавите бразди по рамото ѝ. Лека-полека осъзна, че кожата ѝ е разкъсана и на други места, защото всяко движение разкриваше нова болка. По-дребни рани по врата, по корема и по ръцете ѝ; по-дълбоки — по бедрата, където котката бе впила задните си лапи.

Е, нямаше смисъл да се излежава и да се самосъжалява. Снегът валеше по-силно. Битката с планинския лъв ѝ бе навлякла болка и неудобство, но същевременно ѝ осигури храна за дълго време и кожа за палто на Битърблу.

Катса се изправи на крака. Огледа едрия лъв, проснат мъртъв и окървавен пред нея. Опашката му — нея бе видяла да се свива и повдига върху дървото; първият знак, спасил живота ѝ. От главата до опашката животното бе по-високо от нея; предположи, че е и далеч по-тежко от нея. Вратът му беше дебел и як, плещите и гърбът — жилави и мускулести. Зъбите му бяха дълги колкото пръстите ѝ, а ноктите — по-дълги. Хрумна ѝ, че не се е представила толкова зле в тази битка, въпреки че Битърблу щеше да си помисли друго, като я види. Не би избрала да се бие без оръжие срещу такъв звяр. За малко да я убие.

Изведнъж осъзна колко дълго е оставила Битърблу сама. Повей на вятъра запрати пелена от сняг в лицето ѝ. Издърпа камата от гърлото на животното, избърса я в земята и я пхна в колана си. Преобърна котката по гръб и я улови за предните лапи. Стисна зъби да

надмогне болката в рамото и започна да тегли звяра надолу към убежището им.

* * *

Битърблу я видя и хукна към нея с ококорени очи. Издаде нечленоразделен звук, сякаш се е задавила.

— Добре съм, дете — успокой я Катса. — Само ме одраска.

— Цялата си в кръв.

— Кръвта на котката предимно.

Момичето поклати глава и се втренчи в прокъсаната ѝ мантия.

— Велики морета! — възкликна малката, забелязала раните по гърдите на Катса. — Велики морета — прошепна отново, когато видя рамото, ръцете и корема на Катса. — Ще трябва да ги зашием. И да те почистим. Ще донеса лекарствата.

Тази нощ бяха скупчени натясно, но огънят ги топлеше, печеше месото на голямата котка и сушеше кафеникавата кожа, която скоро щеше да се превърне в кожух за Битърблу. Момичето наглеждаше вечерята; останалото месо щяха да отнесат замразено, когато поемат отново нагоре.

Снегът валеше все по-силно. Вятърът довяваше в огъня им снежинки; те просъскваха и се топяха. Ако бурята не стихнеше, тук щяха да са в безопасност. Имаха храна, вода, покрив и топлина. Имаха всичко необходимо. Катса се намести по-близо до пламъците, за да се сгрее и да изсуши дрипавата мантия. Веднага след като я изпраха, я облече, защото нямаше друга дреха.

От няколко дни майстореше огромен лък. Огъна го, за да изпробва гъвкавостта и силата му. Отрязва парче канап за тетивата. Завърза го здраво за единия край на лъка и го опъна силно, за да стигне до другия. Изстена от болката, прорязала рамото и крака ѝ, където лъкът се бе впил в раната ѝ.

— Ако така се чувстват ранените, не разбирам защо По обича да се бие с мен.

— А аз не разбирам и двама ви — отбеляза момичето.

Катса стана и изпъна тетивата. Взе една от издяланите по-рано стрели и я изстреля пробно през пелената от сняг към дървото срещу

отвора на пещерата им. Стрелата улучи ствола на дървото и се заби надълбоко.

— Не е зле — констатира Катса. — Ще ни служи.

Излезе в снега и издърпа стрелата от дървото. Върна се, седна и се залови да дяла още стрели.

— Бих заменила лъвската пържола за морков. Или за картоф. Представяш ли си какво пиршество ще е да похапнем в странноприемница, когато стигнем в Съндър, принцесо?

Битърблу я изгледа безмълвно, дъвчейки месото. Не отговори. Вятърът свистеше и снежният килим пред пещерата ставаше все по-дебел. Катса пусна още една стрела към дървото и излезе в бурята да я прибере. Върна се и заизтупва обувките си от снега по стената на пещерата, но забеляза, че Битърблу я наблюдава втренчено.

— Какво има, дете?

Битърблу поклати глава. Сдъвка и преглътна. Извади парче месо от огъня и ѝ го подаде.

— Не ти личи много, че си ранена.

Катса сви рамене. Захапа месото и сбърчи нос.

— Аз си мечтая за хляб — призна Битърблу.

Катса се засмя. Двете седнаха една до друга — детето и убийцата на лъвовете — заслушани във вятъра, който довяваше снега пред прага на планинската им пещера.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Момичето беше изтощено. Беше ѝ по-топло в лъвския кожух, но се чувстваше изтощена: от безкрайното катерене и камъните, които се плъзгаха под краката ѝ, връщайки я назад, вместо да върви напред, от невъзможните за изкачване стръмни скали; от безнадеждната истина, че след върха на ската ще се възправи следващ, още по-стръмен, или каменна река ще я повлече надолу, от снега, който се просмукваше в обувките ѝ, и от вятъра, който се вмъкваше под дрехите ѝ, от появяващите се изневиделица вълци и лисици, които съскаха, ръмжаха, и се спускаха към тях. Катса действаше бързо с лъка. Създанията винаги измираха, преди да ги доближат, понякога преди Битърблу да ги зърне. Катса обаче виждаше колко бавно си поема дъх момичето след всяко нападение на виещите зверове, и разбираше, че изнемогва не само от физическата умора, но и от страх.

Струваше ѝ се непоносимо да забавят още повече ход. Но го направи, защото се налагаше. „Безсмислено ще е спасителният ни набег да го убие“, беше ѝ казал Ол в нощта, когато освободиха дядо Тийлиф. Ако Битърблу рухне в тези планини, виновна щеше да е Катса.

Вече валеше почти непрестанно и затова вървяха в снега. Катса уви лицето на Битърблу и ръцете ѝ в кожи. Виждаха се само очите ѝ. От картата знаеше, че край Прохода на Грела няма дървета. Преди да стигнат високата, ветровита пътека между върховете, дърветата щяха да изчезнат. Затова започна да майстори снегоходки — за да не ѝ потрябват на място, където няма от какво да ги изработи. Реши да направи само един чифт. Не знаеше колко стръмен е проходът, но вече познаваше вятъра и студа. Не биваше да се движат бавно, за да не измръзнат. Навярно щеше да се наложи да носи детето.

Нощем Битърблу потъваше веднага в мъртвешки сън и понякога проплакваше, сякаш сънува кошмари. Катса я наблюдаваше и поддържаше огъня. Сглобяваше дървени дъски и се опитваше да не мисли за По. Опитваше се, но не успяваше.

Раните ѝ заздравяваха бързо. Най-плитките вече не личаха, а дори дълбоките бяха спрели да кървят за няколко часа. Създаваха ѝ само дребно неудобство, въпреки че торбите и снегоходките простъргваха драскотините по гърба ѝ. Рамото и гърдите ѝ негодуваха всеки път, щом ръката ѝ се стрелнеше към колчана, който изработи с част от кожата на седлото. Щяха да ѝ останат белези по рамото, по гърдите и вероятно по бедрата. Но това щяха да са единствените следи от котката по тялото ѝ.

Реши да направи и нещо като носилка, след като измайстори снегоходките. За да носи по-лесно детето. Някаква плетеница от върви и ремъци от конската сбруя, та ако се наложи да носи Битърблу, ръцете ѝ да се свободни да използва лъка. И навярно кожух за себе си, след като вече е осигурила топлина на Битърблу. Палто от следващия вълк или планински лъв, който се изпречи на пътя ѝ.

Всяка нощ, когато разпалеше силно огъня и свършеше работата си, а мислите за По я обсаждаха толкова упорито, че не съумяваше да им избяга, тя се сгушваше до Битърблу и заспиваше за няколко часа.

Една нощ откри, че и тя трепери нощем. Налагаше се да увива главата и врата си с кожи и да тропа с крака, за да раздвижи кръвта в тях. Сигурно приближаваме Прохода на Грела, помисли си Катса. В Прохода на Грела щеше да е още по-студено, а според Катса светът бе стигнал почти до предела на студа.

Страхуваше се за пръстите на детето и за кожата на лицето му. Спираше често, за да разтрива дланите и стъпалата на Битърблу. Тя не говореше и се изкачваше като зашеметена; разсъдъкът ѝ обаче беше непокътнат. Кимаше и клатеше глава в отговор на въпросите на Катса. Улавяше се за нея, когато я повдигаше или я носеше. Плачеше от облекчение, когато нощният им огън я стопляше. Плачеше от болка, когато Катса я будеше в мразовитите утрини.

Сигурно приближаваха Прохода на Грела. Надяваше се, защото не знаеше колко още ще понесе детето.

Една сутрин се изви ледена виелица, докато се изкачваха между дървета и шубраци. Почти до пладне бяха слепи, привели глави срещу вятъра, присвили тела под напора на снега и студа. Катса подпираше детето както винаги по време на буря, а силното ѝ чувство за посока я водеше нагоре и на запад. След известно време забеляза, че пътеката не е толкова стръмна и вече не се препъва в дървесни корени и

планински храсти. Краката ѝ тежаха, сякаш снегът е станал по-дълбок и трябва да си проправя пърина.

Бурята стихна ненадейно, както беше започнала. Планината се бе променила. Намираха се в подножието на дълго, равно, заснежено възвишение без растителност. Вятърът подхващаше ледени кристали от белия килим и ги завърташе във въздуха. Напред, отляво и отдясно, се възправяха две черни канари. Възвишението се издигаше и минаваше между тях.

Белотата ги заслепяваше, небето беше толкова близо и толкова яркосиньо, че Битърблу заслони очи с длан. Проходът на Грела. Никакви животни нямаше да ги нападат, никакви скали нямаше да им препречват пътя, никакви храсталаци нямаше да ги препъват. Пред тях се виждаше само полегат склон, покрит с чист сняг. Прекосяха ли го, щяха да превалят планинското било и да се спуснат в Съндър.

Изглеждаше почти примамливо.

В съзнанието на Катса първо зажува, а после забуча предупреждение. Взря се в снежните кълбета, които вятърът завихряше по повърхността на прохода. Разстоянието сигурно бе по-голямо, отколкото ѝ се струваше. Нямаше и никакъв заслон от вятъра. Пътят едва ли беше толкова равен, колкото изглеждаше от тук, осветен от яркото слънце. Извиеше ли се виелица, или по-точно — когато се извиеше виелица — стихията щеше да влезе в унисон с тези планински върхове, където нищо живо не вирее и оцеляват само камъните и ледът.

Катса изтупа снега, полепнал по кожата на Битърблу. Отчупи ледените висулки от качулката на детето. Свали снегоходките от гърба си, стъпи върху тях и завърза здраво ремъците за обувките и глезените си. Размота носилката, която беше изработила, и помогна на детето да я нахлузи — бавно и усилено. Битърблу не се възпротиви, нито поиска обяснение. Движеше се мудро. Катса се наведе, улови я за брадичката и я погледна в очите.

— Битърблу, Битърблу, не заспивай. Аз ще те нося, но само защото трябва да се движим бързо. Усетя ли, че заспиваш, ще те пусна, и ще те накарам да ходиш. Разбираш ли? Ще те накарам да ходиш, принцесо, колкото и да ти е тежко.

— Изморена съм — прошепна детето и Катса я улови за раменете и я разтърси.

— Няма значение дали си изморена. Ще правиш каквото ти казвам. Ще впрегнеш всичките си сили да останеш будна. Разбираш ли?

— Не искам да умра — отрони Битърблу и една сълза се стече от окото ѝ и замръзна върху клепача ѝ.

Катса коленичи и прегърна вледененото вързопче, в което се бе превърнало момичето.

— Няма да умреш. Няма да позволя да умреш — обеща ѝ тя.

Ала единствено волята ѝ не бе достатъчна да опази детето живо и Катса бръкна под мантията си и извади меха с водата.

— Пий! Изпий водата!

— Студена е — промълви Битърблу.

— Ще ти даде сили. Бързо! Да не замръзне!

Детето изпи водата и Катса взе мигновено решение. Захвърли лъка на земята. Смъкна торбите и колчана и ги хвърли до лъка. Свали вълчите кожи, които увиваха раменете ѝ, кожите, които си бе позволила да запази за себе си едва след като бе покрила детето с няколко пласта кожи от главата до петите. Вятърът откри пролуките в окървавената ѝ мантия и студът я преряза през корема; прониза незарасналите рани по гърдите и рамото ѝ, но тя си каза, че скоро ще тича и движението ще я стопли. Кожите, покриващи главата и врата ѝ, бяха достатъчни. Уви големите вълчи кожи около детето като одеяло.

— Полудяла си — каза Битърблу и Катса аха да се усмихне, Защото щом момичето намираще сили да я жегне, значи разсъдъкът му не бе съвсем помътен.

— Предстои ми сериозно упражнение — отвърна Катса. — Не искам да се изпотя. Подай ми меха, дете. — Коленичи и напълни меха със сняг. Завърза го и го пхна под кожуха на Битърблу. — Ти ще го носиш, за да не замръзне.

Вятърът врълхиташе от всички посоки, но на Катса ѝ се стори, че най-яростен е западният вятър, режещ лицата им. Затова реши да носи Битърблу на гръб. Преметна всичко друго през гърди и нарами носилката с детето. Изправи се и направи няколко предпазливи крачки със снегоходките.

— Свий си ръцете в юмруци и ги пхни под мишниците ми — нареди тя на момичето. — Опри лице в кожата около врата ми.

Внимавай за краката си. Стори ли ти се, че не ги усещаш, кажи ми. Разбираш ли, Битърблу?

— Разбирам — отвърна детето.

— Добре — отсече Катса. — Тръгваме.

И се затича.

Бързо се приспособи към снегоходките и с нестабилните товари върху гърдите и гърба ѝ. Момичето не тежеше никак, а снегоходките работеха добре, щом свикна да тича с леко разтворени крака. Не ѝ се вярваше, че е възможен такъв студ. Не ѝ се вярваше, че е възможно вятърът да духа толкова силно и упорито, без изобщо да стихва. Всяко вдигане пронизваше като нож дробовете ѝ. Ръцете, краката и особено дланите, всяка част от тялото ѝ, непокрита с кожи, гореше от студа, сякаш се бе хвърлила в огън.

Тичаше. Отначало ѝ се струваше, че тупкащите ѝ крака и стъпала създават известна топлина; постепенно неспирното тупкане се превърна първо в хапеща болка, а сетне в тъпа болка; накрая вече не усещаше изобщо тупкането, но продължаваше с усилие на волята, напред, нагоре, към върховете, които сякаш оставаха на същото разстояние.

Облаците се скупчиха отново и я засипаха със сняг. Вятърът пищеше, но тя тичаше, ослепяла. Надвикваше бурята и задаваше въпроси на Битърблу, безсмислени въпроси за Монсий, за града на Лек, за майка ѝ. И винаги я питаше дали усеща ръцете си, дали може да си движи пръстите на краката, дали се чувства замаяна или сънлива. Не знаеше дали Битърблу разбира въпросите ѝ. Не чуваше какво ѝ отговаря. Но ѝ отговаряше, а щом ѝ отговаряше, значи беше будна. Катса притискаше с мишници дланите на момичето. Пресягаше се назад, улавяше обувките на детето и доколкото ѝ стигаха силите, разтриваше пръстите му. И продължаваше да тича дори когато вятърът сякаш я отпращаше назад. Дори когато въпросите ѝ станаха още по-несвързани, пръстите ѝ отказваха да помръднат, а ръцете ѝ — да притискат дланите на Битърблу.

Накрая долавяше само две неща — гласа на момичето, който звучеше в ухото ѝ, и възвишението пред тях, което трябваше да прекоси.

С помътен поглед проследи как огромното червено слънце се спуска по небето и започва да потъва зад хоризонта. Каза си замаяно,

че щом го вижда, снегът е спрял. Да, наистина бе спряло да вали, макар да не знаеше кога. Залезът обаче означаваше, че денят си отива. Идва нощта, а нощта винаги е по-студена от деня.

Продължи да тича, защото скоро щеше да стане още по-мразовито. Краката ѝ се движеха; детето отронваше по някоя дума; Катса не чувстваше нищо, освен студа, пронизващ дробовете ѝ с всяко вдишване. После замъгленото ѝ съзнание отбеляза нещо друго.

Виждаше хоризонт, ширнал се под нея.

Гледаше как слънцето потъва зад хоризонта далеч под нея.

Не знаеше кога се е променил пейзажът. Нямаше представа кога е превалила върха и е започнала да слиза. Но го беше направила. Вече не виждаше черните зъбери, значи бяха останали зад гърба ѝ. Виждаше обаче другата страна на планината и гори, безкрайни гори. Докато светлината гаснеше, тя продължи да тича, понесла детето — живо и будно върху гърба ѝ — все по-надолу и по-надолу към Съндър. Недалеч напред снежният скат свършваше сред дървета и шубраци, обрасли по склон. Детето щеше да прекоси по-лесно, отколкото бе изкатерило стръмнините зад тях.

В този момент забеляза треперенето, неистовото треперене. Завладя я паника, която проясни зашеметеното ѝ съзнание. Детето не биваше да се предава сега, когато бяха толкова близо до спасението. Пресегна се назад и сграбчи обувките на Битърблу. Изкрещя името ѝ. Веднага чу как извика нещо в ухото ѝ; усети колко здраво се държи за нея. Почувства внезапно колко гореща — странно гореща — е кожата под гърдите ѝ, където са заключени ръцете на Битърблу. Разбра, че не детето, а тя трака със зъби, че не детето, а тя трепери.

Засмя се, макар да нямаше нищо смешно. Не успееше ли да запази своя живот, за детето нямаше никаква надежда. Как бе позволила да се стигне до тук? Беше лудост да избере този път до Съндър. Вдигна ръце пред лицето си. Разпери пръсти, насили ги да се помръднат и се наруга мислено, когато видя белите им върхове. Пъхна юмруци под мишниците си. С усилие на волята си събра мислите. Беше ѝ студено, прекалено студено. Трябваше да стигнат до мястото, откъдето започваха дърветата, за да запалят огън и да се скрият от вятъра. Непременно трябваше да се добере дотам и да запали огън. И да опази детето живо. Това беше целта ѝ и тя затича още по-бързо, повтаряйки си я наум.

Стигнаха гората. Битърблу плачеше от изтощение и студ. Ала когато Катса се строполи на колене, тя се измъкна от носилката. Смъкна вълчите кожи от гърба си и уви Катса. Клекна до нея и развърза снегоходките с напуканите си, разкървавени ръце. Катса се посъвзе и ѝ помогна. Изу снегоходките и смъкна торбите, колчана, носилката и лъка от раменете си.

— Огън — отрони тя. — Огън...

Момичето подсмръкна, кимна и се защура между дърветата да събира съчки. Клоните, които донесе, бяха мокри от снега. Пръстите на Катса боравеха бавно и непохватно с камата. Цялото ѝ тяло се тресеше като листо. Никога досега не беше се затруднявала да запали огън, нито веднъж през целия си живот. Съсредоточи се яростно и на десетия или единайсетия опит припламна искра и пламъкът подхвана сухите краища на съчките. Катса хвърли борови иглички в огъня и го раздуха внимателно, за да не угасне. По-дебелите клони засъскаха и запушиха. Най-сетне имаха огън.

Катса протегна ръце към пламъците и се застави да не усеща пронизващата болка в пръстите си и туптенето в стъпалата си.

— Не — прошепна, когато Битърблу стана да събере още съчки. — Първо се стопли. Стой тук и се стопли.

Катса засили бавно огъня и се надвеси над него. Пламъците затанцуваха по-буйно и постепенно треперещото ѝ тяло се успокои. Погледна момичето, седнало с притиснати към гърдите си колене. Очите му бяха затворени, а лицето — сведено върху коленете. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Малката беше жива.

— Каква глупачка съм — прошепна Катса. — Каква глупачка...

Изправи се бавно и тръгна да събере дърва, подпирайки се от дърво на дърво. Костите я боляха, ръцете и краката ѝ крещяха от болка. Навярно беше за добро, че е такава глупачка, защото ако бе предвидила колко трудно ще бъде, нямаше да посмее да го направи.

Върна се при Битърблу и хвърли още дърва в огъня. Тази нощ огънят им щеше да е огромен; тази нощ щяха да запалят такъв огън, че цял Съндър да го види.

Клекна пред детето и улови ръцете му. Огледа пръстите му:

— Усещаш ли ги? Можеш ли да ги движиш?

Битърблу кимна. Катса отвори торбите и затършува да намери лекарствата. Заразтрива с целебния мехлем напуканите, разкървавени

ръце на момичето.

— Дай ми да погледна краката ти, принцесо.

Разтри пръстите ѝ, за да ги стопли, и я обу.

— Прекосихме Прохода на Грела. Невредими. Ти си силно момиче.

Битърблу прегърна Катса. Целуна я по бузата и я притисна още по-здраво. Ако имаше сили, Катса щеше да се смае. Ала имаше сили само да отвърне замаяно на прегръдката.

Стояха прегърнати и топлината лека-полека се връщаше в телата им. Катса легна до огъня, а детето се сгуши до нея и дори сгърчените ѝ от болка ръце и крака не успяха да пропъдят съня.

ТРЕТА ЧАСТ

ПРОМЕНЯЩИЯТ СЕ СВЯТ

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Странноприемницата се намираше в нещо, което тук, в Южен Съндър, минаваше за долчинка, но навсякъде другаде биха го нарекли гора. Между дъбовете и кленовете бе разчистено място за гостилница, конюшня, плевня и градина; дърветата оставяха достатъчно пространство на небето и слънчевата светлина отразяваше короните им в прозорците на околните сгради.

Странноприемницата не беше пълна с клиенти, но не беше и безлюдна. В Съндър потокът от пътници не секваше дори през зимата, дори в полите на планината. Конски каруци пренасяха на север бурета с монсийски сайдер, здрави дървени трупи от съндърските гори или лед от източните планини. Търговски кервани, натоварени с лиенидски домати, грозде и кайсии, лиенидски накити и украшения или риба, уловена в лиенидските морета, тръгваха на север от съндърските пристанища и доставяха стоката си чак в Мидлънс, Уестър, Нандър и Естил. А от южните кралства докарваха сладководна риба, зърно и сено, царевица, картофи и моркови — всичко, необходимо на горските обитатели. Билки, ябълки, круши и коне пътуваха до пристанищата, откъдето отплаваха с кораби за Лиенид и Монсий.

Сега в двора на странноприемницата чакаше търговец с каруца, натоварена догоре с бурета. Тропаше с крака и духаше в дланите си. По буретата нямаше надписи, дрехите на търговеца, палтото и обувките му бяха с неопределен произход; по сбруите на конете нямаше орнаменти, които да подсказват от кое кралство идва. Гостилничарят се втурна в двора. Следваха го синовете му, на които нареди да се заемат с конете. Извика на търговеца и дъхът му замръзна във въздуха. Търговецът изкрещя нещо в отговор, но недостатъчно силно, та думите му да стигнат до гъстата гора, опасваща долчинката, където се бяха спотаили Катса и Битърблу.

— Сигурно е от Монсий — прошепна Битърблу. — Идва от пристанищата и пътува към вътрешността на Съндър. Каруцата му е препълнена. Ако е дошъл от другите кралства, вече щеше да е продал

стоката си. Освен ако не е лиенид, разбира се, но не прилича на лиенид, нали?

Катса прелисти картите.

— Няма значение. Дори да беше от Нандър или Съндър, не знаем кои друг е в странноприемницата и кой друг ще пристигне. Не бива да рискуваме, докато не разберем дали историите на баща ти са плъзнали в Съндър. Бяхме няколко седмици в планините, дете. Нямаме представа какво са чули тези хора.

— Слуховете едва ли са стигнали толкова далеч от пристанищата и планинския проход. А и странноприемницата изглежда откъсната от света.

— Вярно — съгласи се Катса, — но не бива да разпалваме хорското любопитство. Колкото по-малко знае Лек, толкова по-добре.

— Значи никоя странноприемница не е безопасна. Трябва да стигнем до Лиенид, без да ни види никой.

Катса не отговори, съсредоточена в картите.

— Освен ако не смяташ да убиваш всеки, който ни зърне — промърмори Битърблу. — О, Катса, гледай! Това момиче носи яйца! Готова съм на всичко за едно яйце!

Катса вдигна очи и видя едно гологлаво и разтреперано момиче да притичва от плевнята към странноприемницата, понесло кошница с яйца. Гостилничарят ѝ помахаше и я извика. Момичето остави кошницата под клонестото дърво и изприпка към него. Двамата с търговеца започнаха да ѝ подават торба след торба, а тя ги нарамваше и препасваше, докато почти изчезна под товара. Заклатушка се към странноприемницата. Излезе отново и пак я натовариха.

Катса преброи дърветата между скривалището им и кошницата с яйца. Погледна измръзналите лехи в градината.

Прелисти още веднъж картите и извади списъка с помощниците на Съвета в Съндър. Пригладя листа в скута си.

— Знам къде сме — обяви тя. — Недалеч оттук има град. На два дни път. Според Рафин тамошният бакалин е приятел на Съвета. Мисля, че ще успеем да стигнем невредими.

— Дори да е приятел на Съвета, лъжите на Лек едва ли са го подминали.

— Да — съгласи се Катса, — но се нуждаем от дрехи и информация. А на теб ще ти се отрази добре една гореща баня. Ако

можехме да стигнем до Лиенид, без да прибъгваме до ничия помощ, щяхме да го направим. За съжаление е невъзможно. Щом се налага да се доверим някому, предпочитам да е сподвижник на Съвета.

Битърблу се намръщи.

— Ти също се нуждаеш от гореща баня.

Катса се ухили.

— И аз се нуждаю от баня. Само че не е задължително да е гореща. Изключено е да те натопя в някое замръзнало езеро. Ще се разболееш и ще умреш след всичко, което преживя. — Катса видя как гостилничарят и търговецът нарамват по няколко торби и се запътват към входа на странноприемницата и прошепна: — Чакай ме тук!

— Къде отиваш... — учуди се Битърблу, но Катса вече летеше от дърво до дърво.

Криеше се зад дебелиите им стволове и надничаше към прозорците и входа на гостилницата. Когато след малко продължиха да си проправят път през съндърската гора, в ръкава на Катса се гушеха четири яйца, а една съндърска тиква бе кацнала върху рамото ѝ. Тази вечер щяха да пируват.

Настъпи часът да почукат на вратата на бакалина. Катса се замисли как да придаде по-приличен вид на себе си и на Битърблу. Нямахше как; задоволи се само да позабърше калта и прахоляка от лицата им, да сплете косата на Битърблу в подобие на плитка и да чака да падне нощта. Заради хапещия студ се налагаше Битърблу да остане с кожуха, а тя — с пелерината от вълчи кожи; макар и страховити, все пак не бяха толкова отблъскващи, колкото окървавената и прокъсана мантия, която криеха.

Лесно намериха бакалията — най-голямата и най-оживената постройка в града след хана. Бакалинът беше среден на ръст, нито слаб, нито пълен, с червенобуза, пъргава съпруга и дял рояк деца — от невръстни малчугани до връстници на Катса. Така поне се стори на Катса, докато с Битърблу се криеха сред дърветата край града в очакване да се стъмни. Бакалията беше просторна, а кафявата къща над и зад нея — грамадна. Както и се полага, помисли си Катса, за да побира толкова голяма челяд. Макар да ѝ се прииска, докато денят преваляше, а от сградата извираха все повече деца — да хранят

кокошките, да помагат на търговците да разтоварят стоката си, да играят и да се боричкат — този помощник на Съвета да не бе приел толкова на сериозно дълга си да остави потомство. Налагаше се да чакат не само градът да стихне, но и домочадието му да заспи, за да не предизвикат суматоха, когато похлопат на вратата му.

Най-после светлините зад прозорците на повечето къщи угаснаха. Остана само един осветен прозорец в дома на бакалина. Едва тогава Катса и Битърблу излязоха иззад дърветата. Прекосиха двора и се прокраднаха към задния вход. Катса уви юмрук в ръкава си и потропа по дебелията дървена врата възможно най-тихо, но така, че все пак да я чуят. След миг светлината зад прозореца се раздвижи. След още миг вратата се откряна и бакалинът надникна. Стиснал здраво дръжката на вратата, ги огледа от главата до петите — две дребни, увити в кожи фигури пред прага му.

— Ако търсите легло и храна — изсумтя той, — странноприемницата е в началото на пътя.

Първият ѝ въпрос беше най-рискованият и тя затаи дъх, да се подготви за отговора.

— Търсим информация. Чували ли сте някакви новини от Монсий?

— Нищичко от месеци. В този край на горите рядко достигат вести от Монсий.

Катса си пое дъх:

— Вдигни свещта към лицето ми, бакалино.

Мъжът промърмори недоволено. Протегна ръка през открянатата врата и задържа свещта пред лицето ѝ. Очите му се присвиха, после се ококориха и изражението му се промени до неузнаваемост. Отвори рязко вратата, подкани ги да влязат и пусна резето след тях.

— Простете, милейди, — посочи масата и заиздърпва столовете. — Седнете, седнете! Марта! — извика той към съседната стая. — Храна! — нареди на обърканата жена, появила се на прага. — И още свещи! И събуди...

— Не! — възрази остро Катса. — Не. Не бъдете никого, моля ви! Никой не бива да разбира, че сме тук.

— Колко съм несъобразителен, милейди! Простете... простете ми...

— Не ни очаквахте — отвърна Катса. — Разбираме ви.

— Да — призна мъжът. — Чухме какво се е случило в двореца на Ранда, милейди, и научихме, че с лиенидския принц сте минали през Съндър. Но някъде по пътя слуховете са ви изгубили дирите.

Жената влетя в стаята и остави върху масата поднос с хляб и сирене. Млада жена на възрастта на Катса я последва с чаши и кани. Юноша, по-висок дори от Рафин, притича след тях да запали факлите по стените около масата. Катса чу тиха въздишка и погледна към Битърблу. С ококорени очи и овлажняла уста детето се взираше в хляба и сиренето пред него. Забеляза, че Катса я гледа.

— Хляб — прошепна и Катса се усмихна неволно.

— Яж, дете — подкани я тя.

— Разбира се, млада госпожице — намеси се и жената. — Яжте колкото искате.

Катса изчака всички да седнат, а Битърблу да си отчупи комат хляб и да започне да дъвче с доволно изражение. После проговори:

— Трябва ни информация. И съвет. Баня и дрехи — за предпочитане момчешки. Ала най-важното е присъствието ни тук да остане в тайна.

— На вашите услуги, милейди — отвърна бакалинът.

— В тази къща има дрехи за цяла армия — додаде жената. — А магазинът е пълен с провизии. Ще ви дадем и кон, ако искате. Ще си мълчим, милейди, не се безпокойте. Знаем какво прави Съвета ви и с радост ще ви помогнем.

— Задължени сме ви.

— Какво ви интересува, милейди? — попита бакалинът. — Информацията ни за другите кралства е съвсем оскъдна.

Очите на Катса се насочиха към Битърблу, която се бе нахвърлила лакомо върху хляба и сиренето.

— По-бавно, дете — предупреди я тя разсеяно.

Потърка чело и размисли какво да разкрие пред съндърското семейство. Налагаше се да сподели поне част от историята, а и най-сигурното оръжие срещу заблудите на Лек безспорно бе истината.

— Идваме от Монсий — подхвана. — Прекосихме планината през Прохода на Грела.

Думите ѝ предизвикаха смаяно мълчание. Катса въздъхна.

— Ако ви е трудно да го повярвате — продължи тя, — другата част от историята ще ви се стори напълно невероятна. Наистина не

знам откъде да започна.

— Започни от Дарбата на Лек — обади се Битърблу с пълна уста.

Катса погледна малката; в момента облизваше трохите от пръстите си. Изглеждаше изпълнена с доволство, което дори предателството на баща ѝ не може да помрачи.

— Добре — рече Катса. — Първо ще разкажа за Дарбата на Лек.

Тази нощ Катса се изкъпа не един, а два пъти. Първия път — за да размекне калта и прахоляка и да свали най-горния пласт, а втория — за да отмие цялата мръсотия. Същото направи и Битърблу. Бакалинът, съпругата му и двете му най-големи деца работеха безшумно и чевръсто; донесоха вода и я стоплиха, изпразниха и пак напълниха ваната и изгориха изпокъсаните им дрехи. Избраха им момчешки дрехи по мярка. От гардеробите си и от магазина наизвадиха шапки, палта, шалове и ръкавици. Подстригаха косата на Битърблу като на момче и скъсиха косата на Катса.

Усещането за чистота бе удивително. Катса не смогна да преброи колко пъти чу Битърблу да въздиша тихо. Въздишаше, че е на топло и е чиста, че се къпе със сапун, че вкухва хляб, че чувства хляба в стомаха си.

— Тази нощ, опасявам се, няма да спим дълго, дете — предупреди я Катса. — Трябва да тръгнем, преди децата да се събудят.

— Да не мислиш, че ще ме уплашиш! Тази вечер беше приказна! Недоспиването е нищо!

Независимо от първоначалните възражения на Катса, легнаха в леглото на бакалина и съпругата му. Усетила истинска постеля Битърблу заспа непробудно. Катса лежеше по гръб и се опитваше да не позволява на спокойното дишане на момичето, на мекия дюшек и на пухените възглавници да ѝ вдъхнат лъжливо чувство за безопасност. Мислеше за всичко, което пропусна да разкаже тази нощ.

Семейството на бакалина се убеди колко страховита е Дарбата на крал Лек. Научиха кой е убил кралица Ашен и кой е отвлъкъл дядо Тийлиф. Макар Катса да не им обясни, предположиха, че детето, поглъщащо лакомо хляба и сиренето, е монсийската принцеса, избягала от баща си. Дадоха си сметка и за друго: ако Лек реши да разпространи мнима история за Съндър, умовете им навярно ще

забравят истината, която са чули. Семейството се смая, но прие и разбра всичко това.

Катса обаче пропусна една истина и изрече една лъжа. Спести да каже накъде всъщност ще се отправят. Така, дори Лек да успееше да придума семейството да признае, че Катса и принцесата са почукали на вратата му и са спали под покрива му, нямаше да разбере накъде са тръгнали.

Лъжата бе, че лиенидският принц е загинал при опита си да убие монсийския крал. Катса намираше тази лъжа за излишна. Едва ли някой щеше да разпитва семейството за По. И все пак, колкото повече хора го смятаха за мъртъв, толкова по-малко щяха да го търсят и да му причинят зло.

Сега щяха да поемат към съндърските пристанищни градове. Да яздят на юг, за да отплават на запад. Ала докато лежеше до дълбоко заспалата принцеса, мислите ѝ я теглеха на изток, към колибата край водопада, и на север, към лабораторията в двореца, където Рафин стоеше приведен над книга, над стъкленица или над огън.

Как ѝ се искаше да поведе Битърблу на север, към града на Ранда, и да я скрие там, както бяха скрили дядо ѝ. На север при търпеливия и грижовен Рафин. Но беше невъзможно, дори без да брои собственото си усложнено положение в двореца на Ранда. Немислимо бе да скрие детето на толкова очевидно място и толкова близо до пипалата на Лек. Немислимо беше да навлече беда на най-скъпите си хора. Не биваше да сблъсква Рафин с човек, който изтрива разсъдъка и изкривява намеренията. Лек не биваше да доближава приятелите ѝ. За нищо на света не биваше да ги замесва.

С детето щяха да тръгнат утре. Да препускат главоломно. Да намерят кораб, за да отплават за Лиенид. Щеше да скрие Битърблу там и после да си събере мислите.

Затвори очи и си нареди да заспи.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

За пръв път Катса виждаше море. Така се почувства и когато за пръв път видя планини, макар че планините и морето никак не си приличаха. Планините бяха тихи, а морето бучеше, притихваше и пак започваше да бучи. Планините бяха високи, а морето представляваше равнина, простряла се докъдето поглед стига. Изненада се, че не вижда пред нея да проблясват светлинките на далечна земя. Планините и морето бяха съвсем различни. Не успяваше да отлепи очи от морето и вдишваше жадно соления въздух, както преди я бяха запленили планините.

Превръзката над зеленото око ограничаваше кръгозора ѝ. Едва се удържаше да не я смъкне, но не смееше. Бяха стигнали невредими чак до тук — през покрайнините на града и през градските улици. Движеха се само нощем и никой не ги разпозна. С други думи, не се наложи да убива никого. Разминаха се с една-две схватки, когато улични бандити проявяваха прекадено любопитство към двете момчета, промъкващи се на юг към водата посред нощ. Но никой не ги заподозря и не ги сполетяха сериозни неприятности, каквито Катса да не може да уреди тихомълком.

Намираха се в Сънклиф, най-големия пристанищен град в Съндър и най-оживения търговски център. През нощта той изглеждаше на Катса жалък и мрачен, с тесни, буренияли улички, които сякаш отвеждат към затвори или бордеи, а не до необятните удивителни води. Необозримите води изтриха спомена за пияниците, крадците, порутените сгради и окаяните улички зад тях.

— Как ще намерим лиенидски кораб? — попита Битърблу.

— Не просто лиенидски кораб — уточни Катса, — а лиенидски кораб, който скоро не е плавал до Монсий.

— Аз ще се поогледам, а ти се скрий — предложи Битърблу.

— В никакъв случай. Дори да не беше лиенсийската принцеса, това място не е безопасно. Дори да не беше нощ. Дори да не беше толкова малка.

Битърблу скръсти ръце и се обърна с гръб към вятъра.

— Завиждам ти за Дарбата.

— Да вървим — дръпна я Катса. — Не намерим ли кораб тази нощ, утре ще трябва да се крием от очите на хиляди хора.

Прегърна момичето през рамо. Тръгнаха по стръмните улички и стълби, отвеждащи към пристанището.

В мрака доковете изглеждаха зловещи. Тъмните силуети на корабите наподобяваха крепости, издигащи се от морето — скелети от мачти и плющящи платна, огласяни от викове на невидими мъже.

Всеки кораб представляваше малко кралство: стражи стояха с извадени саби пред мостика, а моряци сновяха между палубите и доковете или се бяха скупчили край огньове по брега. Две момчета крачеха край корабите, сгушили се заради студа, с протъркани пътни чанти в ръка. Бяха съвсем обикновени на вид. Всеки би ги взел за бегълци или за бездомници, които търсят я работа, я безплатен превоз.

В разговора на група стражи Катса долови позната напевна интонация. Битърблу я погледна, вдигнала вежди.

— Чувам — прошепна ѝ Катса. — Ще продължим напред, но запомни този кораб.

— Защо да не ги заговорим?

— Четирима са, а наоколо има много хора. Всички ще разберат какво искаме.

Внезапно закопня за По, за Дарбата му, която да ѝ подсказе дали ги разпознават и дали това е от значение. Ако По беше тук, с един-единствен въпрос щеше да узнае дали лиенидските моряци заслужават доверие.

Ако По беше тук, щеше да им е още по-трудно, разбира се, да останат незабелязани. Очите, халките в ушите му, акцентът му и дори жестовете му бяха толкова издайнически, че сигурно щеше да се наложи да му нахлузят чувал върху главата, за да не привлича внимание. Ала лиенидските моряци положително щяха да изпълнят желанието на своя принц въпреки историите, които са чули. Усети пръстена му да студене върху гърдите ѝ, пръстена, гравирани със същите знаци, изрисувани върху ръцете му. Този пръстен е билетът им, за да ги приемат лиенидските кораби доброволно, а не принудени от Дарбата ѝ или изкушени от тежестта на кесията ѝ. Макар да беше готова да прибегне до Дарбата и до кесията, ако се наложи.

Подминаха няколко по-малки кораба, чиито стражи явно се перчеха с подвизите си. Едните бяха уестърци, а другите...

— Монсийци — прошепна Битърблу.

Катса не трепна, ала сетивата ѝ се изостриха и цялото ѝ тяло настръхна, готово за битка, докато корабите не останаха далеч зад гърбовете им. Продължиха напред, сливайки се с мрака.

Морякът седеше сам на ръба на дъсчен кей и люлееше крака над водата. На кораба пред нея кипеше необичайно оживление. По палубата сновяха мъже и момчета. Лиенидски мъже и момчета, понеже по ушите и по пръстите им Катса съзря да блещука злато, озарено от светлината на фенерите. Не разбираше от кораби, но се сети, че този сигурно или тъкмо е пристигнал, или скоро ще отплава.

— Корабите вдигат ли котва посред нощ? — попита тя.

— Нямам представа — отвърна Битърблу.

— Бързо! Да не губим време, ако този ще отплава!

Ако морякът им създаде неприятности, щеше да го хвърли във водата с надеждата мъжете по палубата над тях да не забележат.

Катса тръгна по нея. Битърблу я следваше по петите. Мъжът ги видя веднага. Ръката му се стрелна към колана.

— Спокойно, моряко — рече тихо Катса. — Искаме само да те питаме нещо.

Мъжът не продума, ръката му остана върху колана, но им позволи да доближат. Катса седна до него, а той се отмести и се приведе настрани — за по-добър замах, досети се тя, ако реши да използва ножа. Битърблу се настани от другата ѝ страна, скрита от погледа на моряка. Катса благодари наум на мрака и на дебелото палто, прикриващи лицето и фигурата ѝ.

— Откъде идва корабът ти, моряко? — попита тя.

— От града на Рор — гласът му, съвсем малко по-дълбок от нейния, го издаде, че не е мъж, а младеж — широкоплещест и жилив, но по-млад от нея.

— Тази нощ ли ще отплавате?

— Да.

— Накъде?

— До Сънпорт и Южния залив, после обратно в града на Рор.

— Няма ли да се отбивате в Монпорт?

— По това време на годината не търгуваме с Монсий.

— Чували ли сте някакви новини от Монсий?

— Не е ли ясно, че сме лиенидски кораб? Намерете монсийски кораб, ако ви интересува Монсий.

— Що за човек е капитанът ви? — продължи да разпитва Катса.

— Много въпроси задаваш. Интересува те Монсий, интересува те и капитанът ни. Къде сме били, какво носим. Откога Мургон наема деца за шпиони?

— Нямам представа кой шпионира за Мургон. Ние търсим кораб да ни отведе на запад.

— Нямате късмет — подхвърли младежът. — Не се нуждаем от работна ръка, а е видно, че не можете да си платите.

— О! Да не би да притежаваш Дарба да виждаш в тъмното?

— Дори в тъмното си личи, че сте дрипльовци — отсече морякът и добави: — Явно сте се били, съдейки по превръзката върху окото ти.

— Ще платим.

Момчето се поколеба.

— Или лъжете, или сте крадци. А най-вероятно и двете.

— Нито сме лъжци, нито крадци.

Катса посегна да извади кесията от джоба на палтото. Той издърпа ножа си от колана и скочи на крака.

— По-полека, моряко — успокои го Катса. — Бръкни сам в джоба ми, ако искаш. Хайде! — насърчи го, доловила колебанието му. — Аз ще вдигна ръце, а приятелят ми ще отстъпи назад.

Битърблу стана и се отдалечи послушно на няколко крачки. Катса разпери ръце. След кратко двоумение младежът бръкна в джоба на Катса, а ръката с ножа вдигна пред гърлото ѝ. Катса си рече, че сега се полага да изглежда уплашена. Още една причина да е благодарна на мрака, криещ изражението ѝ.

Той извади кесията ѝ и отстъпи две крачки назад. Отвори я и изсипа няколко златни монети в дланта си. Огледа жълтиците под светлината на луната, после ги поднесе към бледото сияние на огньовете по брега.

— Това е лиенидско злато — констатира той. — Не просто сте крадци, а сте ограбили лиениди.

— Заведи ни при капитана си. Нека той реши дали да приеме златото ни. Ако го направиш, и ти ще получиш нещо, независимо от решението му.

Катса зачака младежът да обмисли предложението. Всъщност нямаше значение дали ще приеме условията им, или не. По-подходящ кораб едва ли щяха да намерят. По един или друг начин Катса трябваше да се качи на палубата, дори ако се наложи да го удари по главата и да го довлече до мостика, размахвайки пръстена на По пред лицата на стражите.

— Добре — кимна той. Взе монета от купчината в дланта си и я пъкна в пазвата си. — Ще ви заведа при капитан Фаун, но ви предупреждавам: заради кражбата тя ще ви хвърли в трюма. Няма да ви повярва, че сте се сдобили със златото по честен начин, а нямаме време да ви предадем на градските власти.

Катса не пропусна думата.

— Тя? Капитанът ви е жена?

— Жена — потвърди момчето, — жена с Дарба.

Жена. Жена с Дарба. И двете я изненадаха.

— Този кораб е на краля, така ли?

— Неин е.

— Как...

— В Лиенид родените с Дарба са свободни. Кралят не ги притежава.

Да, спомни си, че По ѝ го бе обяснил.

— Идвате ли? — попита младежът. — Или ще си приказваме тук?

— Каква е Дарбата ѝ?

Морякът отстъпи настрани и им махна с ножа да тръгват.

— Хайде!

Катса и Битърблу се насочиха към кораба, но Катса очакваше да чуе отговора. Трябваше да разбере дали капитанът умее да чете мисли, или притежава воинска Дарба. Тогава щеше да реши как да постъпи, преди да стигнат до стражите: да продължи напред или да блъсне момчето във водата и да побегне.

Стражите под тях се засмяха на някаква шега. Единият държеше факла. Пламъкът блуждаеше под напора на вятъра и озаряваше ту обветрените им лица, ту широките им плещи, ту извадените им саби. Битърблу ахна тихо и Катса се обърна към нея. Беше уплашена. Катса я улови за рамото и я стисна леко.

— Сигурно умее да плува както никой друг — подхвърли тя на младежа зад тях. — Или е като подвижен компас? Права ли съм?

— Заради Дарбата ѝ ще отплаваме посред нощ — обясни той. — Вижда бурите, преди да връхлетят. Вдигаме котва сега, за да изпреварим бурята, задаваща се от изток.

Умение да усеща времето. Ясновидските Дарби бяха за предпочитане пред четенето на мисли, но и от тях я побиваха тръпки. Е, професията на тази жена прилягаше добре на Дарбата ѝ, а и на техните цели; дори им предоставяше предимство. Катса реши да поговори с капитан Фаун, да прецени що за човек е и каква част от истината да ѝ разкрие.

Наближиха и стражите се втрениха в тях. Единият вдигна факлата към лицата им. Катса мушна брадичка под яката на палтото си и го погледна с незакритото си око.

— Кого водиш на кораба, Джем? — попита мъжът.

— Отиват при капитана.

— Затворници ли са?

— Затворници или пътници. Капитанът ще реши.

Стражът махна на един от другарите си.

— Върви с тях, Беър — нареди той — и се погрижи за младия Джем.

— И сам мога да се пазя — обиди се Джем.

— Естествено. Беър обаче може да наглежда и теб, и себе си, и двамата ти затворници, и да носи сабя и светлина. И да бди за безопасността на капитана.

Джем явно се канеше да възрази, но при споменаването на капитана се задоволи само да кимне. Поведе Катса и Битърблу по мостика. Беър тръгна след тях с извадена сабя и с вдигнат фенер. Катса не беше виждала по-едър мъж. Стъпиха върху палубата и моряците се отдръпваха, за да огледат дребните, дрипави странници, и същевременно да направят път на Беър.

— Какво става, Джем? — любопитстваха те.

— Отиваме при капитана — обясняваше Джем отново и отново, а мъжете се връщаха към задълженията си.

Дългата палуба гъмжеше от чевръсти мъже, непознати предмети ги заобикаляха отвсякъде и хвърляха странни сенки, озарени от фенера на Беър. Едно платно ненадейно се надипли и се смъкна, освободено

от въжетата, които го задържаха за мачтата. Заплющя над главата на Катса като сияйна сива птица, напиреща да скъса каишката си и да отлети в небето; в следния миг се издигна също толкова ненадейно, изпълнато и завързано здраво на място. Катса нямаше представа какво означава тази трескава деятелност, ала непознатата суетня — гласовете, подвикващи неведоми команди, поривите на вятъра, люлеещата се палуба — я изпълни с вълнение.

Две стъпки ѝ бяха достатъчни да се приспособи към полюшването на кораба. Битърблу обаче не се чувстваше сигурна и стъписващата суматоха наоколо не ѝ помагаше. Катса я улови за ръка и я притисна плътно до себе си. Момичето се сгуши до нея и с облекчение ѝ предостави отговорността да я държи на крака.

Джем спря пред отвор в палубата. Нареди им да го следват, стисна ножа си със зъби, спусна се през отвора и изчезна в мрака. Катса тръгна след него, надявайки се невидимата стълба да се материализира под краката и ръцете ѝ. От време на време поспираше да помогне на детето да улучи стъпалата. Беър слезе последен и в светлината на фенера му сенките им затанцуваха по стените на тесния коридор, където се намираха.

Тръгнаха след тъмния силует на Джем. Битърблу притискаше лице в гърдите на Катса. Да, въздухът тук, долу, беше застоял и неприятен. Катса бе чувала, че хората свикват с корабите. Зарече се да крепи Битърблу, докато се приспособи.

Джем ги водеше край черни врати към правоъгълник оранжева светлина, зад който сигурно се намираше каютата на родения с Дарба капитан. Жената капитан. Откъм светлото петно долитаха гласове. Единият — силен, властен и женски.

Стигнаха вратата и гласовете секнаха. От мястото си в сенките зад младежа Катса чу гласа на жената:

— Какво има, Джем?

— Простете, капитане. Тези съндърски момчета твърдят, че ще си платят, за да ги вземем на кораба. Искат да отплават на запад, но аз не вярвам на златото им.

— Какво му е на златото им? — поинтересува капитанът.

— Лиенидско е, капитане, и повече, отколкото се полага да притежават.

— Доведи ги — нареди гласът. — Да видя това злато.

Джем ги подкани да влязат в добре осветената каюта, която напомни на Катса лабораторията на Рафин, пълна с разпилени книги, бутилки със странно оцветени течности, букети от билки, увесени да се сушат на куки, за да се използват в необичайни експерименти. Тук вместо книги имаше карти и чертежи, вместо бутилки — медни и златни инструменти, вместо билки — въжета, канапи, куки, мрежи. Предмети, които знаеше, че служат на корабите, ала чието предназначение не разбираше, както не разбираше целта на Рафиновите експерименти. Тясното легло и скринът в единия ъгъл също ѝ напомниха лабораторията на Рафин, защото и той понякога спеше там, когато умът му се вълнуваше повече от работата, отколкото от удобството.

Зад масата до капитана стоеше моряк, едър като Беър. Пред тях бе разгърната карта. Жената, далеч не млада, бе прибрала в стегнат кок на тила сребрилата си коса. Дрехите ѝ бяха като на другите моряци — кафяви панталони, кафяв жакет, тежки ботуши и нож в колана. Лявото ѝ око беше бледосиво, а дясното — яркосиньо като синьото око на Катса. Строгото ѝ лице и проницателните ѝ очи се впиха към непознатите. За пръв път — в тази светла каюта и пред искрящите очи на жената — Катса почувства, че маските им вече са изчерпали ролята си.

Джем изсипа монетите в протегнатата длан на капитана.

— В кесията има още много, капитане.

Жената огледа златото. Изглежда Катса и Битърблу с присвити очи.

— Откъде го взехте?

— Приятели сме на принц Грийнинг от Лиенид — обясни Катса.
— Той ни даде златото.

Огромният моряк до капитана изсумтя.

— Приятели на принц По! Как не!

— Ако сте ограбили нашия принц... — подхвана Джем, но капитан Фаун вдигна ръка.

Зоркият ѝ втренчен поглед сякаш проби челото на Катса. После се плъзна по палтото ѝ, колана, панталоните, ботушите. Катса се почувства гола под тези будни разноцветни очи.

— Очакваш да повярвам, че принц По е дал кесия със злато на две дрипави съндърски момчета? — попита най-сетне капитанът.

— Знаеш, струва ми се, че не сме съндърски момчета — отвърна Катса и бръкна в пазвата си. — Даде ми това, за да ми повярвате.

Издърпа канапа и показа пръстена на капитана. Забеляза стъписаното изражение на жената, а яростните викове на Джем и Беър ненадейно огласиха каютата. Възцари се хаос. Моряците се спуснаха към нея — Джем размахваше ножа, а Беър — сабята; морякът до капитана също измъкна острието си.

Защо По не ѝ спомена, че при вида на пръстена, хората му ще обезумеят? Сега обаче се налагаше да действа; по-късно щеше да се ядосва. Блъсна Битърблу в ъгъла, за да застане между нея и всички други в каютата. Обърна се и блокира толкова силно ръката на Джем, че той изпусна ножа на пода. Препъна го, сниши се да избегне сабята на Беър, извъртя се и ритна едрия моряк по главата. Беър се просна на пода, а тя притисна към гърлото на Джем собствения му нож. Подхвана с крак сабята на Беър, улови я със свободната си ръка и я насочи към третия моряк, готов да се нахвърли върху нея с ножа си. Пръстенът още се люлееше в дланта ѝ — същата, която стискаше дръжката на сабята — и капитанът не отлепяше очи от него.

— Спри! — извика Катса на третия моряк. — Не искам да те нараня. Не сме крадци.

— Принц По никога не би дал пръстена си на съндърски бездомник — процеди Джем.

— А вие подценявате принца си — отвърна Катса, забивайки коляно в гърба му, — ако смятате, че съндърски бездомник може да го ограби.

— Добре — обади се капитанът. — Стига толкова! Оставете оръжията, милейди, и пуснете хората ми.

— Ако този ме нападне — предупреди Катса, сочейки с острието на сабята третия моряк, — ще заспи до Беър.

— Ела, Пач — нареди капитанът на моряка. — Прибери ножа. Веднага! — добави властно, когато той се поколеба.

Морякът изгледа заплашително Катса, но се подчини.

Тя пусна оръжията на пода. Джем се изправи, разтри врат и ѝ се намръщи. Катса изреди наум няколко пиперливи думи, които с удоволствие би изкрещяла на По, и нахлузи отново пръстена около врата си.

— Какво направи с Беър? — попита капитанът.

— Ей сега ще се събуди.

— Дано.

— Ще се опомни.

— А сега ми обясни всичко — настоя капитанът. — Знаем, че принцът ни беше в Мидлънс, в двореца на крал Ранда. Чухме, че тренира. С теб, ако не греша.

Откъм ъгъла се чу гъргорене. Обърнаха се и видяха Битърблу да повръща, присвита на колене до стената. Катса ѝ помогна да се изправи. Момичето се вкопчи непохватно в нея.

— Подът се движи.

— Да. Ще свикнеш — успокой я Катса.

— Кога? Кога ще свикна?

— Ела, дете.

Катса буквално пренесе Битърблу до капитана.

— Капитан Фаун, това е принцеса Битърблу от Монсий — представи я тя. — Братовчедка на По. Както предположихте, аз съм Катса от Мидлънс.

— Предполагам също, че на това око му няма нищо — отбеляза капитанът.

Катса смъкна превръзката от зеленото си око. Погледна жената, която срещна невъзмутимо очите ѝ. Обърна се към Джем и Пач. Найсетне проумели, те повдигнаха високо вежди. Чертите им, тъмните им коси, златните халки по ушите им се сториха болезнено познати на Катса. Както и хладнокръвието, с което срещаша погледа ѝ.

Обърна се към капитана.

— Смъртна опасност грози принцесата — обясни тя. — Наложително е да я отведе в Лиенид, за я скрия от онези... онези, които я заплашват. По ме увери, че ще ни помогнете, когато видите пръстена. Откажете ли ми обаче, ще впрегна цялата сила на Дарбата си, за да ви принудя да го направите.

Капитанът впи очи в нея с неразгадаемо изражение.

— Покажи ми пак пръстена.

Катса пристъпи напред. Не искаше да вади отново пръстена, предизвикващ такова безумие. Капитанът обаче не се страхуваше от нея. Протегна се към врата ѝ и хвана с два пръста златната халка. Обърна го насам-натам. Пусна го и се взря в Битърблу. След миг погледна пак към Катса.

— Къде е принцът ни?

Катса размисли бързо и реши, че трябва да съобщи на тази жена поне част от истината.

— Не е тук. Раниха го и се възстановява.

— Умира ли?

— Не — сепна се Катса. — Не, разбира се.

Капитанът се намръщи.

— Защо тогава ти е дал пръстена?

— Обясних ви. Даде ни го, за да ни вземат на лиенидски кораб.

— Глупости! Ако това е целял, защо не ти е дал пръстена на краля или на кралицата?

— Не знам — отвърна Катса. — Не разбирам значението на пръстените. Знам само кого представляват. По ми даде този.

Капитанът повдигна подозрително вежди. Катса стисна зъби и се подготви да изрече нещо много хапливо, ала гласът на Битърблу я възпря.

— По наистина ѝ даде пръстена — отрони немощно детето с пресипнал глас; тялото ѝ сякаш се бе смалило наполовина. — Не ѝ обясни какво означава. Вие ѝ обяснете. Незабавно!

Капитанът погледна замислено Битърблу. Момичето вирна брадичка с мрачно и неотстъпчиво изражение. Възрастната жена въздъхна.

— Много рядко лиенидите се разделят с пръстените си, а почти никога — с пръстена, по който ги разпознават. Да дадеш този пръстен, означава да се простиш с идентичността си. Принцесо Битърблу, милейди Катса носи на шията си пръстена на седмия принц на Лиенид. Ако принц По наистина ѝ го е дал, значи се е отказал от титлата си и вече не е лиенидски принц. Подарява ѝ статута си, замъка и наследството си.

Катса се ококори. Придърпа стол и се стовари върху него.

— Невъзможно...

— Почти никога лиенидите не преотстъпват личните си пръстени — повтори капитанът. — Повечето ги отнасят в гробовете си в морето. Много рядко — ако умира жена и иска сестра ѝ да осинови децата ѝ, или бакалин завещава магазина си на приятел, или умиращ принц реши да посочи някой извън рода си за наследник — лиенидите подаряват този пръстен. — Капитанът впи очи в Катса. — Лиенидите

обичат принцовете си, а най-скъп им е младият принц, роден с Дарба. Да откраднеш пръстена на принц По е тежко престъпление.

Катса клатеше глава от недоумение защо По е постъпил така и понеже се страхуваше от думата, която капитанът повтаряше отново и отново. Умира. Ала По не умираше.

— Не го искам — отсече тя. — Даде ми го без никакво обяснение...

Битърблу се облегна върху масата с посивяло лице и простена.

— Не бой се, Катса. Сигурно е имал основание.

— Какво основание? Раните му не бяха толкова тежки...

— Катса — гласът на детето прозвуча търпеливо, но изморено. — Спомни си! Даде ти пръстена, преди да го ранят. Предполагал е, че може да загине в битката.

Сега Катса проумя смисъла и ръката ѝ притисна гърдите. Типично за него! Очите ѝ се напълниха със сълзи, защото само той бе способен да измисли нещо толкова налудничаво — налудничаво, глупаво и ненужно, защото По нямаше да умре.

— Защо, в името на Мидлънс, не ми каза?

— Ако ти беше казал, нямаше да го вземеш — отбеляза Битърблу.

— Вярно, нямаше да го взема. Как си представяш да взема такова нещо от По? Като се замисля, дал ми го е с право, защото наистина ще умре. Видя ли го, ще го убия, задето ме изплаши така и не ми обясни нищо.

— Разбира се — додаде утешително Битърблу.

Катса се обърна към капитана и попита:

— Не е за постоянно, нали?

В същия момент забеляза, че погледът на възрастната жена се е променил. Пач и Джем също я гледаха другояче. С побледнели лица, със смаяни, укротени очи. Бяха ѝ повярвали, че не е откраднала пръстена, и принцът им наистина ѝ го е дал. Катса си пое облекчено дъх: поне тази част от изпитанието приключи.

— Мога да му го върна, нали? Нали?

Капитанът прочисти гърло. Кимна.

— Да, принцесо.

— Велики хълмове! — възкликна стъписано Катса. — Не ме наричай така!

— Винаги можете да му го върнете, принцесо — продължи капитанът. — Или да го дадете на друг. Той също има право да си го поиска. Междувременно притежавате власт и можете да я упражнявате в ролята си на лиенидски принц. Ние сме длъжни да ви се подчиняваме.

— Стига ми да ни отведете бързо в замъка на По на западния бряг — отвърна Катса. — И престанете да ме наричате принцеса.

— Замъкът е ваш, принцесо.

Катса а-ха да избухне, защото не искаше да се отнасят така с нея. Преди да се възпротиви обаче, някой почука на вратата.

— Готови сме, капитане.

Катса дръпна Битърблу настрана, защото в каютата настана суматоха. Капитанът започна да раздава заповеди на висок глас.

— Пач, връщай се на поста си и ни измъквай от тук. Джем, погрижи се за Беър. И разчисти онази каша в ъгъла. Дългът ме зове на палубата, принцесо. Елате горе, ако желаете. Принцеса Битърблу ще се почувства по-добре на открито.

— Казах ти да не ме наричаш така! — тросна се Катса.

Капитанът не ѝ обърна внимание и тръгна към вратата. Катса прегърна Битърблу през раменете и я последва, втрещена гневно в гърба ѝ, докато прекосяваха коридора.

Внезапно, в мрака под стълбата, капитанът спря. Обърна се към Катса.

— Принцесо, защо сте тук, защо сте предрешена и защо детето е в опасност си е ваша работа. Не искам обяснения. Но ако мога да помогна, само кажете. На вашите услуги съм.

Катса вдигна ръка и докосна златната халка. Поблагодари мислено за силата, която пръстенът ѝ даваше, щом така щеше да спаси Битърблу. Това навярно обясняваше и защо По ѝ го е подарил; искал е сигурно да ѝ предостави пълна власт, за да закриля детето по-добре. Не искаше обаче всички на палубата да видят пръстена, щом предизвиква такова страхопочитание. Не искаше всички да говорят за него, да го сочат и да ѝ се кланят. Пъхна го под палтото.

— Принц По се възстановява от раните си, нали? — попита капитан Фаун и Катса долови в гласа ѝ тревога, искрена тревога, сякаш е загрижена за близък роднина. Чу и кралската титла, сраснала се с името на По и чужда на нейното.

— Възстановява се — потвърди тя и се запита дали ако лиенидите знаеха истината за Дарбата на своя принц, щяха да го обичат толкова много.

Чувстваше се объркана; случилото се на кораба беше твърде непонятно и караше сърцето ѝ да се свива от болка.

На палубата Катса поведе Битърблу към парапета. Двете вдишваха морския въздух и наблюдаваха тъмния блясък на водите.

ТРИЙСЕТА И ТРЕТА ГЛАВА

С особено удоволствие се надвесваше над парапета и гледаше как носът на кораба пори водите. Особено и харесваше, когато корабът подскачаше нагоре-надолу по високите вълни, или когато валеше сняг и снежинките я щипеха по лицето. Мъжете се смееха и казваха, че принцеса Катса е родена за моряк. А Битърблу добавяше — след като укрепна достатъчно, та да излиза при тях и да се включва в шегите им — че Катса е родена за всичко, което ужасява нормалните хора.

Най-силно копнееше да се изкачи на най-високата мачта и да увисне от небето. В един безоблачен ден Пач, оказал се помощник-капитан, изпрати моряк на име Ред да развърже оплетените въжета и ѝ разреши да се изкатери с него.

— Не я подстрекавай — укори го Битърблу, сложила ръце на хълбоците и вирнала гневно брадичка с яростно изражение, макар и с три лакътя по-ниска от него.

— Принцесо, някой ден тя ще се изкатери и без моето позволение. Предпочитам да е сега, за да я наблюдавам, отколкото да го направи нощем по време на буря.

— Да не мислиш, че ако ѝ разрешиш да се качи сега, друг път няма...

— Внимавай! — извика Пач.

Палубата се наклони и Битърблу политна напред. Той я улови и я вдигна на ръце. Наблюдаваха как Катса секатери по мачтата след Ред. Най-сетне ги погледна отвисоко, от небето. Клатеше се толкова силно напред-назад и се чудеше как Ред изобщо ще успее да разплете нещо. Междувременно си спомни как в началото Битърблу не се доверяваше на мъжете. А сега позволяваше на този огромен моряк да я прегръща бащински, обвила с длан врата му, докато двамата се заливат от смях за нейна сметка.

Според предвижданията на капитана плаването щеше да продължи четири-пет седмици. Корабът се движеше бързо и през повечето време бяха сами в океана. Изкатереше ли се на мачтата, Катса винаги се оглеждаше за преследвачи, но никой не ги гонеше. Беше

приятно да не се чувстваш като беглец и да не се налага да се криеш. В открито море бяха в безопасност — сами с капитан Фаун и екипажа. Моряците не се отнасяха подозрително към тях и Катса постепенно повярва, че никой от слухове, разпространявани от Лек, не ги е застигнал.

— В Сънклиф не се задържахме дори цял ден — обясни й капитанът. — Извадихте късмет, принцесо, благодарение на Дарбата ми.

Въпреки лютата зима напредваха бързо. Променяха курса често. Пътят им сигурно приличаше на странен танц по водата, ала успяваха да избегнат най-яроствните фъртуни.

През първите дни Битърблу се чувстваше много зле и единственото занимание на Катса бе да се грижи за нея и да размишлява. Тогава тя разказа на капитана за Дарбата на Лек, принудила ги да побягнат от Монсий. Сподели го, защото с тревога осъзна, че четирийсетте мъже на борда на кораба знаят коя е Битърблу и накъде отива. Това означаваше четирийсет евентуални информатори, щом Катса и Битърблу стигнат целта, а корабът поеме по обичайния си търговски маршрут.

— Гарантирам за надеждността на хората си, принцесо — успокои я капитан Фаун.

— Не разбираш — възрази Катса. — Замесен ли е крал Лек, няма никакви гаранции за надеждност. Дори да се закълнат да мълчат, ако чуят мълвите на крал Лек, ще забравят дадената дума.

— Какво да направим тогава, принцесо?

С присвити устни, Катса се втренчи в чертежите върху масата пред тях. Силно я гнетеше мисълта да изрече неизбежното. Зачака капитанът да се досети. Не чака дълго.

— След като ви свалим в Лиенид, искате да останем в открито море — каза възрастната жена с остър глас, все по-хладен при всяка следваща дума. — Да плаваме цяла зима, дори и по-дълго, докато вие с принц По, с когото дори не поддържате връзка, не намерите начин да обезвредите краля на Монсий. После, предполагам, ще чакаме някой да ни потърси и да ни покани да се върнем на брега? По-точно да се върнат оцелелите, принцесо, защото провизиите ни ще свършат. Корабът ни е търговски, както знаете, пътува от пристанище до

пристанище, където се снабдява с храна и вода. Достатъчно изпитание е, че се връщаме направо в Лиенид.

— Трюмът е пълен със зеленчуци и плодове за продан — напомни й Катса. — А хората ти умеят да ловят риба.

— Водата ни ще свърши.

— Тогава ще насочиш кораба към буря.

По лицето на капитана се изписа смайване. Катса разбираше колко абсурдно е предложението й, какво безумие е да очаква корабът да се движи в кръг из някой мразовит морски предел, очаквайки новини, които навярно никога няма да пристигнат. И всичко това, за да спасят един млад живот. От устата на капитана се изтръгна звук, изразяващ отчасти неверие, отчасти смях и Катса се подготви за спор.

Жената обаче се втренчи замислено в дланите си и изненада Катса, когато най-сетне проговори.

— Искате много — подхвана тя, — ала не мога да се преструвам, че не разбирам каква е причината. Някой трябва да спре Лек. Не само заради принцеса Битърблу. Дарбата му е могъща, а крал с такава сила е заплаха за седемте кралства. Ако слуховете не достигнат екипажа ми, ще разполагаме с четирийсет мъже и една жена с непомрачени съзнания. А и обещах да ви помогна.

Дойде ред на Катса да се смае.

— Наистина ли ще го направиш?

— Принцесо, и без друго нямам право да ви откажа — въздъхна капитанът. — Но ще изпълня охотно молбата ви, стига да не навредя на хората си и на кораба. И при условие, че ще ме възмездите за претърпените загуби.

— Това се подразбира.

— В търговията нищо не се подразбира, принцесо.

Постигнаха споразумение. Капитанът обеща да остане на дрейф близо до западния бряг на Лиенид край безлюден остров, който щеше да й опише, за да ги намерят по-лесно, или за да се върнат по-бързо на сушата, ако обстоятелствата на кораба наложат да прекратят уединението.

— Не знам какво ще обясня на екипажа — заключи капитан Фаун.

— Настане ли време за обяснение, кажи им истината — посъветва я Катса.

Един ден, докато Катса и Битърблу се хранеха в камбуза, капитан Фаун ги попита как са стигнали до Сънклиф, без да ги забележат.

— Прекосихме монсийските върхове и се спуснахме в Съндър — отговори Катса. — После яздихме през горите. В Сънклиф се придвижвахме само нощем.

— Как успяхте да минете през планинския проход? Нямаше ли стражи?

— Минахме през Прохода на Грела.

Капитан Фаун се втренчи в Катса над ръба на чашата, от която се канеше да отпие. Остави чашата.

— Не ти вярвам.

— Вярно е.

— Прекосили сте Прохода на Грела и всичките ви пръсти са си по местата? И сте живи? За вас може и да го повярвам, принцесо, но не и за детето.

— Катса ме пренесе — обади се Битърблу.

— И времето беше хубаво — добави Катса.

Капитан Фаун избухна в смях.

— Няма смисъл да ме лъжете за времето, принцесо. След края на лятото в Прохода на Грела всеки ден вали сняг, а в седемте кралства едва ли има по-студено място.

— В онзи ден можеше да е по-зле — възрази Катса.

Капитанът продължаваше да се смее.

— Ако ми потрябва закрилник, принцесо, дано да сте наблизо!

След ден-два Катса излезе от водата след поредната баня в мразовития океан — бани, които според Битърблу доказваха, че е луда — и седна върху койката на момичето, за да смъкне подгъналите си дрехи. Тясната каюта едва побираше койките; осветяваше я мъждукащ фенер, повесен от тавана. Битърблу подаде на Катса кърпа, за да избърше мократа си кожа и замръзналата си коса. Докосна я по рамото. Катса погледна надолу и видя в треперливата светлина белите линии, привлекли вниманието на момичето. Белезите, където ноктите на планинския лъв бяха раздрали плътта ѝ. Имаше белези и по гърдите.

— Раните ти заздравяха бързо — отбеляза Битърблу. — Няма съмнение кой спечели битката.

— Не бяхме равнопоставени — възрази Катса. — Ако нямах нож, котката щеше да ме убие.

— Де да притежавах уменията ти! — въздъхна Битърблу. — За да се защитавам при необходимост.

Не за пръв път Битърблу казваше нещо подобно. И за кой ли път, обзета от паника, Катса си спомняше, че Битърблу греши; спомняше си колко безпомощна се оказа при единствената си среща с Лек.

Битърблу обаче наистина трябваше да се научи да се защитава. Един ден Пач я подкачи за ножа, пъхнат в колана ѝ — същият, дълъг до лакътя ѝ нож, който стискаше в гората на Лек, когато По и Катса я откриха — и Катса реши, че е назрял моментът Битърблу да стане боец. Доколкото е възможно дете да стане боец. Катса открай време недоумяваше защо във всичките седем кралства най-слабите и най-уязвимите — момичетата и жените — не се упражняват как да се бият, а силните шлифоват уменията си до съвършенство.

Затова започна да обучава момичето. Първо да държи спокойно и правилно ножа, за да не се изплъзва от пръстите ѝ; да го носи леко, сякаш е естествено продължение на ръката ѝ. Първият урок затрудни детето повече, отколкото предполагаше Катса. Ножът тежеше и беше остър. Битърблу се страхуваше да носи дългото острие върху под, който ту се надига, ту се спуска. Стискаше дръжката толкова силно, че ръката я заболя, а дланта ѝ се покри с мехури.

— Плашиш се от собствения си нож — отбеляза Катса.

— Страх ме е да не падна върху него — уточни Битърблу — или да не намушкам някого, без да искам.

— Нормално е. Но ако го стискаш силно, опасността да нараниш неволно някого или себе си не намалява. Отпусни пръсти, дете. Няма да падне от ръката ти, ако го държиш както ти показях.

Битърблу се поотпускаше за малко, ала наклонеше ли се палубата или някой от моряците приближеше, веднага забравяше заръката на Катса и стисваше острието с всички сили.

Катса смени тактиката. Прекрати същинските уроци и няколко дни караше Битърблу да се разхожда из кораба с нож в ръката. Държейки ножа, детето разговаряше с моряците, изкачваше стълбите към палубата, хранеше се в камбуза и наблюдаваше как Катса се

катери по мачтите. Отначало въздишаше тежко и прехвърляше несръчно ножа от едната в другата си ръка. След ден-два обаче спря да се тревожи толкова. След още няколко дни ножът се полюшваше свободно до хълбока ѝ. Не беше забравен, защото Битърблу внимаваше много, когато корабът се разклати или някой приятел приближи до нея. Личеше си обаче, че свиква с него и не ѝ създава неудобство. Катса прецени момента като подходящ да научи момичето да използва оръжието.

Напредваха бавно, но сигурно. Битърблу упорстваше, изпълнена с яростна решимост, ала мускулите ѝ не бяха тренирани, не владееха движенията, които Катса изискваше да изпълняват. Понякога Катса се чудеше как да я обучава. Имаше известен смисъл да научи детето да блокира и да нанася удари по традиционния начин, ала то нямаше да издържи дълго в битка, ако спазва обичайните правила.

— Трябва да причиняваш възможно най-силна болка — наставляваше я Катса — и да дебнеш противника да се разкрие.

— И да не обръщаш внимание на болката — допълваше Джем.

Той им помагаше в уроците, както и Беър и всички моряци, които намираха време. Понякога тренираха по обед в камбуза или — ако денят беше ясен — на палубата. Някои моряци недоумяваха защо е наложително младо момиче да се учи да се бие. Но не им се присмиваха дори когато преподаваше недостойни похвати — хапане, драскане и скубане.

— Не е нужна сила да забиеш палци в очите на противника — обясни веднъж Катса, — но нанася сериозни поражения.

— Противно е — възрази Битърблу.

— Човек с твоите размери не може да си позволи лука да се бие честно, Битърблу.

— Не казвам, че няма да го направя. Твърдя само, че е противно.

Катса се опита да прикрие усмивката си.

— Добре де. Сигурно си права.

Показваше на Битърблу всички слаби места, където ударът е смъртоносен — гърло, тил, корем, очи — лесни места, изискващи по-малко сила. Учеше Битърблу как да крие нож в ботуша си и как да го изважда бързо, как да държи ножа с две ръце и как да държи нож във всяка ръка. Как да внимава да не изпусне острието в разгара на

схватката, когато всичко се случва толкова бързо, че умът не смогва да мисли.

— Браво! — извика Ред един ден, когато Битърблу наръга Беър с лакът в слабините и той се преви, стенойки.

— А сега? — попита Катса. — Как ще продължиш?

— Ще забия ножа във врата му — отвърна детето.

— Умно момиче!

— Схватлива е! — похвали я отново Ред.

Наистина беше схватлива. Беше дребничка и Катса знаеше — както знаеха и членовете на екипажа — колко късмет ще ѝ е нужен, ако се наложи да се защитава. Ала наученото щеше да ѝ даде шанс и натрупаната увереност щеше да ѝ бъде от полза. Мъжете, моряците, надаващи насърчителни викове, също помагаша повече, отколкото осъзнаваха.

— Тези умения няма да ѝ потрѣбват, разбира се — отбеляза Ред. — Монсийската принцеса винаги ще има телохранители.

Катса преглътна първите думи, които ѝ хрумнаха. И все пак не се стърпя:

— По-добре да притежава уменията и да не ги използва, отколкото да ги няма и някой ден да ѝ потрѣбват.

— Не го отричам, принцесо. Никой не го знае по-добре от вас или от принц По. Решите ли, двамата сигурно ще успеете да обучите цяла детска войска.

В ума на Катса се мярна образът на По — замаян и залитащ. Отпѣди го. Отиде да провери как е Беър и се съсредоточи върху следващото упражнение на Битърблу.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Катса се намираше на мачтата с Ред, когато за пръв път видя Лиенид. Изглеждаше точно така, както По го описваше — нереално, все едно е картина от гоблен или песен. Тъмни зъбери надвисваха над морето, увенчани от заснежени поля. От полята се издигаше стръмна скала, а върху нея — град. Сияен град, сякаш от злато. Поне така си помисли Катса отначало.

Корабът наближи брега и тя разбра, че не е сгрешила съвсем. Сградите от кафяв варовик, жълт мрамор и бял кварц отразяваха светлината на небето и водите. Куполите и кулите на постройката, извисяваща се над всички останали, бяха наистина златни — замъкът на Рор и родният дом на По, огромен и ярък. От изумление Катса зяпна, увиснала от мачтата. Ред се засмя и извика на Пач под тях, че най-сетне се е намерило нещо, което да забави Катса.

— Земя! — изкрещя той и мъжете по палубата нададоха възторжени възгласи.

Ред се плъзна надолу, но Катса остана върху мачтата, впила очи в растящия град на Рор. Различи пътя, виещ се от основата на скалата към града, и платформите, които се издигат от полята към града с въжета, прекалено тънки, за да ги види. Корабът заобиколи югоизточния бряг на Лиенид и пое на север. Тя се обърна и не отлепи очи от града, докато не изчезна зад хоризонта. Градът на Рор почти я заслепи, ала тя не се изненада, че По се е родил в град, който сияе.

И в толкова красива земя. Корабът плаваше край островното кралство на север, после на запад, и Катса гледаше като омагьосана. Виждаше брегове, покрити с бели пясъци или с бял сняг. Планини изчезваха в буреносни облаци. Градове, издълбани в камък, прикрити, надвиснали над морето. Дървета по скатите с оголели корони, черни на фона на зимното небе.

— Дървета — каза ѝ Пач, когато му ги посочи. — Не ви ли обясни принцът? Наесен листата стават сребърни и златни. Бяха красиви допреди два месеца.

— И сега са красиви.

— Може би, но през зимата Лиенид е сив. През другите сезони е същинска палитра. Ще видите, принцесо.

Катса го погледна изненадано. После разбра, че няма нищо странно в думите му. Щеше да види, ако остане по-дълго. Плановете ѝ бяха мъгляви. Щеше да проучи замъка на По и тайниците му, да подсили крепостта. Да постави стражи. Да размишлява и да чака, докато чуе вест за По или за Лек. Да подготви не само замъка, но и ума си за новини, заразени с отровата на Лек.

— Знам какво сте поискали да направим, принцесо — прекъсна мислите ѝ Пач.

Този път тя погледна още по-изненадано. Той наблюдаваше дърветата по брега със сериозно лице.

— Капитан Фаун ми каза. Сподели само с двама-трима. За да я подкрепим, когато стане време да съобщи на другите.

— Значи ще я подкрепиш? — попита Катса.

— Успя да ме убеди.

— Радвам се — призна Катса. — И съжалявам.

— Не сте виновна вие, принцесо, а чудовището, което властва в Монсий.

Заваля ситен сняг. Катса протегна длани да го приветства.

— Какво му е, принцесо? — попита Пач.

— В какъв смисъл „каково му е“?

— Ами... защо му харесва да наранява хората?

Катса сви рамене.

— Дарбата го улеснява.

— Всеки може да причинява страдания — възрази Пач.

— Не знам — повдигна рамене Катса и се замисли за Ранда, за Мургон и за другите крале и безумните им дела. — Мнозина използват властта, за да вършат жестокости, а никой не е по-могъщ от Лек. Нямам представа защо го прави, но съм наясно, че трябва да го спрем.

— Дали Лек предполага къде сте, принцесо?

Катса наблюдаваше как снежинките се топят в морето. Въздъхна.

— След като напуснахме Монсий, разговаряхме с малцина. И с никого не сме споделяли къде отиваме, докато не се качихме на кораба ви. Но той ни видя, Пач, и мен, и По, и ни позна, разбира се. Няма много места, където да скрием детето. В крайна сметка Лек ще я

потърси тук. Трябва да намеря укритие — в замъка, край него или дори в лиенидската пустош.

— Времето ще е сурово, принцесо, чак до пролетта.

— Да. Навярно няма да ѝ осигуря удобства, но ще я опазя невредима.

По ѝ беше разказал, че замъкът му е малък и прилича по-скоро на голямо имение. Но след като видя как крепостта на Рор запълва небосклона, Катса се запита дали мярата на По не е по-различна от тази на другите хора. Дворецът на Ран да изглеждаше внушително. Крепостта на Рор беше грамадна. Къде се вместиаше замъкът на По в скалата?

Най-сетне видя замъка на По. Обзе я доволство. Беше малък, поне така ѝ се стори от мачтата на кораба. Изграден от бял камък с балкони и тераси, боядисани в небесносиньо; само една квадратна кула се издигаше от задното крило колкото да загатне, че е повече от къща.

Разположението му обаче не беше обичайно и именно го зарадва най-много Катса. Висока скала се извисяваше над морето, а замъкът, кацнал на върха ѝ — а-ха да се катурне във водата. Представи си как вятърът намира пролука в основите му, разцепва ги с оглушителен трясък и той рухва в морето. Разбра защо балконите са опасни през зимата. Някои висяха над бездната.

Под замъка вълните се блъскаха в основата на скалата. Сред камънака обаче в малка ниша водата се пенеше пред пясъчния бряг. Там започваха стъпала, виеха се по ската, изчезваха, пак се появяваха и пак изчезваха и така чак до стените на замъка и до един от главозамайващите балкони.

— Къде ще хвърлим котва? — попита Катса, вече слязла на палубата.

— От другата страна на скалата има малък залив — обясни ѝ капитан Фаун. — Там ще хвърлим котва. От залива тръгва пътека и отвежда първо настрани — ще си помислите, че сте сбъркали посоката, принцесо — но после пътеката завива обратно, изкачва стръмнината и стига до входа на замъка. Дори да натрупа сняг, я разчистват, в случай че принцът се върне.

— Явно я познаваш добре.

— Преди няколко години бях капитан на малък товарен кораб, принцесо. Лиенидските замъци са разположени в живописни, но

непристъпни местности. Трудно се доставят провизии до тях, поварвайте ми, защото всичките са нависоко.

— Много хора ли работят в замъка?

— Малко са. И ще ви напомня, принцесо, че сега замъкът и прислугата са ваши.

Да, бяха нейни. Още една причина да не очаква с нетърпение срещата с обитателите на замъка. Появява се лейди Катса от Мидлънс — обвит с мрачна слава убиец с вродена Дарба да се сражава, — и се оказва притежателка на пръстена на По. Щеше да разкаже абсурдната история за Лек и Ашен, да сподели намерението си да превърне двореца в крепост и да отреже достъпа на външния свят до него... Предчувстваше, че срещата няма да мине гладко.

Пътеката изглеждаше точно както капитан Фаун я описа. Хълмът бе стръмен и осеян със снежни преспи. Най-сериозният проблем обаче бяха краката на Битърблу, свикнали с кораба. По сушата тя ходеше почти толкова трмаво, както в началото залиташе по палубата, та се наложи Катса да я крепи, докато се изкачват към замъка на По. Вятърът духаше откъм гърба им, сякаш ги блъскаше нагоре.

Отблизо замъкът не беше много по-внушителен. Приличаше на висока бяла къща на върха на възвишение с двор, засенчен от невероятно големи дървета и навярно приятен в по-топло време. Прозорците бяха високи, покривът — полегат. Зад дърветата се издигаше кулата, конюшните се намираха от едната страна, а от другата имаше замръзнала зеленчукова градина. По нищо не личеше — ако не броим бученето на вълните — че замъкът е надвиснал над морето.

Стигнаха върха на ската. Поредният порив на вятъра ги побутна към двора с разноцветен плочник. Битърблу си пое облекчено дъх, че отново е на равна земя. Застанаха пред къщата и Катса вдигна юмрук да похлопа по тежката дървена врата. Преди да я докосне, вратата се отвори и ги лъхна топла вълна. Пред тях застана лиенид — позастарял, облечен като иконом в дълго черно палто.

— Добре дошли — поздрави ги той. — Влезте в приемната. Бързо! — подкани ги той, защото Катса се закова на място, изненадана от посрещането. — Да не избяга топлината!

Мъжът ги въведе в тъмен коридор. Катса видя високи тавани, стълбище към площадка с парапет и поне три горящи камини. Битърблу я улови за ръката.

— Аз съм лейди Катса от Мидълънс — подхвана Катса, но мъжът им посочи двукрила врата.

— Насам. Господарят ви очаква.

Катса зейна. Втренчи се стъписано в мъжа.

— Господарят! Тук ли е? Как е възможно? Къде е?

— Моля, милейди. Последвайте ме. Цялото семейство е в приемната.

— Цялото семейство!

Мъжът махна към вратата пред тях. Катса погледна Битърблу и разбра, че смаяното лице на детето отразява нейното. По наистина бе разполагал с достатъчно време да се върне у дома; двете се бяха забавили цяла вечност в планините. Ала как бе успял в това състояние? И как бе напуснал скривалището си, без да го видят? И как...

Мъжът им помахна отново да побързат, а Катса се опита да формулира въпрос, какъвто и да е въпрос.

— Откога е тук принцът? — попита тя.

— Принцовете пристигнаха току-що — отвърна мъжът и отвори вратите, преди Катса да успее да продума.

— Чудесно! — чуха глас отвътре. — Добре дошли, приятели мои! Влезте и заемете почетните си места сред нас. Присъединете се към щастливата ни компания.

Гласът ѝ се стори познат. Битърблу ахна и залитна, а Катса я задържа и я притисна към себе си. Вдигна поглед видя непознати хора, седнали край стените на дълга зала дъното на залата, усмихнат и впил в тях единственото си око седеше крал Лек Монсийски.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Добре дошли. Приятели. Почетни места. Щастлива компания.

Катса веднага усети, че този човек не ѝ вдъхва доверие, макар да изрича приятни думи с гальовен глас. Нещо у него караше сетивата ѝ да застанат нащрек. Не го харесваше.

Говореше обаче приветливо и предразполагащо и всички непознати в стаята му се усмихваха. Смущението ѝ изглеждаше неоснователно. Нямаше причина да изпитва неприязън към него. Тя се поколеба пред прага, но все пак го прекрачи и пристъпи предпазливо напред.

Детето се чувстваше зле. Катса си помисли, че краката му изневеряват отново. Битърблу, вкопчена в нея, плачеше и я дърпаше назад.

— Лъже те — повтаряше малката. — Лъже те!

Катса я погледна объркано. Очевидно и детето не харесваше този мъж. Реши да внимава.

— Дъщеря ми е болна. Мъчно ми е да я гледам как страда — каза Лек и Катса си спомни и разбра, че този мъж е баща на Битърблу. — Помогни на племенницата си — обърна се той към жената, седнала вляво.

Тя скочи и тръгна към тях с разперени ръце.

— Клетото дете! — възкликна и се опита да издърпа Битърблу от Катса.

Прегърна я и ѝ зашепна утешително. Битърблу обаче започна да пищи и да блъска жената. Притискаше се към Катса, обезумяла от страх. Катса я обгърна с ръце и я погали разсеяно. Погледна към жената, която някак си се падаше леля на момичето. Лицето ѝ я хвърли в потрес. Челото, носа ѝ... бяха ѝ познати. Не цвета на очите, но формата им... Втренчи се в ръцете на жената и разбра. Това беше майката на По.

— Изпаднала е в истерия — каза ѝ майката на По.

— Да — съгласи се Катса и прегърна детето по-здраво. — Аз ще я успокоя.

— Къде е синът ми? — попита жената с разширени от тревога очи. — Знаеш ли къде е синът ми?

— Да! — обади се Лек с гръмовен глас. Наклони глава и впи единственото си око в Катса. — Един член от семейството липсва. Жив е, надявам се?

— Да — потвърди Катса и после се почуди дали не е по-добре да се преструва, че По е мъртъв. Спомни си смътно как веднъж излъга, че По е загинал. Но защо?

Окото на Лек заискри.

— Така ли? Каква чудесна новина! Сигурно се нуждае от помощ. Къде е?

— Не му казвай, Катса! — извика Битърблу. — Не му казвай къде е По. Не му казвай!

— Спокойно, дете! — сгълча я Катса.

— Моля те, не му казвай!

— Няма — обеща Катса. — Няма.

Опря лице в шапката на Битърблу и реши да не казва на този мъж къде е По, щом детето се тревожи толкова.

— Добре, добре — обади се Лек. — Разбирам как стоят нещата.

Известно време помълча. Очевидно размисляше. Пръстите му забарабаниха по дръжката на ножа, затъкнат в колана му. Очите му се плъзнаха към Битърблу и Катса прегърна още по-здраво детето.

— Дъщеря ми не е на себе си — отбеляза Лек. — Объркана е, болна е, разсъдъкът ѝ е помътен. Тъкмо обяснявах на семейството на принц По за неразположението ѝ. — Ръката му описа дъга. — Разказвах им как избяга от дома ни след произшествието с майка ѝ. Как с принц По я намерихте, лейди Катса, и как бдяхте над нея.

Катса обходи залата с поглед. Откри още едно познато лице — мъж, по-възрастен от Лек, крал. Бащата на По. Със силни и горди черти, но със замъглени очи. Очите на всички в залата изглеждаха замъглени — на по-младите мъже, навярно братя на По, и на жените, явно техни съпруги. Или пък пелена забулваше нейното съзнание и не ѝ позволяваше да види ясно лицата им?

— Да — отвърна тя на Лек, доловила смътно, че споменава безопасността на Битърблу. — Да. Аз я пазех.

— Как напуснахте Монсий? — извиси се гласът на Лек. — Планините ли прекосихте?

— Да — кимна Катса.

Лек отметна глава и се засмя.

— Така си и помислих, когато ви изгубихме следите. Реших да чакам. Накрая все трябваше да се появите някъде. Научих обаче, че не си добре дошла в родния си дворец, лейди Катса. А сърце не ми даваше да бездействам, докато скъпото ми дете... — Очите му отново се насочиха към Битърблу и той потърка устни с пръсти. — Докато скъпото ми дете е далеч от мен. Реших да рискувам. Заповядах на хората си да продължат да търсят, разбира се, из всички кралства, но аз се спрях на Лиенид.

Катса тръсна глава, но мъглата в съзнанието ѝ не се разсея.

— Не биваше да се тревожиш — отрони тя. — Аз я пазех.

— Да — съгласи се той. — А сега я доведе при мен, в моя замък на западния лиенидски бряг.

— Твоят замък... — повтори тя безизразно.

Мислеше, че замъкът е на По. Или неин? Не, какъв абсурд! Напомни си, че е от Мидлънс и няма замък. Явно беше объркала нечий думи. Нещо, чуто някъде.

— Време е да ми предадеш детето — каза Лек.

— Да — кимна Катса, но се разтревожи как така ще повери грижите за Битърблу другиму.

Момичето, спряло да се съпротивлява, се притискаше към Катса, шепнеше несвързано и хлипаше. Повтаряше смаяно думите на Лек, сякаш проверява как ще прозвучат, произнесени с нейния глас.

— Да — кимна отново Катса, — но след като се почувства по-добре.

— Не — възрази Лек. — Доведи я при мен сега. Знам как да я успокоя.

Този мъж наистина не ѝ харесваше. Не ѝ харесваше как се разпорежда с нея и как гледа Битърблу с изражение, което беше виждала преди, незнайно кога. Да се грижи за момичето беше неин дълг. Катса вирна брадичка.

— Не. Ще остане с мен, докато се почувства по-добре.

Лек се засмя. Огледа стоята.

— Лейди Катса е неотстъпчива! Ала не бива да я виним, че защитава детето. Както и да е... Ще се порадвам на дъщеря си по-късно — окото му стрелна отново момичето.

— Кажи ми защо синът ми го няма — обади се жената до Катса.
— Не е ранен, нали?

— Хайде — подкани я Лек. — Успокой угрижената майка, лейди Катса. Разкажи ни за принц По. Близко ли е?

Поруменяла, Катса се обърна към жената, мъчейки се да разнищи прекалено много загадки наведнъж. Несъмнено нямаше да застраши По, ако им разкаже за него. Но не трябваше ли да запази нещо в тайна? Почувства се съвсем замаяна. За всеки случай реши да не казва нищо.

— Не искам да говоря за По.

— Нима? — учуди се Лек. — Колко жалко! Защото аз искам да поговорим за По.

Потупа замислено облегалката на стола и продължи:

— Нашият По е силен млад мъж. Силен и смел. Достоен потомък на рода си. Но крие тайни, нали?

Внезапно Катса усети как настръхва от главата до петите.

Лек не отлепяше поглед от нея.

— Да... — проточи той. — По създава главоблъсканици...

Смръщи вежди и сви устни. Накрая сякаш прецени как да постъпи. Озърна се, обходи с поглед всички от семейството и се усмихна лъчезарно. Заговори с кадифен глас:

— Мислех да не го споделям, но сега осъзнах колко силен е всъщност По и как някой ден ще се появи пред прага ни. За да сте подготвени как да го посрещнете, реших да ви разкрия нещо... Размишлявах дълго, милейди — окото му се впи отново в Катса, — за нашия скъп По и стигнах до известни заключения. Теорията ми е удивителна, макар и малко стъписваща. Да... — Той се усмихна на учудените лица наоколо. — Винаги е стъписващо да разбереш, че са те заблуждавали. Особено когато те е заблуждавал сродник. Ти ще потвърдиш теорията ми, лейди Катса, защото според мен знаеш истината за По.

Бащата и братята на По се размърдаха в столовете и сбърчиха чела; паника и смут обзеха Катса.

— Става дума за Дарбата на По — продължи Лек.

Катса чу как жената до нея, майката на По, ахва тихо.

Пристъпи към Лек, закрила устни с длан.

— Чакай! — възкликна тя. — Какво...

Обърна се към Катса, смаяна и уплашена. Безпомощност и отчаяние бушуваха в гърдите на Катса. Разбираше... спомняше си... смътно...

— Смятам, че вашият По ви е мамил — обяви Лек. — Лейди Катса, нали принц По е...

В този момент Катса спря да се колебае. Раздвижи се. Пусна детето, измъкна камата от колана си и я хвърли. Не защото си спомни, че Лек трябва да умре. Не защото си спомни истината за Дарбата на По, а защото в съзнанието ѝ изплува признанието на По за неговата ужасна тайна. Спомни си, че ако я разкрият, той ще пострада дълбоко, непоправимо. Този мъж се канеше да изрече тайната му. Някак си трябваше да го спре, да го застави да замълчи, преди да произнесе гибелните думи.

В крайна сметка за Лек щеше да е по-добре, ако се бе придържал към лъжите. Защото истината, която едва не изрече, го уби.

Камата полетя и се заби право в целта — в отворената уста на Лек — и го прикова към облегалката на стола. Той се отпусна с увиснали крайници, с облещено и безжизнено око. Изпод дръжката на острието бликна кръв и се стече по робата му. Жените запищяха, мъжете закрещяха гневно и се втурнаха към нея с извадени саби. Катса веднага осъзна колко е важно в тази битка да внимава много. Да не наранява братята и бащата на По. В този миг обаче те се заковаха на място; Битърблу, отлепила очи от Лек, се изправи, залитайки. Застана пред Катса, извади ножа си от канията и го насочи към тях с разтреперана ръка.

— Не ѝ посягайте! — предупреди ги. — Тя постъпи правилно.

— Дете — рече крал Рор, — отдръпни се, защото не искаме да те нараним. Не си на себе си, принцесо Битърблу. Защищаваш убийцата на баща си!

— Той умря и вече съм добре — гласът на Битърблу прозвуча по-уверено, а ръката ѝ спря да трепери. — И не съм принцеса. Аз съм кралицата на Монсий. Моя отговорност е да накажа Катса, а аз твърдя, че тя постъпи правилно и ви забранявам да я наранявате.

Наистина изглеждаше добре — държеше умело ножа и излъчваше спокойствие и решимост. Братята на По и баща му стояха в полукръг с вдигнати саби. Пръстените по ръцете им и халките в ушите им проблясваха. Като седем вариации на По, помисли си зашеметено

Катса, ала без светещи очи. Разтърка очи. Чувстваше се изтощена, неспособна да мисли. Няколко жени в дъното на залата плачеха.

— Тя уби баща ти — повтори крал Рор, но по-колебливо.

Вдигна ръка към челото си. Втренчи се объркано в Битърблу.

— Баща ми беше зъл — подхвана Битърблу. — Притежаваше Дарба да заблуждава хората с думите си. Мамеше ви — за смъртта на мама, за болестта ми, за намеренията си. Катса ме защитаваше. Днес завинаги ме спаси от него.

Вдигнаха ръце към главите. Веждите им се присвиха. Лицата им заприличаха на недоумяващи маски.

— Каза ли Лек... каза ли, че този замък е негов? — попита с пресекалив глас Рор, втренчен в пръстените си.

Майката на По си пое колебливо дъх. Обърна се към съпруга си.

— Постъпката на лейди Катса ми се струва оправдана. Той очевидно се канеше да очерни По с несправедливо обвинение. Лично аз съм склонна да обмисля възможността, че ни е лъгал от самото начало. — Опря длан в гърдите си. — Предлагам ви да седнем и да поговорим.

Съпругът и синовете й разтриваха чела и кимаха замаяно.

— Да седнем — Рор посочи столовете. Видя Лек и се сепна, сякаш е забравил, че бездиханното му, кървящо тяло е в залата. — Донесете столовете тук, в средата, далеч от... от това зрелище. Синове, помогнете на дамите. Принцесо... кралице Битърблу, ще повторите ли пак думите си? Умът ми е замъглен, признавам. Синове, не прибирайте сабите. Редно е да сме предпазливи.

— Аз ще я разоръжа — заяви Битърблу, — за да се успокоите. Моля те, Катса — рече извинително и протегна ръка.

Катса бръкна в ботуша си и подаде ножа на детето. Седна на стола, който й донесоха. Наблюдаваше вцепенено суетнята наоколо, чуваше подрънкването на сабите, гледаше как жените си бършат лицата и въздишат тежко, вкопчили се в ръцете на съпрузите си. Оброни глава в длани. Умът й се проясняваше и осъзнаваше какво е сторила.

Все едно бавно се разнася магия, сякаш едно по едно се пукаха мехурчета и оставяха празнота след себе си. Мислите им наистина се изпариха; говореха небивалици, говореха объркано, напругаха се да

сглобят забравени думи, независимо че всички бяха присъствали на разговора.

Рор дори не успяваше да отговори смислено на въпросите на Битърблу — кога Лек е пристигнал в Лиенид, какво им е казал, как ги е убедил, че замъкът на По е негов. Как е придумал Рор да напусне града си и двореца и да дойде в това отдалечено кътче на кралството със съпругата и синовете си, за да забавлява Лек и да изпълнява заповедите му, докато той чака дъщеря си, която може никога да не пристигне. Устните на Рор произнасяха чутото от Лек с недоумение, на пресекулки.

— Иска да се установи в моя град. Така ми каза. До моя трон!

— Каза нещо за прислужниците ми, но няма да го повторя — добави кралицата му.

— Поиска да променим търговските си споразумения! Сигурен съм! — възкликна Рор. — В полза на Монсий!

Изправи се и закричи из помещението. В знак на уважение към краля Катса се надигна вдървено, но кралицата я дръпна да седне.

— Ако ставаме всеки път, когато заснове напред-назад, няма да подвием крак — предупреди я.

Ръката ѝ задържа нейната по-дълго от необходимото, а очите ѝ се застояха върху лицето ѝ. Гласът ѝ прозвуча ласкаво. Колкото повече заблуди на Лек разбулваше събранието, толкова по-благосклонно поглеждаше лиенидската кралица към Даровитата, седнала до нея.

Яростта на Рор се разпалваше. Гневяха се и синовете му, един по един се отърсваха от вцепенението и скачаха на крака. Крещяха и спореха какво точно е казал Лек.

— Добре ли е наистина По? — попита един от по-младите, взирайки се в лицето на Катса.

По бузата ѝ се стече сълза и тя остави Битърблу да разкаже историята им, да разкрие истини за Лек, които се забиваха в слушателите ѝ като стрели. Как Лек е искал да нарани детето по зловещ, неописуем начин; как е похитил дядо Тийлиф и е убил Ашен. Как хората му едва не са убили По. Сега скръбта надделя над яростта на Рор и той коленичи и заплака — за баща си, за сина си и за сестра си, — а синовете му закрещяха още по-силно и по-смаяно. Зашеметена, Катса си помисли, че неслучайно По е толкова

словоохотлив. В Лиенид всички говореха много и едновременно. Избърса сълзите си и се опита да се пребори с объркването.

Младият брат се приведе отново към нея и ѝ предложи кърпичката си. Катса я взе и се втренчи глупаво в лицето му.

— Добре ли е По? Как мислиш? — попита я той. — Ще се върнеш ли при него? Искам да дойда с теб.

Тя изтри лицето си.

— Кой си ти?

Братът се усмихна.

— Скай. Не съм виждал някой да хвърля толкова мълниеносно кама. Точно така си те представях.

Той се изправи и отиде до баща си. Катса се преве и преглътна горчилката, надигнала се в гърлото ѝ. Мъглата, обвинила съзнанието ѝ, се разнасяше бавно. Призляваше ѝ от това, което бе направила. Да, беше добре, че Лек умря. Ала монсийският крал умря, защото тя използва кама — кама — за да го застави да замълчи. Постъпваше така жестоко и когато изпълняваше заповедите на Ранда. Този път обаче дори не съзнаваше какво прави.

Трябваше да се върне при По. Да ги остави да разбулят истината сами. Подробностите, които разискваха и оспорваха отново и отново, докато денят изтляваше, нямаха значение. Важното бе, че Битърблу е спасена, а По страда, изоставен на произвола на монсийската зима.

— Ще им кажеш ли за пръстена? — попита я Битърблу през нощта в спалнята им, когато Катса седеше на ръба на леглото и се мъчеше да си събере ума.

— Не. Няма смисъл да ги тревожа. Видя ли По, веднага ще му го върна.

— Рано сутринта ли ще тръгнем?

Катса погледна детето, застанало пред нея със сериозно лице. Едната му ръка стискаше дръжката на ножа, затыкнат в колана му. Кралицата на Монсий, късокоса и в панталони като малък пират.

— Не е необходимо да идваш. Пътуването ще е тежко — предупреди. — Стигна ли Монпорт, ще яздя бързо. Няма да се бавя, за да те щадя.

— Ще дойда, разбира се.

— Сега си кралица на Монсий. Поръчай си голям кораб и пътувай удобно. Почакай да пукне пролет.

— Да стоя тук, в Лиенид, и да треперя, докато изпратиш вест, че По е добре? В никакъв случай.

Катса впи очи в скута си и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Не искаше да си признае колко ѝ олекна, че Битърблу ще я придружи.

— Тръгваме призори — прошепна тя. — По заповед на Рор един кораб ще ни вземе от съседното село. Първо ще намерим капитан Фаун, ще заредим кораба ѝ с провизии и ще отплаваме към Монпорт с нея.

Битърблу кимна.

— Тогава ще се изкъпя и ще легна да поспя. Ще се намери ли някой да донесе гореща вода?

Катса се усмихна меко.

— Дръпни звънеца, кралице. Прислужниците на По сигурно са малко претоварени в момента, но непременно ще се погрижат за владетелката на Монсий.

Всъщност дойде майката на По. Разбра какво им е необходимо и извика млада прислужница. Тя поведе Битърблу към друга стая, като я уверяваше пътьом, че ваната е готова, и правеше несръчни реверанси, защото носеше цяла купчина хавлии.

Майката на По остана в стаята и седна до Катса. Скръсти ръце в скута си. Пръстените ѝ уловиха светлината на огъня от камината и привлякоха погледа на Катса.

— По ми каза, че носиш деветнайсет пръстена.

Думите се изплъзнаха неволно от устата ѝ. Пое си дъх.

Потърка чело и се опита — за стотен път — да прогони от ума си образа на Лек, прикован към стола с нейната кама.

Кралицата разпери пръсти. Събра ги отново и погледна Катса.

— Другите мислят, че ненадейно си прозряла истината за Лек. Мислят, че си го накарала да замлъкне, преди лъжите му отново да те принудят да я забравиш. Навярно е било така. Но аз разбирам защо намери сили да го възпреш точно в този момент.

Катса се втренчи в спокойното лице на жената, в тихите ѝ, будни очи. Отговори на въпроса, който съзря в тези очи:

— По ми разкри истината за Дарбата си.

— Сигурно те обича много — непринуденият тон на кралицата стресна Катса и тя сведе глава.

— Когато ми каза — призна тя, — се ядосах. Ала... ядът ми мина.

Разбра колко недодялано описва чувствата си. Кралицата продължаваше да я гледа и ѝ се стори, че долавя частица от неизказаното.

— Ще се омъжиш ли за него? — попита я протичко тя и Катса пак се сепна.

Отговорът на този въпрос обаче беше лесен. Погледна кралицата в очите.

— Няма да се омъжа за никого.

Кралицата сбърчи учудено чело, но не продума. Поколеба се и накрая каза:

— Спасила си живота на сина ми в Монсий. Днес го спаси отново. Никога няма да го забравя.

Изправи се, наведе се и целуна Катса по челото. За трети път, откакто жената бе влязла в стаята, Катса трепна изненадано. Кралицата се обърна и излезе, развяла диплите на робата си. Вратата се затвори и Катса се взря в празнотата, останала зад майката на По. Образът на Лек изплува отново в съзнанието ѝ.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Катса застана в най-отдалечения край на палубата, докато Беър, Ред и още неколцина моряци издърпваха с въжета ковчега на Лек. Прииска ѝ се да няма нищо общо с него, прииска ѝ се дори въжетата да се скъсат, тялото на Лек да се стовари в морето и водните създания да го разкъсат. Изкачи се на мачтата и се залюля самотна на върха ѝ.

Към Монсий поемаше многобройно кралско шествие. Кралица Битърблу, принц Скай и крал Рор. Рор реши да ги придружи с обяснението, че дъщерята на сестра му все още е дете. А и да не беше, се връщаше в невъзможна обстановка. В омагьосано кралство, което смята краля си за олицетворение на добродетелността, а принцесата — за болна, слаба и дори за полудяла. Не можеха да изпратят невръстната кралица в Монсий да обяви, че се възкачва на трона, защото любимият на всички поданици крал е мъртъв. Битърблу се нуждаеше от авторитетна подкрепа и от наставления. Рор ѝ предлагаше и двете.

Реши още Скай да отиде при По. С друг кораб изпрати Силверн в Мидълънс да прибере дядо Тийлиф у дома. На останалите си синове разпореда да се върнат у дома при семействата и задълженията им, макар всички да настояваха, че мястото им е в града на Рор. Своите дела кралят повери на кралицата както винаги, когато обстоятелствата налагаха да напусне трона. Кралицата беше повече от способна да го замести.

Ден след ден Катса наблюдаваше Рор от върха на мачтата. Различаваше смеха му, чуваше колко добронамерено разговаря с моряците. Той нито скромничеше, нито проявяваше малодушие. Беше красив като По и самоуверен като По, но твърде по-властен от него. Постепенно обаче Катса разбра, че могъществото не го опиянява. Не помагаше на моряка да развива въжетата, но заставаха до него и с интерес го разпитваше за работата, за дома му, за майка му и баща му, за братовчед му, ловил цяла година риба в нандърските езера. За пръв път виждаше крал, да гледа към поданиците си, а не над главите ми, крал, който вижда не само себе си.

Катса се привърза бързо към Скай. Понякога, когато корабът потъваше в бездните между вълните, той се изкатерваше по мачтата, задъхан, с ококорени и засмени сиви очи. Сядаше до Катса върху високата наблюдателница, по-неспокоен от нея, но сърдечен и ненатрапчив приятел.

— След като се запознах със семейството ви, мислех, че само По умее да мълчи — каза му Катса веднъж, след като поседяха известно време, без да продумат.

По лицето му се разля усмивка.

— Готов съм да поспорим, ако искаш. Или да те засипя с хиляди въпроси. Ако ти се говореше... така де... ако ти се говореше, предполагам, щеше да говориш, нали? А не да се катериш тук и да се лашкаш над вълните с риск да полетиш надолу.

Присъствието на Скай и гороломният, добронамерен глас на Рор долу; дружелюбието на моряците към Битърблу, когато излизаше на палубата да тренира; вещата и хладнокръвна капитан Фаун, която винаги се отнасяше с уважение към Катса — всичко това ѝ вдъхваше сили. Здрава кожа започна да покрива раната, зейнала в нея, когато камата ѝ прониза Лек.

Все по-често мислеше за чичо си. Колко дребнав и суетен ѝ изглеждаше сега крал Ранда! Колко глупаво му беше позволявала да я контролира.

Контрол. Това бе раната на Катса — Лек ѝ бе отнел волята. Не изпитваше угризения; не се винеше за случилото се. Нямаше друг изход. Лек беше твърде могъщ. Тя уважаваше силните противници като дивата котка и планината. Ала уважението и смирението не омаловажаваха ужасния факт, че е изгубила власт над волята си.

— Прощавай, Катса — наруши веднъж мълчанието Скай, когато бяха кацнали за пореден път заедно над морето, — но искам да те питам нещо.

И преди бе зървала същото недоумение в очите му. Знаеше какво ще я попита.

— Не си съпруга на брат ми, нали?

Тя се усмихна мрачно.

— Не съм.

— Защо тогава лиенидите на тази кораб те наричат „принцесо“?

Въпросът сипа сол в раната ѝ и тя пое дъх да преодолее болката. Бръкна в пазвата си и извади пръстена. Показа му го.

— Даде ми го, но не ми обясни какво означава. Не ми каза и защо ми го дава.

Скай се втренчи в пръстена. По лицето му се изписа изумление, после удивление и накрая упорито недоверие.

— Сигурно е имал разумна причина — едва промълви той.

— Да. Възнамерявам да я изтръгна насила, щом го видя.

Скай се засмя отривисто, но бързо млъкна. Сбърчи притеснено чело. Катса разбра, че грапавият белег, покриващ постепенно болката у нея, е свързан с неспособността ѝ да контролира както миналото, така и бъдещето. Не беше в състояние да накара По да оздравее, както не бе в състояние да мисли в присъствието на Лек. Някои неща не бяха по силите ѝ. Трябваше да се подготви за това, което я очаква в колибата на По в подножието на монсийските планини.

Протакането, след като корабът хвърли котва в Монпорт и пътниците слязоха, ѝ се стори непоносимо. Извикаха капитана на монпортската стража и благородниците от двореца на Лек, пристигнали в Монпорт, и ги принудиха да изслушат невероятните истини от устата на Рор. Трябваше да прекратят издирването на Битърблу и да отменят заповедта Катса да бъде заловена жива, а По — мъртъв.

— Намерен ли е? — попита Катса.

— Ккк... кой? — заекна капитанът на монпортската стража, потърквайки замаяно чело — жест, познат на лиенидските гости.

— Хората ти откриха ли лиенидския принц? — уточни с рязък тон Рор; после, забелязал как очите на капитана и на благородниците се насочват объркано към Скай, добави с поомекнал глас: — Помладия принц, даровития. Едното му око е сребърно, а другото — златно. Виждал ли го е някой?

— Не мисля, кралю. Да, сигурен съм. Не сме го намерили. Простете ми, кралю. Историята, която разказахте... Паметта ми изневерява...

— Да, разбирам — успокои го Рор. — Не бива да бързае.

На Катса ѝ се прииска да срути града камък по камък, дотолкова я влудяваше необходимостта да не бързат. Закрачи напред-назад зад лиенидския крал. Клекна и се хвана за косите. Разговорът продължаваше тягостно. Часове наред — предълги часове — тези хора щяха да се освобождават от магията на Лек, а Катса нямаше търпение.

— Дали да не вземем коне, татко, и да тръгваме? — обади се Скай.

Катса скочи на крака.

— Да! — извика тя. — Да, в името на Мидлънс! Умолявам ви!

Рор погледна Скай, после Катса и накрая Битърблу.

— Кралице Битърблу, ако ми се доверите да овладявам положението във ваше отсъствие, не виждам причина да ви бавя.

— Доверявам ти се, разбира се — отвърна детето. — Хората ми ще ти се подчиняват, докато ме няма.

Капитанът и благородниците се втренчиха силно изненадани в новата си кралица: стигаше до кръста на Рор, носеше момчешки дрехи и изглеждаше изключително достолепна. Смръщиха вежди и почесаха глава, а на Катса ѝ се прииска да си издере очите. Рор се обърна към нея.

— Колкото по-бързо намерите По, толкова по-добре — кимна ѝ той. — Няма да ви задържам.

— Трябват ни два коня — отвърна Катса, — най-бързите в града.

— И монсийски войници — добави Рор. — Никой по пътя ви няма да знае какво се е случило. Всеки монсийски стражар ще се опита да ви залови.

Катса махна нетърпеливо с ръка.

— Ясно, ясно. Но няма да ги чакам, ако не могат да ме настигат. — Обърна се рязко към Скай. — Яздиш, надявам се, добре като брат си.

— И него ли няма да чакаш? — попита Рор. — И монсийската кралица ли ще изоставиш, ако те бави? И коня, когато се строполи от изтощение? — Кралят се бе изправил в цял ръст, а гласът му кълтеше строго. — Вразуми се, Катса. Ще вземете войници. Отрядите ще яздят пред и зад вас. По целия път. Разбра ли? Ще те придружават кралицата на Монсий и синът ми.

Катса процеди яростно през зъби:

— Мислиш ли, че ми трябват войници, за да ги опазя от монсийските стражи?

— Не — отсече Рор. — Несъмнено ти си способна да защитиш монсийската кралица, сина ми, другите ми синове и сто нандърски котенца от цяла армия въоръжени до зъби главорези. — Той вирна брадичка още по-нависоко. — Ала ще се вслушаш в разума! Не е уместно да препускаш през Монсий с кралицата и да избиваш безогледно войниците ѝ. Какво ще постигнеш така? Ще пътуваш с охрана и войниците ще обясняват кои сте и ще ви пазят. Разбра ли?

Не дочака отговор. Обърна се към капитана, който току сбърчваше вежди, сякаш разговорът му причинява главоболие.

— Капитане, четиримата ти най-бързи ездаци и шестте ти най-бързи коне. Незабавно! — нареди Рор. Погледна пак Катса и избоботи: — Вразуми ли се?

Не беше изгубила разсъдъка, а търпението си. Обещанието за четирима бързи ездаци и шест бързи коня, с които да препуснат главоломно към По, я усмири.

Яздеха бързо и срещаха малцина. Снегът върху широкия път към пристанището беше разкалян от безброй копита. От двете страни го ограждаха снежни преспи, а отвъд тях се стелеха бели поля. Далеч на запад различаваха тъмната линия на гората и планините зад нея. Въздухът беше мразовит, но детето върху седлото пред нея беше увито в топли дрехи и се примиряваше със стремглавия галоп. Кралицата, не детето, поправи се Катса. Кралица Битърблу по нищо не напомняше уплашеното същество, което преди месеци придумаха с По да изпълзи от падналото дърво.

Някой ден щеше да стане добра владетелка. А Рафин — добър крал; Рор беше силен и способен и щеше да живее дълго. Тоест, три от седемте кралства щяха да бъдат в добри ръце. Три от седем — колкото и недостатъчно да изглеждаше, все пак беше огромен напредък.

Край пътя се редяха градове. Градове със странноприемници. От време на време спираха да хапнат набързо или да потърсят убежище от лютите нощи в края на зимата. Неприятностите им се разминаваха

благодарение на стражите, защото всеки войник във всяка гостилница, където влизаха, скачаше на крака, изваждаше сабята си и оставаше нащрек, ала обясненията на стражите и думите на Битърблу го успокояваха. В една странноприемница думите на стражите се забавиха. Войникът в дъното на стаята опъна лъка си и едва не прониза Скай, но Катса скочи своевременно върху принца и го събори на пода. Изправи се, преди Скай да осъзнае какво става, изпречи се пред кралицата и опъна своя лък. Стражите обаче се намесиха и всичко приключи. Катса подаде ръка на Скай, взря се в лицето му и разбра какво се е случило.

— Взел те е за По — обясни тя. — Стрелецът. Видял е халките по ушите ти, пръстените и тъмната коса и е пуснал стрелата, преди да погледне очите ти. Отсега нататък ще влизаш в странноприемниците след стражите.

Скай я целуна по челото.

— Спаси ми живота.

Катса се усмихна.

— Вие, лиенидите изразявате много открито привързаността си.

— Първородното си дете ще нарека с твоето име.

Катса избухна в смях.

— За доброто на детето, почакай да ти се роди момиче. Или почакай децата ти да пораснат и дай името ми на най-непослушното и твърдоглавото.

Скай се засмя и я прегърна; Катса също го прегърна. Осъзна, че без да иска, сдържаното й сърце е намерило още един приятел.

Пътниците се качиха на горния етаж да дремнат набързо. Отведоха стрелеца — навярно за да го накажат, задето стрелата му е прелетяла толкова близо до дребничкото сивооко момиче. До кралица Битърблу. Хората в градовете и по пътищата на Монсий не знаеха как точно е загинал Лек, не подозираха и за предателството му, но лека-полека проумяваха, че Битърблу е в безопасност, чувства се добре и е кралица.

Пътят беше чист и бърз, но не водеше право до По. Ездачите свърнаха на запад и поеха по поля, покрити с лед и дълбок сняг, и

Катса отново започна да губи търпение. Конете газеха едва-едва през преспите, високи понякога до хълбоците им.

След няколко дни пътниците стигнаха гората и започнаха да напредват по-бързо. После земята се заиздига, а дърветата оредяха. Всички — с изключение на кралицата — слязоха от конете и тръгнаха пеша по възвишенията.

Наближаваха мястото, оставаше им съвсем малко. Катса подтикваше яростно спътниците си да ускорят крачка и теглеше конете, съсредоточила се единствено върху крайната цел.

— Единият кон окуця — извика ѝ Скай рано една сутрин.

Всяка фибра на тялото ѝ усещаше колко са близо; обърна се и погледна назад. Скай посочи коня, който водеше.

— Виждаш ли как куца горкичкият?

Животното сведе глава и изпръхтя силно. Катса се пребори с нетърпението.

— Не куца — възрази тя. — Изморен е, но почти стигнахме.

— Откъде знаеш? Дори не го погледна как се движи!

— Тръгни тогава.

— Не мога. Препречила си ми пътя.

Катса го изпепели с убийствен поглед. Стисна зъби.

— Дръж се, кралице — предупреди тя Битърблу, яхнала нейния кон. Улови го за юздата и го дръпна напред.

— Пак измъчваш конете, а?

Катса застина. Гласът не идваше отдолу, а отгоре. И не приличаше на гласа на Скай. Тя се обърна.

— Мислех, че е невъзможно някой да се промъкне незабелязано до теб. Ястребови очи, вълчи слух и прочее...

Той стоеше пред нея с искрящи очи, усмихнат. Пъртината, която беше проправил, се виеше зад него. Катса извика и побягна; стремглаво се хвърли в обятията му, събори го в снега и падна върху него. Той се смееше и я прегръщаше, а тя плачеше. После дойде Битърблу и се хвърли с крясъци върху тях; дойде и Скай и им помогна да станат. По прегърна братовчедката си както подобава. Прегърна и брат си. Накрая всички чорлеха косите си, смееха се и се прегръщаха. Катса ронеше горещи сълзи върху врата на По и го притискаше толкова силно, че той едва си поемаше дъх.

По се здрависа с усмихнатите, изтощени войници и поведе куция кон и пътниците към колибата.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Колибата беше чиста и по-спретната отпреди. Пред вратата бяха натрупани дърва за огрев. Огънят в камината пламтеше буйно. Скринът все така се крепеше на три крака, ала прахолякът го нямаше. Върху стената бе облегат красив лък. Катса огледа набързо помещението, но очите ѝ търсеха и не искаха да се отлепят от По.

Той ходеше плавно, с някогашната лекота. Изглеждаше силен. Прекалено слаб, но когато му го каза, той ѝ отвърна:

— От риба не се пълнее, Катса, а откакто тръгнахте, се храня предимно с риба. Не знаеш колко ми е писнало от риба!

Те му извадиха хляб, ябълки, сушени кайсии и сирене и ги подредиха върху масата. Той ядеше и се смееше възторжено.

— Кайсиите са от Лиенид — обясни Катса. — Минаха през Сънклиф, върнаха се в Лиенид, отбиха се на остров сред лиенидското море и накрая пристигнаха в Монпорт.

Той ѝ се усмихна и очите му уловиха светлината на камината. Катса беше щастлива.

— Явно ще ми разкажеш история с щастлив край. Ще започнеш ли обаче от началото?

И така, започнаха от началото. Катса разказваше основното, а Битърблу добавяше подробностите.

— Катса ми уши шапка от кожи... Катса се би с планински лъв... Катса измайстори снегоходки... Катса открадна тиква...

Битърблу изреждаше постиженията на Катса едно по едно, сякаш хвали по-голяма сестра. Катса не възразяваше; забавните истории разведряваха мрачните епизоди.

Докато разказваха какво се е случило в замъка в Лиенид, Катса прозря нещо, което не ѝ даваше мира. По изглеждаше разсеян. Гледаше масата, а не хората, лицето му беше безизразно, не ги слушаше. Щом забеляза колко е отнесен, той тутакси вдигна очи към нея. За миг сякаш я видя и се съсредоточи, но после се втренчи празно в дланите си. Някаква тъга блуждаеше по лицето му.

Катса млъкна; ненадейно, необяснимо уплашена. Огледа го изпитателно, ала не беше сигурна какво търси.

— С две думи, Лек ни беше омагьосал — заключи тя. — Съзнанието ми обаче се проясни за кратко и аз го убих.

По-късно ще ти разкажа какво всъщност се случи, обеща му мислено.

Той трепна видимо и тя се стресна. В следващия момент обаче По се усмихна и тя се запита дали въображението не я подвежда.

— И накрая ти се върна — довърши той разказа й.

— Възможно най-бързо — добави Катса и прехапа смутено устни. — Сега искам да ти дам пръстена. Замъкът ти е прекрасно място. Точно както го описваше.

Болка и мъка прорязаха лицето му — толкова остри, че тя ахна. Изчезнаха ненадейно както се бяха появили, но тя ги видя и вече не можеше да прикрива тревогата си. Скочи от стола и протегна ръка към него, несигурна какво да направи или да каже.

По също стана. Залитна ли леко, или така й се стори? Улови я за ръката и се усмихна.

— Да отидем на лов, Катса. Искаш ли да пробваш лъка ми?

Гласът му прозвуча бодро и Скай и Битърблу се усмихнаха. Само тя ли усещаше, че нещо не е наред? Усмихна се насила.

— Разбира се. С удоволствие.

— Какво има? — попита тя, щом се отдалечиха от колибата.

Той се усмихна лъчезарно.

— Нищо.

Катса се заизкачва бързо по възвишението, стараяйки се да не издава безпокойството си. Вървяха по пъртина, проправена навярно от По. Стигнаха езерото. Водопадът беше. Замръзнал. Само тънка струйка се процеждаше между огромните ледени висулки.

— Капанът за риба помогна ли ти?

— Разбира се. Още го използвам.

— Войниците претърсиха ли колибата?

— Да.

— А ти успя да се скриеш в пещерата въпреки раните?

— Чувствах се далеч по-добре. Никак не се затрудних.

— Но сигурно ти е било много студено. Намокрил си се до кости.

— Те не останаха дълго, Катса. Много скоро се върнах в колибата и запалих огън.

Катса се заизкачва по стръмна скала. Улови се за тънко дърво и се покатери на върха ѝ. Голям плосък камък стърчеше сред девствения сняг. Нагази в преспите и седна върху камъка. По я последва и се настани до нея. Погледна го. Беше впил очи в земята.

— Искам да знам какво има — настоя тя.

Той сви устни, но не я погледна. Гласът му прозвуча преднамерено нехайно.

— Аз не бих те насилвал да споделяш чувствата си, ако не искаш.

Тя се взря смаяно в него.

— Да, но аз не бих те излъгала. А ти ме лъжеш, че всичко е наред.

Странно изражение се изписа по лицето му. Невинно, уязвимо, сякаш е десетгодишно дете, което се мъчи да не заплаче. В гърлото ѝ заседна буца. По...

— Моля те, недей — отрони той. — Завива ми се свят, когато ми говориш на ум. Заболява ме главата.

Тя преглътна и се опита да каже нещо.

— От падането ли те боли главата?

— От време на време.

— Това ли те измъчва?

— Нищо не ме измъчва.

Тя го докосна по ръката.

— По, моля те...

— Не се тревожи.

Отблъсна ръката ѝ и тя се стъписа; стана ѝ обидно, сълзи запариха в очите ѝ. По никога не омаловажаваше притесненията ѝ, никога не се отдръпваше от нея. Това не беше По, а някой непознат. Липсваше нещо, което преди е било тук. Тя бръкна под яката на палтото си и извади пръстена. Подаде му го.

— Вземи го.

Той дори не го погледна. Очите му не се отлепиха от дланите.

— Не го искам.

— Какви ги дрънкаш? Това е твой пръстен.

— Задръж го.

Погледна го удивено.

— По, наистина ли смяташ, че ще го взема? Не знам дори защо ми го даде. Не биваше.

Присвил горчиво устни, той продължаваше да се взира в ръцете си.

— Дадох ти го, защото мислех, че може да умра. Знаех, че войниците на Лек може да ме убият, а ти нямаш дом. Искях да живееш в моя дом, ако умра. Моят дом ти отива — добави той с горчивина, непонятна горчивина, която я преряза като с нож.

Тя усети, че плаче. Избърса яростно лицето си и се извърна от него, защото не искаше да го гледа така, втрещен с каменно изражение в земята.

— По, умолявам те да ми кажеш какво има.

— Толкова ли е трудно да задържиш пръстена? Замъкът ми е усамотен, в затънтен край на света. Там ще бъдеш щастлива. Семейството ми няма да ти досажда.

— Да не си полудял? А ти какво ще правиш, когато се настаня в дома ти? Къде ще отидеш?

— Не искам да се връщам в замъка — отвърна той с много тих глас. — Ще остана тук. Далеч от всички, на спокойствие. Искam... искам да съм сам.

Погледна с невярващи очи.

— Задръж пръстена, Катса. Не го искам.

Тя онемя. Поклати вцепенено глава, после се пресегна и пусна пръстена в шепата му.

Той се втрени в него.

— Ще го дам на Скай — въздъхна По. — Да го занесе на татко. Той ще реши какво да прави с него.

Изправи се и този път наистина залитна. Отдалечи се от нея, стиснал лъка. Улови се за един храст и се прехвърли над близката скала. Проследи го с поглед как се изкачва сам по зъберите.

През нощта Катса седеше, облежната на стената, вслушваше се в равномерно дишане наоколо и наблюдаваше По, легнал до брат си и

монсийските войници. Спеше и лицето му изглеждаше умиротворено. Красивото му лице...

След разговора По се върна в колибата, стиснал лъка в една ръка и няколко заека в другата, стовари доволно улова пред брат си и си свали палтото. После дойде до стената, където Катса седеше с мрачно изражение, клекна пред нея, целуна ръцете ѝ и потърка студеното си лице в тях.

— Съжалявам — прошепна и тя внезапно усети, че всичко е наред, че По не се е променил и ще продължат напред, на чисто и загърбили тревогите.

Докато вечеряха обаче и всички бърбеха, а Битърблу се шегуваше с войниците, По отново се зарея някъде. Почти не хапна. Мълчеше, а по лицето му се четеше тъга. Сърцето я заболя; излезе и цяла вечност броди в мрака.

Понякога изглеждаше щастлив. Ала нещо наистина не беше както трябва. Да можеше само... да можеше да я погледне. Да я погледне в очите.

Щом бе решил да остане сам, тя щеше да го остави сам, естествено. Усещаше колко е несправедливо, но нямаше да отстъпи — да поиска обяснение. Налагаше се да я убеди, че наистина се нуждае от самота. Едва тогава щеше да го остави сам със странната му скръб.

На сутринта По изглеждаше весел, но Катса, започнала да се чувства като свръхгрижовна майка, забеляза, че не проявява никакъв интерес към храната — дори към лиенидската храна — подредена на масата. Не яде, а после смотолеви нещо за куция кон и излезе.

— Какво му става? — попита Битърблу.

Катса я погледна. Сивите ѝ очи я гледаха изпитателно. Нямаше смисъл да се преструва, че не разбира. Битърблу не беше глупава.

— Не знам — отвърна тя. — Не иска да ми каже.

— Понякога заприличва на себе си — отбеляза Скай, — но после унива. — Прочисти гърло. — Взех го за любовно терзание.

Катса го погледна строго. Сдъвка зальк хляб.

— Възможно е, но не мисля.

Скай повдигна вежди и се усмихна.

— Кой друг да знае, ако не ти?

— Нещата не са толкова прости — отвърна сухо Катса.

— Има нещо странно в очите му — обади се Битърблу.

— Да — съгласи се Катса. — Е, в седемте кралства няма по-странни очи от неговите, но... но сигурно си го забелязала отдавна.

— Не, имам предвид, че очите му са различни — уточни Битърблу.

Нещо различно в очите му.

Да, наистина бяха различни. Понеже не поглеждаше нито нея, нито другото. Сякаш сърцето му ще се пръсне от болка, ако ги погледне. Сякаш...

Изневиделица в ума ѝ изплува картина. По пада през светлината, огромното тяло на коня лети над него. По се блъсва във водата с главата надолу, последван от коня.

И още картини: По седи зашеметен до огъня, с насинено, посивяло лице. По присвива очи и ги търка.

Катса се задави с хляба. Скочи на крака и събори стола.

Скай я потупа по гърба.

— Велики морета, Катса! Добре ли си?

Кашляйки, Катса измърмори нещо за куция кон и излезе бежешком от колибата.

По не беше при конете. Един от войниците ѝ съобщи, че е тръгнал към езерото. Тя заобиколи колибата и се втурна нагоре по хълма.

Той стоеше с гръб към нея и се взираше в замръзналата вода. Превил рамене, пъхнал ръце в джобовете.

— Знам, че си несломима, Катса — каза ѝ, без да се обръща към нея, — но дори ти трябва да излизаш с палто.

— По, обърни се и ме погледни.

Той сведе глава. Въздъхна тежко. Не се обърна.

— По! Погледни ме!

Той се обърна бавно. Погледна я в лицето. Очите му срещнаха нейните за миг и веднага се стрелнаха надолу. Празни очи. Видя го, видя безизразния му поглед.

— Сляп ли си, По? — прошепна тя.

Нещо у него се прекърши. Падна на колене. Една сълза остави ледена следа по скулата му. Катса коленичи до него и той ѝ позволи да го прегърне, защото силите да се съпротивлява го бяха напуснали.

Прегърна я, буквално я задуши, и захлипа във врата ѝ. Тя го прегръщаше, галеше го и целуваше студеното му лице.

— О, Катса — проплака той. — Катса...

Дълго стояха прегърнати.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин се изви виелица. Следобед вихрушката се превърна в суграшица.

— Няма да издържа още едно пътуване посред зима — помърмори Битърблу, полузадрямала пред огъня. — Не искаш ли да останем при По, Катса, докато спре да вали?

След първата виелица обаче се изви втора, а после и трета, сякаш зимата е решила да престъпи законите и да не свършва никога. Битърблу изпрати писмо до Рор по двама войници. Рор ѝ отговори с писмо от двореца ѝ, че времето не е пречка; колкото повече време му даде Битърблу да разсее заблудите на Лек, толкова по-гладко и по-безопасно ще е възкачването ѝ на престола. Щял да насрочи коронацията за пролетта, та тя да изчака спокойно зимата да отмине.

Катса разбираше, че съжителството в тясната колиба терзае По, обременен от необходимостта да пази тъжната си тайна. Ала щом всички щяха да останат, поне не се налагаше да оповестява веднага намерението си да не заминава. По не сподели тегобите си и помогна на войниците да подслонят конете в пещера, която уж случайно открил, докато се възстановявал.

Историята му се разплиташе бавно, когато с Катса успяваха да измислят поводи да се усамотят.

Не му било лесно да се сбогува с Катса и Битърблу. Все още виждал, но усещал, че нещо със зрението му не е наред; умът му бил помътен и не успявал да определи причината, ала го измъчвали лоши предчувствия.

— Не ми каза — укори го Катса. — Остави ме да си тръгна ей така.

— Нямаше да тръгнеш, ако ти бях казал. А трябваше да заминете.

Прибрал се в колибата. Лежал почти цял ден със затворени очи. Чакал появата на войниците на Лек; чакал замайването да отмине. Опитал се да си вдъхне кураж, че щом умът му се проясни, зрението

му също ще се възстанови. На другата сутрин се събудил, отворил очи и видял тъмнина.

— Ядосах се. Едва се държах на крака. Нямах храна. Капанът за риби ми се струваше безкрайно далеч. Не ядох. Нито този ден, нито следващия.

Накрая бил принуден да отиде до езерото. Не от глад, а заради войниците на Лек. Усетил, че се катерят по скалите към колибата.

— Станах като насън. Олюлявах се, но успях някак си да си събера нещата. Излязох и ги скрих в един процеп в скалата. Не мислех ясно. Сигурен съм, че падах безброй пъти. Знаех обаче къде е езерото и се добрах до него. Водата беше ужасна, вледени ме, но ме събуди. Докато плувах, не се чувствах толкова замаян. Стигнах до пещерата и седнах на камъните. Чувах как войниците крещат отвън. Бях измръзнал. Така траках със зъби, че се страхувах да не си отхапя езика. И тогава... тогава я открих, Катса.

Той замълча. Мълча дълго. Катса се почуди дали не е забравил какво е искал да каже.

— Какво откри?

Той се обърна изненадано към нея.

— Яснотата. Мислите ми се проясниха. В пещерата не проникваше никаква светлина. Нищо не се виждаше. Ала аз я усещах с Дарбата си до последната подробност. Осъзнах какво правя. Стоя в колибата и се самосъжалявам, докато Лек застрашава хиляди хора. Разбрах колко съм жалък.

Мисълта за Лек накарала По да се върне във водата, да излезе от пещерата и да отиде до капана за риба. Добрал се до колибата и заставил замръзналите си ръце да се раздвижат и да запалят огън. Следващите дни били тежки.

— Бях слаб и зашеметен. Отначало не ходех по-далеч от капана за риба. Напомнях си обаче за Лек и не се предавах. Стоях ли на едно място, не ми се виеше свят. Издялах лъка и започнах да се упражнявам да стрелям с него.

Той сведе глава и замълча. Катса се досещаше за останалото. Мисълта за Лек бе подтиквала По да събира сили и да се бори да оздравее. После те му бяха донесли радостната новина, че Лек е мъртъв. И така му бяха отнели опората. Унинието отново го бе завладяло. Сполетялата го злочестина отново го бе обезсилила.

— Нямам право да се самосъжалявам — каза ѝ той един ден, когато бяха излезли да донесат вода от езерото. — Виждам всичко. Виждам неща, които не би трябвало да виждам. Тъна в отчаяние, а не съм изгубил нищо.

Катса клекна до него под тихия сняг.

— Това е първото наистина идиотско нещо, което чувам от теб.

Устните му се свиха. Той се наведе и взе остър камък. Вдигна го над главата си и го стовари с всички сили върху заледената вода. Накрая я възнагради с приглушен кикот, който напомняше далечен отглас от смях.

— Катса, методите ти за успокоение приличат на бойните ти тактики.

— Изгубил си нещо и имаш право да тъгуваш за изгубеното. Дарбата ти не замества зрението. Дарбата ти показва формите, но не и красотата. Изгубил си красотата.

Устните му се присвиха отново и той извърна глава. Когато я погледна отново, ѝ се стори, че ще заплаче. Но не — проговори с равнодушен, леден глас:

— Няма да се върна в Лиенид. Няма да се върна в замъка си, щом не мога да го видя. Достатъчно трудно ми е да съм с теб. Затова не ти казах истината. Искях да си заминеш, защото ме боли, че не те виждам.

Тя отметна глава и се втренчи в каменното му лице.

— Чудесно! Това беше съвършеното самосъжаление!

Той пак се засмя глухо, а по лицето му пробяга болезнена безпомощност, която я накара да се протегне към него, да го прегърне и да целуне врата му, покритото му със сняг рамо, пръста му, върху който нямаше пръстен, и всяко друго място, което откри. Той я докосна нежно по лицето. Докосна устните ѝ и я целуна. Опря чело о нейното.

— Не бих те задържал тук за нищо на света — прошепна той. — Ала ако имаш сили да го понесеш, да ме понасяш такъв, не искам да си тръгваш.

— Няма да си тръгна — отвърна Катса. — Ще остана дълго. Докато не поискаш да замина или не се почувстваш готов да заминем заедно.

Беше талантлив актьор. Катса го оцени, защото виждаше как се преобразява, когато останат сами и спре да се преструва. Пред брат си и братовчедка си показваше сила, спокойствие и здраве. Раменете му бяха изправени, походката — плавна. Не успее ли да прикрие тъгата, я представяше като меланхолия. Не му ли стигнеха сили да ги погледне в лицата, уж ги вижда, се преструваше на разсеян. Държеше се бодро и ведро — странно отнесено понякога, но характерно за човек, възстановяващ се от сериозни рани. Играеше ролята си майсторски и през повечето време успяваше да ги заблуди. Поне колкото да не заподозрат истината за Дарбата му — най-дълбоката тайна, която криеше.

Когато с Катса оставаха сами, докато ловуваха, носеха вода или седяха в колибата, той смъкваше тихо маската. Лицето, тялото му, гласът му се предаваха на умората. Понякога протягаше ръка да се опре на скала или на дърво. Очите му не се съсредоточаваха, нито се преструваха, че се съсредоточават върху каквото и да било. Катса започна да осъзнава, че макар състоянието му отчасти да се дължи на отчаянието, в още по-голяма степен то произтича от Дарбата му. Защото По все още се приспособяваше към тази Дарба, а липсата на зрение лишаваше възприятията му от опора и го зашеметяваше.

Един ден край езерото по време на необичайно затишие той опъна спокойно тетивата на лъка и се прицели в нещо, невидимо за нея. Към върха на скала ли? Към дървесен ствол ли? По наклони глава и се заслуша. Пусна стрелата, тя изсвистя в ледения въздух и се заби в пряспа.

— Какво... — учуди се Катса, но замълча, защото върху снега изби кръв и описа червен кръг около дръжката на стрелата.

— Заек — каза той. — Голям заек.

Тръгна към скрития си улов, ала в същия момент ято гъски се снишиха към земята. Той притисна с пръсти слепоочието си и падна на колене.

Катса пусна две стрели и уби две птици. После помогна на По да стане.

— Какво...

— Гъските. Изненадаха ме.

Тя поклати глава.

— И преди усещаше животните, но не падаше.

По се позасмя, но смехът му заглъхна във въздишка.

— Катса... Опитай се да си представиш. Дарбата ми показва всяка подробност от планината над мен и от гората под мен. Долавям движението на всяка риба в езерото и на всяка птица в дърветата. Усещам как дупката ни във водата се вледенява отново. Облаците натежават от сняг. Скоро ще завали. — Той обърна лице към нея и продължи да изрежда трескаво: — Скай и Битърблу са в колибата. Битърблу се тревожи за мен. Мисли, че не ям достатъчно. Усещам и теб, разбира се, всяко твое движение, тялото ти, дрехите ти... Всяко твое притеснение минава през мен. Зрящите насочват очите си. Аз не мога да насочвам Дарбата си. Долавям всичко горе, долу, пред, зад и отвъд мен. Как да се съсредоточа върху земята под краката ми?

Той тръгна отново към червеното петно върху снега. Дръпна изморено стрелата. На нея бе нанизан голям, бял, кървав заек. По донесе заека до нея. Постояха така, един срещу друг. Посипаха се снежинки. По устните на Катса заблужда усмивка — предсказанието му се беше сбъднало. След миг По също се усмихна — неохотно — и я улови за ръкава.

— Снегът ме дезориентира.

Подпираше го, докато се изкачваха по възвишението.

Започна да свиква с новия начин, по който я възприемаше По. Не я виждаше, разбира се. Сигурно никога вече нямаше да усети как приковава очи в нея. Никога вече нямаше да попадне в капана на очите му. Опитваше се да не мисли за това. Натъжаваше я; изпълваше я с глупава, непонятна скръб.

Новият начин на По обаче също я обсебваше. Попиваше я с напрегнато лице, с цялото си тяло, застинало, насочено само към нея. С течение на времето се случваше все по-често. Сякаш бавно се свързваше отново с нея и настройваше мислите си в съзвучие с нея. Докосваше я спокойно както преди произшествието — целуваше ръцете ѝ, милваше я по лицето. Катса се питаше дали е действителност или плод на въображението ѝ, ала ѝ се струваше, че сега им обръща повече внимание — на всички тях — по-истинско внимание. Сякаш Дарбата му вече не го държи в плен. Или не е толкова погълнат от себе си.

— Погледни ме — помоли я веднъж в един от редките случаи, когато бяха сами в колибата. — Изглежда ли, сякаш те виждам?

Седяха пред огъня и дялаха стрели. Тя го погледна в очите, които просияха, впити право в нейните. Катса затаи дъх и остави ножа с пламнали бузи. Запита се кога ли ще се върнат другите. После неуспешният опит на По да прикрие усмивката си я изтръгна от замайването.

— Скъпа Катса. Отговорът ти надмина очакванията ми.

Тя изсумтя.

— Очевидно себелюбието ти е непокътнато. Какво всъщност се надяваше да постигнеш?

Той се усмихна. Ръцете му се върнаха към работата, а очите му отново се зареяха.

— Искам да разбера как да карам хората да смятат, че наистина ги виждам. Искам Битърблу да спре да мисли, че има нещо нередно в очите ми.

— О, разбира се. Това беше убедително. Как го правиш?

— Знам къде са очите ти. Въпрос на насочване и на долавяне на реакцията ти.

— Опитай пак.

Този път тя прояви чисто научен интерес. Очите му се вдигнаха към нейните. Отново я обля горещина, но тя не ѝ обърна внимание. Да, сякаш наистина я виждаше. Личеше обаче, че не е съвсем така.

— Кажи ми — настоя той.

Тя го погледа замислено.

— Светлината в очите ти е странна и отвлича вниманието. Съмнявам се някой да забележи. Ала изглеждаш малко... отваян. Гледаш ме, сякаш умът ти витае другаде. Разбираш ли?

Той кимна.

— Битърблу го усеща.

— Присвий очи — посъветва го Катса. — Намръщи се леко, все едно размисляш. Да... така е добре, По. Никой не би заподозрял нищо.

— Благодаря, Катса. Да се упражнявам ли от време на време с теб? Нали няма да ме събориш на земята и да ми разкъсаш дрехите?

Катса се разкикоти и го замери с пръчката. Той я улови сръчно и се засмя. За миг ѝ се стори, че наистина е щастлив. После той, разбира се, долови мисълта ѝ и сянка пробяга по лицето му. Продължи да дяла стрелата. Тя погледна ръцете му, пръста, върху който нямаше пръстен. Въздъхна и взе нова пръчка.

— Какво знае Битърблу? — попита тя.

— Само че крия нещо от нея. Досеща се, че Дарбата ми не се изчерпва с това, което казвам. Знае го от самото начало.

— А за очите ти?

— Май не ѝ е хрумвало. — По заостри края на пръчката и хвърли шепа стърготини в огъня. — Ще я поглеждам по-често в очите — добави той и отново потъна в мълчание.

По и Скай току подкачаха Битърблу за антуража ѝ. Не само за стражите. Рор вземаше много насериозно кралския статут на дъщерята на сестра си. В колибата непрекъснато пристигаха войници на коне, натоварени с провизии — особено след като снежните виелици започнаха да стихват. Зеленчуци, хляб, плодове; чаршафи, завивки, рокли за кралицата. И винаги писмо от Рор. Кралят се допитваше за мнението на Битърблу по този или онзи въпрос, уведомяваше я как напредва подготовката за коронацията, интересувахе се от здравословното състояние на придружителите ѝ и най-вече на По.

— Ще помоля Рор да ми изпрати сабя — оповести Битърблу един ден на закуска. — Нали ще ме научиш да я използвам, Катса?

Лицето на Скай грейна.

— О, да, Катса! Още не съм те виждал да се биеш и започвах да се отчайвам.

— Изглеждам ли ти като достоен противник? — попита го Битърблу.

— Не, разбира се. Но тя ще организира дуел с войниците, за да ти покаже техниките. Все ще се намери приличен боец сред тях.

— Няма да се бия с войници — отсече Катса.

— Дори без оръжие? — Скай се облегна назад и скръсти ръце с дръзко изражение, което явно бе семейна черта. — Мен например ме бива в ръкопашния бой.

По избухна в смях.

— О, да, Катса! Организирайте си двубой! Не мога да си представя по-забавно развлечение.

— Забавно, а?

— Катса ще те срази, преди да си размърдаш кутретото.

— Добре — отвърна невъзмутимо Скай, — точно това искам да видя. Искам да видя как унищожаваш противниците си, Катса. Ще победиш ли По заради мен?

Катса се усмихна.

— По не се предава лесно.

По наклони стола си на задните крака.

— Сега съм лесен противник.

— Да се върнем на въпроса ми — прекъсна ги строго Битърблу.
— Ще ме научите ли да се бия със сабя?

— Да — обеща Катса. — Изпрати вест на Рор.

— Двама войници тъкмо заминават — обади се услужливо По.
— Ще ги догоня.

Краката на стола изтрополиха върху пода. По скочи и излезе навън. Три чифта очи се втренчиха във вратата, която се затвори зад него.

— Времето вече не е толкова студено — отбеляза Битърблу. — Искам да се върна в двореца и да се заема със задълженията си. Но се притеснявам за него и не съм убедена, че е добре.

Катса мълчеше и дъвчеше разсеяно хляб. Обърна се към Скай и огледа раменете му — силни и прави като на брат му; огледа и здравите му ръце. Беше най-близък по възраст до По; сигурно се бяха счепквали милион пъти като деца.

Катса се втренчи в масата с присвити очи. Запита се какво ли е да се биеш, без да виждаш, и всяко движение наоколо да ти отвлича вниманието.

— Най-сетне поне започна да се храни — прекъсна размишленията ѝ Битърблу.

Катса се сепна. Взря се в детето.

— Така ли?

— Вчера яде. И тази сутрин. Всъщност изглеждаше доста изгладнял. Не забеляза ли?

Катса въздъхна. Отблъсна стола назад и се запъти към вратата.

Намери го пред водата, впил невиждащи очи в замръзналата повърхност на езерото. Трепереше. Няколко секунди го гледа колебливо.

— По — попита го, — къде ти е палтото?

— А къде е твоето?

Застана до него.

— Не ми е студено.

По наведе глава към нея.

— Щом не ти е студено, а аз съм без палто, има само един начин да ми помогнеш.

— Да се върна и да ти донеса палтото ли?

Той се усмихна. Протегна ръце и я прегърна. Изненадана, тя се притисна към него и заразтрива треперещите му рамене, да ги стопли.

— Точно така — насърчи я По. — Стопли ме!

Тя се засмя и го прегърна по-силно.

— Искам да ти разкажа нещо.

Тя се отдръпна назад и погледна лицето му, защото долови странна нотка в гласа му.

— Знаеш как се борех с Дарбата си през последните месеци — подхвана По. — Опитвах се да я усмиря. Стараех се да не обръщам внимание на всичко, което ми показва, а само на малкото, което ми е необходимо.

— Да...

— Е, преди няколко дни, в пристъп на самосъжаление, се отказах.

— Отказа се от какво?

— Да се боря с Дарбата си. Оставих я да ме завладее. И знаеш ли какво се случи? — Не дочака да чуе предположението ѝ. — Спрях да се боря и всичко наоколо някак си се намести. Всички движения, пейзажът, земята и небето, дори мислите на хората. Всичко оформи една картина. Усещам мястото си в нея както никога досега. Все още се чувствам замаян, но не като преди.

Тя прехапа устни.

— Не разбирам, По.

— Лесно е, Катса. Оставя ли сетивата си да възприемат всичко, нещата създават свой порядък. Ето, ние стоим тук. В дървото зад мен има птица. Виждаш ли я?

Катса надникна над рамото му. Птичката, кацнала върху един клон, си чистеше с човка перушината под крилото.

— Виждам я.

— Преди щях да се опитам да прогоня образа на птицата, за да се съсредоточа върху земята под краката ми и върху теб в прегръдките ми. Сега просто оставям птицата и всичко друго да витае около мен. Лека-полека несъществените подробности започват да избледняват. И ти оставаш в центъра на вниманието ми.

Странно усещане завладя Катса. Сякаш внезапно е стихнала упоритата болка, освобождавайки тялото ѝ. Изпита облекчение и надежда.

— По... Звучи чудесно.

Той въздъхна.

— Олекна ми, защото не се чувствам толкова зашеметен.

Тя се поколеба, но реши да го изрече на глас. И без друго той сигурно вече беше разбрал.

— Мисля, че е време да започнеш да се биеш отново.

По се подсмихна.

— О? Така ли мислиш?

Тя вирна предизвикателно брадичка.

— Защо не? Ще укрепнеш, а брат ти е подходящ противник.

Той опря чело в нейното. Гласът му прозвуча много тихо:

— Спокойно, Катса. Ти знаеш най-добре. Щом смяташ, че е време да започна да се бия, ще започна да се бия.

Той се усмихна. Сърцето ѝ се сви, защото това бе най-мимолетната и най-тъжната усмивка на света. Ала когато вдигна ръка да докосне лицето ѝ, забеляза, че си е сложил пръстена.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Получи се нещо като школа. Катса измисляше упражнения за Скай и По, които поставяха на изпитание най-вече силата на По. Скай беше доволен, защото се оказваше в по-изгодно положение. Катса беше доволна, защото виждаше колко бързо напредва По. Караше ги да се борят и постоянно напомняше на По — мислено и на глас — да използва повече мускулите си и по-малко Дарбата.

Катса учеше и Битърблу как да държи сабята, как да блокира удари, а накрая и как да нанася удари. Позиция и равновесие, сила и движение, бързина. Отначало детето боравеше със сабята непохватно както с ножа, но работеше упорито и напредваше не по-зле от По.

Школата на Катса се разрасна. Войниците и пратениците не устояваха на изкушението да погледат как лейди Катса обучава младата им кралица да размахва сабята или как лиенидският принц с вродена воинска Дарба се бори с брат си. Скупчваха се край тях, задаваха въпроси за упражненията, които изпълняваха принцовете, и за хватките, с които Битърблу компенсираше липсата на ръст и сила. Преди да се усети, Катса започна да показва техники на двама млади войници от южния монсийски бряг и да замисля как да подобри уменията на стражите да нанасят удари с обратната страна на сабята. Изпитваше истинско задоволство от постиженията на учениците си.

По укрепваше с всеки изминал ден. Губеше схватките, но всеки път борбата продължаваше по-дълго. Равновесието и рефлексите му се подобряваха. Битките ставаха все по-забавни — отчасти защото братята бяха равностойни противници, отчасти понеже: снегът се топеше и дворът се бе превърнал в тресавище. По и Скай, разбира се, гледаха при всяка възможност да омажат лицето на съперника с кал. Ако не бяха очите на По, през повечето време двамата бяха неотличими.

Настъпи денят, когато един от омазаните с кал принцове прикова другия към земята и нададе възторжен вик. Катса ги погледна и за пръв път победителят се оказа По. Той скочи на крака и се усмихна триумфално на Катса. Изтри калта от лицето си и я привика с пръст.

— Идвай! Ти си следващата!

Тя се облегна върху сабята си и се подсмихна.

— Половин час не ти стигна да надвиеш брат си. Мислиш ли, че си готов за мен?

— Предизвиквам те на двубой в калта. Ще те размажа като паяк.

Катса поднови невъзмутимо тренировката с Битърблу.

— Ще се борим, когато победиш Скай с лекота.

Говореше строго, но не успяваше да скрие задоволството си. Той също сияеше от щастие. Успокои стенещия си брат, зърнал от ръба на калната локва началото на края.

Катса установи, че се е променил. Не заради загубата на зрението, а защото разгръщащата се Дарба бе развила чувствителността му. Когато се биеха сега, той усещаше не само тялото и намеренията ѝ, но и силата и посоката на ударите ѝ още преди да замахне. Долавяше кога е разколебана и се възползваше. Още не бе възстановил напълно силата си и понякога тялото му го подвеждаше, ала все по-често се случваше да я изненада — нещо, с което и двамата не бяха свикнали.

Щеше да бъде добър боец като преди, дори по-добър. А това беше важно. Двубоите му доставяха удоволствие.

Скоро след настъпването на пролетта Битърблу си тръгна. Не след дълго я последва Скай — баща му го повика да помага за предстоящата коронация. Накрая По и Катса също потеглиха към града, който скоро щеше да приеме името на Битърблу. По понесе добре пътуването — като дете, което пътешества за пръв път, и всичко го интригува, но и изморява. Всъщност По възприемаше света по нов начин и в това отношение наистина приличаше на дете.

Сутринта преди голямото събитие в стаята им в замъка на Битърблу Катса страдаше, защото се налагаше да облече рокля. По лежеше и се усмихваше широко на тавана.

— Защо се смееш? — попита го Катса за трети или за четвърти път. — Да не би таванът да се кани да се срути върху главата ми? Изглежда предвкушваш неповторима шега.

— Катса, само ти смяташ срутените тавани за неповторима шега.

В този момент някой почука на вратата и По се засмя с глас.

— Пиян си — скастри го Катса и тръгна към вратата. — Прекалил си с ябълковото вино.

Отвори вратата и едва не седна върху пода от изненада, защото пред нея стоеше Рафин.

Беше пращан и миришеше на коне.

— Навреме ли дойдохме за почерпката? — осведоми се той. — В поканата се споменава нещо за пай, а аз умирам от глад.

Катса избухна в смях, после се разплака и го прегърна с всичка сила. Зад Рафин стоеше Бан, а зад Бан — Ол. Катса прегърна и тях и продължи да плаче.

— Никой не ми каза, че ще дойдете — повтаряше тя. — Не ни предупредихте, че идвате. Не знаех, че сте поканени.

— Ти ли ни обвиняваш, че не изпращаме ни вест, ни кост? — укори я Рафин. — Месеци наред тънехме в догадки. Докато един ден братът на По не се появи в двореца с най-невероятната история, която сме чуваш.

Катса подсмръкна и пак прегърна братовчед си.

— Нали разбираш? — прошепна тя, притиснала лице в гърдите му. — Не искахме да ви замесваме...

Рафин я целуна по косата.

— Разбираме, естествено.

— С вас ли е Ранда?

— Не пожела да дойде.

— Как работи Съветът?

— По мед и масло. В коридора ли ще стоим? Не се шегувах, че съм гладен като вълк. Изглеждаш добре, По. — Рафин огледа изпитателно късата коса на Катса. — Хелда ти изпрати гребен. Безполезен подарък.

— Напротив — възрази Катса. — Ще го пазя като зеницата на очите си. Влизайте!

Като всяка церемония, изискваща официално облекло, коронацията беше отегчителна, но Битърблу я изтърпя с надлежната сериозност и достолепие. Бяха подплатили голямата златна корона с пурпурен плат, за да не се плъзга върху носа ѝ. Катса си помисли, че короната тежи колкото момичето.

Тя не се чувстваше тягостно, защото Рафин седеше от едната ѝ страна, а Бан — от другата и през пет минути си разменяха шегички. Бан ѝ разказа шепнешком за най-новото медицинско откритие на Рафин — хем цери коремни болки, хем предизвиква сърбеж на стъпалата — Катса се разкикоти. Седнал три реда пред тях до двамата си синове, Рор се извърна рязко и ги изпепели с поглед.

— Не сме на съндърски уличен карнавал — прошепна с достолепно възмущение той.

Раменете на По се разтресоха от смях; няколко гласа зашъткаха на Рор, но после осъзнаха кой е и ужасено закимаха извинително.

— Няма нищо, няма нищо — заповтаря Рор все по-гръмогласно.

Суматохата смути церемониалмайстора, който изреждаше монсийските владетели през вековете, и той заекна объркано. Битърблу му се усмихна успокоително и му кимна да продължи. Тълпата зашушука колко милостива е младата кралица и колко снизходително приема дребните грешки.

— Как е Гидън? — прошепна Катса на Рафин, щом залата стихна.

Изпитваше топлота към някогашния си обожател, защото беше заобиколена от приятели и се чувстваше щастлива.

Зад нея Ол прочисти гърло.

— Муси се, когато споменем името ти, милейди. Няма да се преструвам, че не знам защо.

— Ранда се опитва да го ожени, а Гидън упорито отказва — добави шепнешком Рафин. — Често-често се усамотява в имението си, но работи всеотдайно за Съвета. Безценен помощник е, Катса. Някой ден сигурно ще пожелае да те види. Ако решиш да посетиш двореца, ще намерим начин да те вмъкнем, без Ранда да разбере. Стига да искаш, разбира се. Не знаем какви са планове ти.

Катса се усмихна загадъчно.

— Ще се върна в планините с По.

Каза само това, защото в момента знаеше само толкова.

Склони глава върху високото рамо на братовчед си. Коронацията премина като изпълнено с щастие мигновение.

ЕПИЛОГ

Изплуваха от тунела — Катса и По в черния пещерен въздух. Изкатериха се върху скалите и изцедиха водата от дрехите си.

— Дай ми ръка — каза По и я поведе по грапавия склон.

Катса не виждаше нищо в тъмнината; не различаваше никакви форми. Препъна се и изруга.

— Къде точно отиваме?

— На пясъка.

Той спря и я повдигна над невидим зъбер. Когато я пусна, краката ѝ докоснаха нещо ситно и меко. Пясък.

Отвън дърветата зеленееха в края на пролетта, а слънцето огряваше света. В пещерата обаче цареше вечен студ. Седнаха върху пясъка и се сгушиха един в друг, за да се стоплят. Треперейки, започнаха да се боричкат на шега. Не след дълго се смееха, вкопчени в истинска схватка. Косите и дрехите им се напълниха с пясък. Най-сетне, притиснат под нея, По прошепна, че се предава, и прокара длан по крака ѝ по начин, който не издаваше никаква войнственост. Битката се превърна в нещо бавно и нежно и двамата се стоплиха, погълнати един от друг.

* * *

Звуците в пещерата бяха странни — влажни и мелодични. Лежаха един до друг, запазили топлината там, където телата им се допираха.

— Вдишах пясък — закашля се По. — Ти също, разбира се, но явно не те притеснява.

— Да — отвърна разсеяно Катса, втренчена в чернотата. Пръстите ѝ проследиха белезите по рамото ѝ, а после по гърдите ѝ. — По?

— Мммм?

— Вярваш ли на мъжете, които ще станат съветници на Битърблу?

— Да. На повечето.

— Надявам се да е добре. Никога не споменава смъртта на майка си, но знам, че още сънува кошмари.

— Нормално е да я мъчат кошмари. Съвсем млада е, а носи такова бреме — убита майка, луд баща.

— Мислиш ли, че е бил луд?

По се поколеба.

— Не знам. Беше жесток, но е трудно да се каже къде свършва той и къде започва Дарбата му. Разбираш, нали? Сигурно никога няма да научим откъде е дошъл. И какво всъщност е целял. — Той вдиша и издиша бавно. — Поне чувствата на хората се променят. Усещаш ли го? Няма да го запомнят с добро.

— Това ще помогне на Битърблу.

— Знаеш ли? Тя се чуди дали не съм четец на мисли. Ала въпреки това ми се доверява и не настоява да издам тайните си. Невероятно!

Катса се вслуша в тишината, възцарила се в пещерата след думите на По.

— Да — съгласи се тя. — Битърблу не е като другите.

— На коронацията Скай ме укори, че отказвам да се оженя за теб — сподели По и тя долови усмивка в гласа му. — Нахока ме не на шега.

Катса въздъхна.

— Ол ми натякваше същото. Мисли, че е опасно да си даваме толкова свобода и да кроим смътни планове как ще пътешествуваме заедно и ще работим за Съвета, без да се обвързваме с обещания. Обясних му, че няма да се омъжа за теб и да увисна на врата ти като котва, само и само да те задържа за себе си и да ти попреча да се влюбиш в друга.

— Не е необходимо другите да ни разбират.

— Тревожа се.

— Недей. Ще се справим. Някои все пак ни разбират. Рафин, Бан...

— Да. Предполагам.

По потрепери и тя го прегърна да го стопли. Някакво чувство изпълни неочаквано сърцето ѝ. Прошепна:

— Наистина ли искаш да заминеш веднага за Лиенид?

Той помълча малко, преди да отговори.

— Мама ще се разплаче, когато ѝ кажа, че съм ослепял. Честно казано, най-много се страхувам от това.

— Ще дойда с теб.

— Не, Катса, ще се справя. Искам да ѝ кажа и да сложа точка. А ти не бива да променяш плановете си.

Катса смяташе да замине за града на Битърблу и да обучава момичета да се бият. Щеше да обиколи всичките седем кралства, но да започне от Монсий, както я умоляваше горещо Битърблу след коронацията. По я подкрепи, защото така Катса щеше да има извинение да наглежда Битърблу още известно време.

— Ще остана в Монсий няколко месеца, но обещавам следващите уроци да проведе в Лиенид.

— Значи ще се надявам да те видя преди края на есента. Ще се преструвам, че раздялата е кратка.

— Няма да тръгна на запад — каза Катса. Поколеба се и призна: — Първо ще се отбия в Мидълънс, По. Трябва да се изправя срещу още един крал.

По ахна изненадано.

— Но ти вече се изправи срещу него.

Катса въздъхна.

— Да. Но тогава се страхувах от себе си. И от него. Вече не се страхувам. По... Искам Ранда да разбере, че ще идвам и ще си отивам, когато пожелае. Няма да се крия като престъпник и няма да се страхувам да гостувам на приятелите си. Раф вече ми липсва. Хелда също. Решила съм да я убедя да се премести в Монсий. Битърблу се нуждае от нея.

По я прегърна и я притисна към себе си. Пръстите му погалиха косите ѝ и усетиха пясъка в тях.

— Добре — прошепна ѝ той, — но внимавай. Ще те чакам, след като се изправиш срещу краля.

Полежаха мълчаливо в пясъка един до друг. Катса отпусна глава върху гърдите му. Чувахе плискането на водата и ехото ѝ. Чувахе как пулсира кръвта под кожата му.

— Знаеш ли? — отрони той. — Иска ми се да видиш моята пещера.

— Как изглежда?

Той замълча.

— Красива е.

— Опиши ми я.

И По разказа на Катса какво се крие зад чернотата в пещерата. Отвън светът ги очакваше.

Издание:

Кристин Кашор. Даровита
Американска. Първо издание
ИК „Емас“, София, 2013
ISBN: 978-954-357-246-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.